MĂCEL LA ABU DHABI

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

ISBN:
973-8070-30-9

Malko Productions - Paris,
Carnage à Abu Dhabi
© Gérard de Villiers,
Pentru versiunea romanească:
© TINERAMA 2000

Gérard de Villiers

Măcel la Abu Dhabi

În românește de
Mihaela Stoicescu

2000

Capitolul I

Prăbușit pe o banchetă din holul hotelului, șoferul unui emir aflat în vizită, aproape scăpă din mână sticla cu Pepsi, la vederea celor siluetelor care tocmai coborau din lift. Prin fața lui treceau două tinere superbe care, cu pas ferm, înaintau în holul hotelului *Méridien*, făcând să răsune marmura sub țăcănitul tocurilor lor înalte.

Înmărmurit, șoferul își aruncă spre spate pulpanele kouffiehului, pentru a putea contempla mai bine acest dublu miracol al lui Allah.

Una dintre femei era foarte brună, cu un coc somptuos, împodobit cu mulți piepteni din aur și fildeș, cu ochi imenși, conturați precum cei ai Reginei din Saba, cu mâinile strălucind de bijuterii din diamante. Cu o nerușinare minuțios calculată, arbora o rochie neagră tip Valentino, cu corsajul extrem de decoltat, care-i punea în valoare bustul, cu talia bine marcată și cu materialul ce se evaza grațios până la pantofii aurii cu tocuri de doisprezece centimetri. Fără tăietura foarte înaltă din față, care-i dezvelea pulpele frumos bronzate, ar fi fost o rochie decentă, dar tânăra femeie făcea niște

pași atât de mari, încât lăsa să se zărească până și tatuajul albastru de pe interiorul pulpei stângi: o cobră răsucită, al cărei cap se ridica spre umbra pântecului, ispititor desenată.

Blonda care i se alătura avea ochi albaștri, o figură provocatoare dar în același timp copilăroasă, părul cârlionțat ca al unui caniș și niște șolduri care deformau divin taftaua roz a rochiei. Puțin mai scundă decât prietena ei, dar cu un mers excitant, atrăgea în aceeași măsură atenția celor ce le priveau, fiind și ea la fel de acoperită cu bijuterii. Cele două femei traversară holul, fără a arunca nici măcar o privire spre șoferul uimit de prezența lor ațâțătoare, care ar fi atras atenția chiar și la Paris sau New York.

La Abu Dhabi, unde femeile își acopereau fața și trupul până la glezne, ele păreau chiar a fi un vis.

Ajunse la biroul recepției, bruna se îndreptă spre ghișeul rezervat celor ce închiriau seifuri. Un funcționar se precipită spre ea.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Aș avea ceva de pus în seiful meu, răspunse tânăra și așeză un obiect în fața recepționerului, care zâmbi, însă, dezolat.

— Puteți aștepta câteva clipe? Persoana responsabilă cu seifurile este plecată la masă.

Contrariată, după o scurtă ezitare, femeia spuse:

— Nu e nici o problemă. Mulțumesc.

Împreună cu blonda, ieșiră din hotel, lăsând în urma lor o dâră de parfum. Șoferul, salivând din abundență, se întreba cum de Allah putea lăsa asemenea creaturi să umble chiar sub ochii credincioșilor săi onești, fără a le transforma imediat în praf și pulbere.

În cealaltă parte a holului, unul dintre funcționarii hotelului îi spunea coleguluii său, arborând un zâmbet obscen:

— Șeicul Ben Rashid va petrece încă o seară grozavă! Le-ai văzut pe tipele ăstea?

— Le-am văzut, răspunse celălalt, care nu-și putea oferi decât o femeie de serviciu filipineză la două luni.

Oprite sub portalul hotelului, cele două străine, gătite și machiate, păreau un adevărat dispreț față de puritanismul islamic. După câteva clipe, în fața lor se opri un Rolls-Royce alb, din care un șofer se repezi pentru a le deschide portierele. Mașina demară în trombă spre Harbour Road, de-a lungul unei străzi fără nume, care mărginea clădirile din Zayed City, aliniate precum dominourile, triumf al ingineriei libaneze. Totul fusese construit din ciment și apă sărată...dar fără canalizare, pe care, în goana lor după bani, arhitecții autohtoni o uitaseră.

Cele două străine își plimbau privirile blazate peste clădirile rămase neterminate și la circulația întreruptă după fiecare două sute de metri parcurși,

printre trotuarele ce lipseau. O țară de nisip, a nimănui, dând impresia de ceva neterminat.

În acest oraș reciliniu te puteai crede în California de început de secol, abstracție făcând doar veșmintele albe ale arabilor.

— Ce țară! oftă bruna Vera Petersen.

Julia Scriver, blonda cea creață, zâmbi dezgustată.

— Tu numești asta, o țară?

Într-adevăr, îți trebuia multă bunăvioință pentru a califica Abu Dhabi drept „țară".

Cu zece ani în urmă, pe insulă nu exista decât o veche moschee, câteva clădiri din chirpici și multe cămile. Puținii localnici rămași supraviețuiseră cu greu, pescuind perle.

Astăzi, Abu Dhabi reușise să depășească Kuweitul, în cursa țărilor celor mai bogate din lume, cu un venit de 15 000 de dolari pe cap de locuitor. Betonul curgea precum o boală venerică prost tratată, hotelurile răsăreau din pământ ca ciupercile și emirul Zayed decretase demolarea tuturor construcțiilor ridicate înainte de 1969.

Între timp, cei 80 000 de locuitori își împărțeau zilnic câte un milion și jumătate de barili de petrol, cu treizeci de dolari pe baril. Nu existau nici impozite și nici taxe, totul fiind gratuit, inclusiv spitalizarea, telefonul sau școlarizarea. Erau încă zile frumoase pentru locuitorii din Abu Dhabi, care înălțau moschei cu forța brațelor, pentru a-i mulțu-

mi lui Allah pentru această mană cerească.

Rolls-ul coti la stânga pe Harbour Road, trecând pe lângă hotelul *Sheraton*, un bloc hidos, ocru, construit lângă malul mării.

Oamenii din Abu Dhabi conduceau cu o prudență de bătrâni englezi... În lumnia farurilor, Vera Petersen zări un motociclist cu cască albă. În oraș, circulația era sever reglementată și la cea mai mică infracțiune ți se ridica permisul de conducere fiind apoi obligat să plătești 300 dirhams[1] pentru a-l recupera. Vecinii sandiniști erau și mai expeditivi: îți tăiau un deget la fiecare infracțiune gravă.

Farul motociclistului începu să lumineze oglinda retrovizoare a Rolls-ului. Introducând o casetă cu Mariana Fathfull, Vera Petersen spuse:

— N-a văzut cine suntem!

Nu terminase fraza, când motociclistul își stinse farul, observând că mașina nu avea număr de înmatriculare, ceea ce însemna că aparținea unui șeic ce guverna țara.

Rolls-ul accelerа de-a lungul malului mării, apoi încetini și coti la stânga, pe Khalidiya Street, moment în care fu depășit de doi bolizi ce rulau cu 200 km/oră. Conducătorul bolidului de-abia ajungea la înălțimea volanului. Era nepotul vreunui emir, de nici doisprezece ani, care se lansase, ca de obicei, într-o cursă nebună.

Vera Petersen se întinse, masându-și coapsele

1. *Circa 350 franci (n.a.)*

bronzate. Cele două femei petreceau ore-n șir în piscina hotelului *Méridien* și trupurile lor aveau culoarea caiselor bine coapte. Mușchii le erau fermi, grație tenisului și masajelor.

Rolls-ul rula acum printr-un deșert cu case neterminate, palate în construcție și locuințe ieftine. Vera coborî puțin geamul portierei și aspiră cu poftă aerul răcoros. Julia Scriver își aprinse o țigară și întrebă:

— Ce l-o fi apucat pe Khalid? Nu era nimic prevăzut pentru astă seară!

Vera Petersen înălță din umeri.

— Doar îl cunoști! Își schimbă ideile precum cămășile. La telefon, mi-a spus doar că i-a invitat pe noii piloți ai *Mirajului*. Pe mine nu mă prea încântă ideea, mai ales că trebuia să mă întâlnesc cu M...și să-i povestesc ce s-a întâmplat aseară.

Cele două femei schimbară priviri elocvente. Ele știau că nu puteau refuza invitația și capriciile șeicului Khalid Ben Rashid.

— Mai vin și alți invitați? întrebă Vera.

— Cred că da, răspunse evaziv Julia.

Liniștea se lăsă, tulburată doar de scrâșnetul pneurilor. Femeile se gândeau la același lucru... În țările arabe, rolul lor era de o simplitate aproape biblică: să te faci frumoasă și apoi să...

În palate, toate petrecerile se derulau în același mod, la adăpostul zidurilor. Șeicii se îmbătau și, cei care mai aveau forța necesară, venerau femeia,

fără a lăsa dubiu asupra înțelesului de „stăpân". Bărbații erau totuși destul de timizi și detestau violul. Ca străine, cele două tinere, cu toate că aparțineau șeicului Ben Rashid, se bucurau de ceva mai multă libertate, în comparația cu localnicele, acoperite de diamante, dar tratate cu indiferență de către soții lor.

Vera Petersen se gândea la amantul ei, Ben Rashid, care avea douăzeci și cinci de ani, un chip frumos, ochi stupizi, o mică țăcălie tăiată pătrat și care suferea de o curățenie maladivă, ca de altfel toți arabii. Când erau singuri, o poseda arăbește, adică în picioare. Între ei exista însă un „târg". Ea făcea parte din "lucrurile " lui, care puteau fi oferite.

Pe cât de grijulii erau arabii cu onoarea soțiilor legitime, interzicându-le chiar să fie văzute de un bărbat, pe atât de darnici erau cu cele ce le ofereau doar plăcere. Era suficient ca un amic să arate puțină admirație față de frumusețea lor, pentru ca acesta să le ofere, prețuindu-le mai puțin decât o cămilă.

După ce-și aprinse o țigară, Julia își turnă și un pahar de whisky din barul mașinii, pahar pe care-l bău dintr-o înghițitură. Uitându-se spre stânga, exclamă:

— Uite!

În depărtare se zărea un fel de prăjitură luminoasă, dar nu era altceva decât palatul șeicului Khalid, împodobit cu ghirlande luminoase, semn de

sărbătoare. Cu cât era mai multă lumină, cu atât era mai bine.

Rolls-ul încetini, coti la stânga pe o alee ce ducea spre palat și, brusc, începu să hurducăie. În ciuda eforturilor șoferului, cele două tinere erau aruncate una contra celeilalte. Deodată, mașina se opri și ele fură proiectate înspre scaunele din față. Julia își înnăbuși o înjurătură la adresa șoferului. Vera observă că în fața automobilului se afla ceva mare, negru, aproape cu aspect înfricoșător.

— Ce este? întrebă curioasă.

Șoferul, care nu vorbea o boabă de engleză, se mulțumi să spună:

— Wadjieh![1]

Omul coborî din mașină și Vera îl văzu că încearcă din răsputeri să urnească din loc o imensă bucată de rocă neagră, fără însă nici cea mai mică șansă de izbândă. La rândul ei, tânăra femeie coborî, cu tocurile înfigându-se adânc în nisip și cu rochia ce se lipea de corp, din cauza vântului. Șoferul privea spre ea, depărtând brațele ca semn al neputinței.

— Trebuie să ne întoarcem și să traversăm prin deșert, ordonă Vera Petersen, gesticulând pentru a-l face pe arab să înțeleagă ce dorea.

Omul îi făcu semn că se duce spre palat pentru a cere ajutor, dar, chiar în momentul în care tânăra voia să-l împiedice, din Rolls se auzi un țipăt îngrozitor. Era vocea Juliei Scriver.

1. *Mârșăvie (n.a.)*

* * *

Julia Scriver mai ține încă în mână țigara, când văzu portiera deschizându-se și zări în penumbră mai multe siluete îmbrăcate arăbește, care o trăgeau afară din mașină. Datorită butalității agresorilor, femeia își pierdu pantoful drept și scăpă pe podea pudriera Verei, cea pe care dorise s-o închidă în seiful hotelului. Acesta era și momentul în care țipă. O mână i se puse imediat pe gură, ea simțind că e legată și trasă în fața mașinii.

Ceea ce văzu în lumina farurilor o îngrozi.

Vera Petesen era ținută de mâini, de doi bărbați foarte tineri, alții încadrându-l pe șoferul care gesticula. În secunda următoare, șoferul fu trântit la pământ, unul din agresori scoase o sabie scurtă, curbată și o înfipse cu toată forța în ceafa nenorocitului. Englezoaica văzu lama intrând în carne, sângele țâșnindu-i din gât și apoi capul separat de trup.

Julia Scriver nu-și credea ochilor, în fața acestei orori. Încercă să se zbată, dar primi o violentă lovitură de genunchi direct în șale.

Fu împinsă spre aripa mașinii și vârful unui stilet i se sprijini pe gât, paralizând-o de spaimă. ""Vor să ne violeze!" gândi ea.

Asasinul șoferului se apropie de Vera, mâna lui se vârî în decolteu, deșirând materialul mai întâi până la talie, apoi până jos, lăsând să se vadă doar minusculul slip negru. Femeia începu să țipe, dar,

imperturbabil, bărbatul ridică sabia și tăie dintr-o singură mișcare și slipul și carnea șoldului. După ce o împinse cu spatele, lipind-o de capota mașinii și depărtându-i picioarele, îi vârî vârful sabiei între coapse. Julia auzi urletul inuman scos de prietena ei. Arabul îi decupa sistematic sexul, precum un măcelar ce tranșează o bucată de carne. Râuri de sânge curgeau, înroșind capota albă. În final, un alt arab îi zdrobi capul cu un bolovan imens, înnăbușind astfel și ultimul țipăt disperat. Când văzu însă tatuajul de pe coapsa femeii, ura lui păru că reînvie. Cu vârful sabiei, desenă un arabesc grotesc, care-i decupă tatuajul.

Julia vomită brusc, chiar pe omul ce o ținea, fapt ce-l făcu pe acesta să scoată o înjurătură și să se îndepărteze. Acesta a fost momentul în care femeia nu mai văzu nimic altceva decât drumul luminat de farurile și luminile castelului. Ca o nebună, se aruncă înainte, alergând din toate puterile, debarasându-se și de ultimul ei pantof. Tot alergând, începu să urle:

— Ajutor! Ajutor!

Pașii se auzeau din ce în ce mai aproape în spatele său, ca de altfel și vocile urmăritorilor. Brusc, în spatele ei plesni un foc de armă.

Femeia continuă să alerge disperată, cu toată durerea ce o resimțea în piciorul ce i se zdrelise de o piatră mai ascuțită, cu ochii fixați spre palatul strălucitor.

* * *

Bătrânul paznic al palatului șeicului Ben Rashid își împăturea covorul de rugăciune, când auzi, în depărtare, un foc de armă. Intrigat, ciuli urechile și-și spuse că ar fi bine să anunțe postul central de gardă, ceea ce și făcu. În acest răstimp, Julia Scriver, cu gura deschisă și cu plămânii în flăcări, avea senzația că luminile palatului se îndepărtează mereu, dar continua să alerge precum un robot.

După un timp, zări farurile unei mașini ce se apropia și-i renăscu speranța că va fi salvată. Focul de armă ce se auzi o luă prin surprindere și simți cum îi este secerat șoldul stâng. Imediat, auzi a doua detunătură și simți aceeași senzație în șoldul drept. Căzând, primi o lovitură în pântec și gemu, fără ca măcar să-și dea seama că agresorii îi puteau auzi cuvintele:

— Oh, vă rog, lăsați-mă!

Bineînțeles, nu primi nici un răspuns. Bărbatul care o găsise pe tânăra englezoaică o ridică și, liniștit, întinse un pistol de calibru mare spre talia ei, apăsând brusc pe trăgaci. Cele trei proiectile se înfipseră în spatele femeii, provocând multiple hemoragii interne.

Julia tresări, realiză că ăsta îi era sfârșitul și că nu va mai ajunge niciodată la palatul amantului. Acum însă nu mai suferea, nu-i mai era frică, ci doar foarte frig.

Bărbatul o întoarse pe spate pentru a se asigu-

ra că era moartă, dar, când îi văzu ochii mișcându-se, apăsă arma pe tâmpla ei dreaptă și apăsă pe trăgaci. Juliei se mișcă, o gaură neagră îi apăru pe tâmplă și muri instantaneu..

Asasinul plecă în fugă prin deșert, în același moment în care farurile mașinii ce venea dinspre palat se apropiau de locul incidentului. Toți ceilalți atacatori dispăruseră de mult...

Capitolul II

În lunga sa carieră de agent „fără state" la C.I.A., Malko Linge vedea pentru prima dată un negustor de covoare, instalat chiar la parterul unei ambasade și mai ales a celei mai puternice țări din lume, S.U.A.! Imobilul rotund care o adăpostea, situat pe Cornish Road, între două terenuri virane, contrasta cu turnul ultramodern din oțel și sticlă, al United Arab Bank. Clădirea ambasadei era păzită simbolic de patru automitraliere ale armatei din Abu-Dhabi, ale căror utilaje știrbe și apatice, nu păreau prea fioroase.

Malko ieși din ascensor la etajul al treilea și fu aproape răsturnat de niște copii care se întreceau pe bicicletă, în galeria circulară a clădirii. Accesul în imobil se făcea printr-o scară îngustă, cu pereți de ciment, care se oprea la o ușă blindată, dotată cu ecrane de televiziune. După ce treceai prin alte trei uși de oțel, garda specială în uniforma sa impecabilă, amintea de civilizație.

Malko se prezentă și fu condus spre o altă ușă blindată, comandată electronic. Un gigant deșelat,

cu o figură de actor de cinema și cu un zâmbet binevoitor, îl întâmpină cu mâna întinsă.

— Ralph Nader, se prezentă bărbatul. Bun venit la Abu Dhabi. Ați călătorit bine?

— Excelent, răspunse Malko.

Tocmai debarcase din avionul Air France. Sezonul înghețat de la Liezen și perspectiva unui soare cald, îl împinsese să accepte această nouă misiune oferită de C.I.A. Din nefericire, clima de aici nu părea atât de blândă precum sperase. Vântul sufla în rafale și seara era chiar frig.

Șeful departamentului C.I.A. din Emirate îl introduse într-un birou cu vedere la mare, în care singurul element decorativ îl constituiau niște hărți ale peninsulei arabe, pline cu semne indescifrabile. În birou se mai afla o persoană: un bărbat cu o mustață roșiatică, cu părul zburlit, îmbrăcat într-un costum alb, șifonat. Degetele îngălbenite de nicotină, îi trăd u nervozitatea. Îl salută pe Malko cu un semn din cap, ușor distant.

— Malcom Phoenix este un "văr", spuse Nader, zâmbind.

Asta însemna că tipul era omologul englez al C.I.A.. Avea și aerul...

Abu Dhabi se contura ca o „ambianță" amicală, diferită mult față de Ungaria[1], neexistând nici măcar reprezentanță sovietică. Aici, dacă un agent prieten

1. *Vezi SAS: „Capcană la Budapesta" (n.a.)*

se comporta urât, risca cel mult să fie expulzat... Era, oricum, mai avantajos decât să fie „gazda" câteva zeci de gloanțe...

Telefonul sună și Ralph Nader răspunse, vorbind în arabă, preț de câteva minute.

— Aveți talent la limbile străine, observă Malko.

— Mi-am petrecut cinci ani între Yemenul de Nord și Oman, spuse americanul zâmbind. Am momente în care aș dori chiar să-mi iau o cămilă! Dacă n-aș fi vorbit araba, nu știu cum m-aș fi descurcat aici, cu toate că numai asta nu e de ajuns...

O secretară tăcută aduse o tavă cu cafele. Englezul părea transformat în statuie, dar Ralph Nader îl întrebă, arborând același zâmbet:

— V-ați instalat confortabil?

— Da, răspunse Malko. Stau la hotel *Méridien*, într-o cameră cu vedere spre piscină și spre mare.

Englezul se hotărî totuși să deschidă gura:

— Prima călătorie în țările arabe?

— Nu, răspunse agentul. Era gata să fiu tocat bucăți în Kuweit și linșat la Bagdad. În septembrie am fost și la Amman, iar la Beyrouth[1] am avut câteva neplăceri, în perioada în care mai exista *Sfântul Gheorghe*...

— Ah, *Sfântul Gheorghe*, zise nostalgic brita-

1. Vezi SAȘ: „ Omoară-l pe Henry Kissinger", „Spânzurații din Bagdad", „Masacru la Amman", „Moarte la Beyrouth" (n.a.)

nicul. Vă amintiți de micile dejunuri cu toți acei băieți superbi care făceau schi nautic...

Trecu un înger, cu obrajii ușor colorați în roz... Cu siguranță, Malcom Phoenix era foarte englez...

Ralph Nader zâmbea mereu, hotărât parcă să nu atace nici un subiect important. Malko nu avea însă nici o idee despre misiunea sa din Emirate, așa că se hotărâ să întrebe:

— Îmi puteți spune motivul prezenței mele, aici? Departamentul din Viena a fost extrem de discret.

Americanul schimbă o privire cu britanicul, trimițându-și parcă mingea de la unul la altul. În sfârșit, Nader vorbi:

— Această regiune fiindu-vă cunoscută, nu cred că vă veți mira dacă vă voi relata un eveniment petrecut acum câteva zile. Două tinere femei, de cetățenie britanică, au fost asasinate într-o manieră oribilă.

— Am citit ceva legat de acest subiect, chiar în ziarele din Austria, spuse Malko. Au fost masacrate și mutilate, ca într-un gen de crimă rituală, de către niște fanatici care-și simțeau pângărite sentimentele religioase.

— Aveți noroc că ați citit în ziare, oftă Malcom Phoenix. Aici nu s-a scris un cuvânt. Cenzorii au mână forte și nu lasă să apară nimic din ceea ce ar putea umbri imaginea Emiratelor.

— Noi avem însă niște fotografii, adăugă Ralph Nader, aducând un pachet de documente și înșirându-le pe masă.

Malko văzu o femeie măcelărită, sângerândă, așezată pe capota unui Rolls cu parbrizul spart, ca de altfel și capul victimei. Anumite detalii erau insuportabile... O altă femeie avea figura stâlcită, învinețită și o gaură neagră în cap. Malcom Phoenix spuse cu o voce perfect controlată:

— Șeicul Khalid Ben Rashid s-a purtat foarte frumos. A plătit sicriele de abanos, reîntoarcerea trupurilor cu avionul și câte 20.000 de dolari fiecărei familii a victimelor.

— Cine este șeicul Khalid?

— Amantul celor două tinere femei, explică britanicul. Are douăzeci și cinci de ani și este vărul șeicului Zayed, emirul conducător.

— Are vreo legătură cu cele două crime?

— Sincer să fiu, m-ar mira, răspunse Ralph Nader. Eu am fișe despre toți membrii familiei Zayed. Șeicul Khalid nu se ocupă momentan decât cu colecționarea mașinilor, amorul și beția, fiind un adevărat play-boy.

— Dar pe planul politicii externe?

— Este incapabil de a face vreo diferență între Brejnev și Carter, răspunse americanul. Este patronul „*en titre*" al „Securității", cea care reunește

poliția din subordinea Ministerului de Interne, Securitatea Militară și „Poliția Petrolieră", care veghează asupra tuturor afacerilor cu petrol. Practic, se bazează numai pe colonelul Haddad, un iordanian care-i face toată treaba.

— Îl cunoașteți și pe acesta?

Ralph Nader îl privi cu coada ochiului pe britanic, stimulându-l să vorbească.

— Nu cred că trădez vreun secret, dacă vă spun că Haddad are legături destul de strânse cu prietenii noștri, britanicii.

— În acest caz, nu a știut nimic legat de dubla crimă? se miră Malko.

— În acele momente se afla în Iordania, răspunse americanul. A făcut o anchetă, dar nu a descoperit nimic.

— Are cineva interes în suprimarea șeicului Zayed? continuă agentul, gândind cu voce tare.

— După câte știm noi, nimeni, spuse americanul. Fratele lui îi va succeda și nimic nu se va schimba în privința politicii externe. În privința celor ce-i vor urma la succesiune, Khalid Ben Rashid, dacă nu ar fi avut șansa de a fi vărul lui, nu ar fi fost în stare nici să păzească niște cămile, atât e de analfabet...

— Dar în această parte a lumii, nu reprezintă un

obstacol, remarcă Malko. Se pare că însuși șeicul Zayed semnează cu degetul...

— Aveți dreptate, consimți Nader, dar, în plus, Khalid este și stupid. Zayed se duce în mod regulat cu teancuri de bancnote să-i viziteze în deșert pe cei din triburile sale. Se culcă în corturile lor, mănâncă cu ei și le împarte mana cerească. Khalid își bate joc de aceste subtilități. El se împarte numai între băutură și femei...

— Din ce trăiește?

— Șeicul Zayed îi virează lunar, ca și restul familiei, câteva milioane de dolari.

Malko își permise să viseze câteva clipe. Erau momente în care regreta că nu se născuse arab, chiar în timpul acestui regim. Castelul lui din Liezen ar fi ajuns Versailles...Simțea însă că îi scapă ceva.. Făcuse oare tot acest drum numai pentru a asculta istoria asasinării celor două femei?

Ca din întâmplare, întrebă:

— Credeți că șeicul Khalid nu este amestecat în comiterea crimei?

— În nici un caz, tranșă Ralph Nader. Mai mult, el este chiar indignat, dar, oficial, nu poate spune nimic. Poate că ar dori să taie câteva capete, dar nu va face decât să-și reînnoiască șeptelul feminin. La ei, consemnul este: fără valuri.

Încă nelămurit, agentul continuă:

— Cine erau cele două tinere? Pentru ce au căzut ele victime acestei oribile crime integriste?

Malcolm Phoenix rupse tăcerea și răspunse:

— În orice caz, n-a fost o crimă integristă. În nici un caz!

În gura lui, expresia „în nici un caz", căpăta și mai multă putere. Malko îl fixă, căutând să înțeleagă ce voia să spună.

Capitolul III

Buldozerul galben avansa furios prin pietriș, împingând pământul de fiecare parte a pistei. Nahir, pakistanezul care-l conducea, își învelise degeaba capul cu un kouddieh improvizat, acolo existând kilograme de praf galben. Murdară treabă, pentru care era însă plătit cu 4 000 de dirhami pe lună și economisea cam 90% din salariul său.

Iarna se culca prin șantierele neterminate, pe un pat de campanie. Vara, cu mai mulți camarazi pakistanezi, își cumpăra un aparat portabil de aer condiționat, pentru a putea suporta căldura cumplită din corturile improvizate.

În țara sa, nu ar fi câștigat nici a zecea parte din banii pe care-i lua, conducând buldozerul...

Un sunet de claxon îl făcu să întoarcă privirea. Zări botul lung al unui Buick vechi și recunoscu mașina maistrului său sudanez, Khalifa. Opri imediat motorul monstrului și sări jos. Șeful venea, mai mult ca sigur, să-i aducă recompensa binemeritată.

Înainte cu trei zile, îi ceruse un serviciu insolit, pe care Nahir se grăbise să-l accepte. Trebuia să îm-

pingă o rocă imensă de-a curmezișul drumului, indicând astfel închiderea lui. Acum trebuia s-o mute înapoi, fără a lua în seamă carcasa mașinii ce zăcea în șanț.

Khalifa îi promisese o favoare, care consta în aprobarea cu o săptămână mai devreme a concediului anual, pe care urma să și-l petrecea acasă.

La gândul că va ajunge mai repede s-o revadă, după unsprezece luni, pe nevasta lui, Nahir nu mai avea astâmpăr. Timpul se scurgea tare greu...

Portiera mașinii se deschise și maistrul îi zâmbi.

— Dumnezeu să te aibă în pază! spuse, amabil.

Nahir îi răspunse cu aceleași cuvinte, știind că toată existența sa depindea de acest om.

— Când voi putea pleca? întrebă el, timid.

— La sfârșitul săptămânii, veni răspunsul. Mă voi ocupa personal de biletul tău.

Nahir salută, pregătindu-se să plece, când maistrul îi spuse:

— După ce vei părăsi pista, te rog să aplatizezi nisipul din toată partea stângă. Zona trebuie să rămână netedă.

Omul dădu din cap, semn că a înțeles. Executând comanda lui Khalifa, îi mulțumea lui Allah pentru noroc.

Deodată, lopata întâlni un obstacol, apoi auzi un zgomot clar, metalic, urmat de un jet negru care țâșnea din atmosferă. Realizând că atinsese din

greșeală o sondă din câmpurile petroliere, pakistanezul se aruncă înapoi.

Nu apucă nici să simtă frica, petrolul luând foc instantaneu. Flăcările, aprinse de motorul încins al buldozerului, îl înconjurară și fu carbonizat într-o fracțiune de secundă. Focul se împrăștie pe o rază de circa cincizeci de hectare, iar explozia ce urmă se auzi la mulți kilometri depărtare.

Din buldozer rămăseseră doar manetele.

* * *

Explozia făcu să zăngăne geamurile biroului lui Ralph Nader. Cei trei bărbați se priviră mirați.

— Încă un pilot de la *Mirage* care a depășit viteza, spuse americanul. Sau o explozie într-un câmp petrolier. Vom afla curând.

Malcolm Phoenix nu părea interesat și-i repetă lui Malko:

— Nu, nu a fost o crimă integristă. Cele două tinere au fost asasinate din cu totul alte motive. Vera Petersen și Julia Scriver făceau parte din administrația noastră, aflându-se aici în misiune, servind guvernul Majestății Sale.

Ochii albaștri ai britanicului nu zâmbeau deloc. Bărbatul adăugă:

— Sper să i se întâmple ceva extrem de neplă-

cut celui care a ordonat uciderea lor. Aș spune, chiar ceva definitiv..

Îl privea cu insistență pe agent, care înțelesese că era implicat într-un nou conflict.

— Care era misiunea celor două la Abu Dhabi?

Malcolm nu prea era dispus la confidențe. Ralph Nader se întoarse spre el, zâmbindu-i încurajator.

— Mister Linge a venit aici la cererea „Companiei", tocmai pentru a ne da o mână de ajutor. Trebuie, deci, să cunoască toate elementele problemei.

Malcolm Phoenix înălță privirea spre Malko, cu o sclipire plină de dezgust.

— Povestea este lungă. Nu știu dacă sunt autorizat să vă spun totul... Pot să vă mărturisesc că una din „sursele" noastre ne-a indicat recent că se pregătea o mare lovitură în Abu Dhabi, care implica o personalitate locală și care ar fi avut consecințe foarte grave pentru occident...

— Cine este „sursa" dumneavoastră? întrebă Nader. Desigur, totul va rămâne între noi.

După multe ezitări, Phoenix se decise:

— Omul provine din Sanaa, care se află în Yemenul de Nord. El legase niște relați de prietenie deosebit de bune cu rezidentul K.G.B. Erau, amândoi, homosexuali. Până de curând, sovieticul refuzase să furnizeze vreo informație, dar agentul

nostru îl urmărea pentru rațiuni, să zicem, personale...

Un înger trecu, ascunzându-și figura, în fața atâtor stupidități. Englezul continuă:

— Acum două luni, ofițerul K.G.B. a aflat de mutarea sa în Mongolia, care nu prea suna a avansare. Faptul se datora, probabil, viciului. Atunci, el i-a propus agentului nostru să-l ajute să treacă în Vest. Noi am urmat procedura legală, am avertizat Londra și i-am cerut sovieticului să ne dea o probă a bunei sale credințe, motiv pentru care ne-a dezvăluit existența acestui complot, precizându-ne că era vorba de o operațiune foarte serioasă, în care era implicat și un membru al familei Zayed.

— E tot ce știți? întrebă Ralph Nader.

Britanicul vorbi cu tristețe în glas.

— Nu. A doua zi, agentul K.G.B. a fost „rechemat" la Moscova, noi neștiind dacă ceea ce spusese era fals sau adevărat. De atunci, nu mai știm nimic despre el.

— Dacă ar fi fost fals, cele două femei nu ar fi fost asasinate, concluzionă agentul.

— Cine știe? Am mai întâlnit astfel de montări...

Îngerul trecu din nou, de-a dreptul dezgustat.

— În urma acestui incident, ați reușit să vă plasați alte „surse"? întrebă Malko.

— Am avut o posibilitate. Ben Rashid e mare amator de europene blonde, de preferință engle-

zoaice, fapt pentru care le-am și introdus pe cele două...

— Ce ne puteți spune despre tinere?

— Vera Petersen era fiica unuia dintre cei mai buni agenți ai noștri și vorbea curent araba. Am aranjat ca una dintre obișnuitele șeicului, o libaneză, pe nume Tania, să afle că există pe piață două fete dispuse să meargă în Orientul Mijlociu pentru a face bani. Tania a intrat în legătură cu ele, le-a adus la Abu Dhabi și le-a prezentat lui Khalid, cu ocazia unei serate. Acesta le-a și invitat să locuiască într-unul din palatele sale, bucurându-se de intimitatea lor...

— Totuși, se pare că șeicul Rashid nu joacă un rol important în Abu Dhabi, comentă agentul.

Malcolm Phoenix zâmbi, politicos.

— Mă îndoiesc, mărturisi el. Dacă n-ar fi avut nici un interes, fetele noastre ar mai fi fost în viață.

Malko rămânea sceptic.

— Nu prea stă în firea oamenilor de aici să amestece femeile în treburile lor. În plus, dumneavoastră îl aveați deja în anturajul șeicului pe colonelul Haddad.

— Haddad nu are decât raporturi strict profesionale cu șeicul, explică britanicul. Ne trebuia o persoană care să intre în intimitate. De altfel, chiar în seara în care au fost omorâte, Vera ne comunicase că urma să ne dea informații importante. Din

păcate, exact în acea seară fuseseră invitate inopinat la palatul șeicului Khalid.

— Se întâmpla des așa ceva? întrebă Malko.

— Din păcate, arabii nu au noțiunea timpului, așa că se întâmpla destul de des. Oricum, ele aflaseră ceva deosebit, din moment ce au fost lichidate atât de brutal.

— Despre colonelul Haddad, nu mai aveți nici o altă informație? continuă agentul.

— A fost filat cu multă atenție, dar nu am descoperit nimic suspect, în afara unei aventuri cu Vera Petersen.

— Poate a fost un act făcut din gelozie, sugeră Malko.

Englezul zâmbi indulgent, în fața naivității întrebării.

— Dragul meu, pentru acești oameni, o femeie nu valorează mai mult decât o cămilă, mai ales o străină. E doar carne de plăcere, nimic altceva.

— Colonelul Haddad nu v-a spus nimic?

— Pretinde că știe nimic. Ani de zile ne-a fost fidel, dar acum nu te mai poți baza pe asta..

Îngerul trecu din nou, din ce în ce mai dezgustat...

— Nu există nimeni de încredere din anturajul șeicului? încercă Malko.

— Nimeni în care să putem avea ***noi*** încredere, răspunse britanicul.

— Care a fost reacția șeicului față de această crimă?

— S-a certat cu șeicul Zayed. Bătrânul are cincisprezece neveste la Abu Dhabi, dar când dorește minore de patrusprezece ani, are discreția de a pleca în Pakistan. Tinerii șeici nu se ascund, ei și-au luat-o în cap cu femeile, alcoolul și distracțiile. Șeicul Khalid lasă să se înțeleagă că a fost o crimă fanatică...

Malko privea mustața roșcată a englezului, gândindu-se că ei erau bine implantați în Emirate, pe care le creaseră din temelii.

— Ce așteptați de la mine? întrebă el.

Malcolm Phoenix luă un aer inocent:

— Nimic! Mister Nader a ținut să vă cunosc. Acum chiar vă voi părăsi, fiind obligat să mă întâlnesc cu ambasadorul meu.

Britanicul se ridică și-i întinse mâna lui Malko, apoi americanului, ieșind din birou. Ralph Nader, arborând un zâmbet copilăresc, comentă:

— Englezii au inventat ipocrizia!

Malko rămăsese mirat de atitudinea lui Malcolm Phoenix.

— Dumneavoastră credeți în povestea lui?

— Sută la sută, răspunse americanul. Fetele erau de cea mai bună calitate, iar asasinarea lor a fost inteligent organizată. Wanshington-ul este convins că se pregătește o mare lovitură și că cele

două au fost eliminate deoarece reprezentau o sursă prea bine plasată. Așa că trebuie găsiți urgent asasinii, pentru a afla astfel motivul suprimării lor și numele ucigașilor.

— Eu nu sunt prea bine pregătit pentru această anchetă. Nu vorbesc araba și, în afară de dumneavoastră, nu cunosc pe nimeni în Abu Dhabi.

— Vă cunoașteți însă foarte bine meseria, replică Nader. După Iran și Afghanistan, nu ne putem permite o a treia eroare.

— Aveți vreo idee? întrebă Malko.

— Nici una! Vă amintesc numai faptele petrecute la Meca.

Îngerul trecu iarăși, cu aripile însângerate, ținând în mână o piatră...

— Aerul pare pașnic aici, în Abu Dhabi, observă agentul. Te-ai putea crede în California.

— Țara produce un milion și jumătate de barili de petrol pe zi, pentru o populație reală de 80 000 de locuitori, spuse americanul. Nu poate fi o țară calmă. Are multe de ascuns, probă fiind uciderea celor două femei. Presa se opune oricărei intervenții americane, dar este susținută de palestinieni. Oamenii apropiați șeicului Zayed știu foarte bine că, de fapt, nu au nici poliție și nici armată apte a interveni în cazul unei lovituri de stat dure...Vă vor lăsa, deci, să lucrați, excepție făcând cei pe care îi deranjați...

— Aveți vreo rețea?

— Modestă, oftă Nader. Cea mai sigură este formată dintr-un palestinian care lucrează pentru *Mossad*[1] și un egiptean, recrutat de departamentul din Cairo. Cei doi vă vor putea ajuta, iar eu vă voi da adresele lor. Tot ce vă recomand este o maximă discreție. Pentru mine, un lucru este cert: cei care au comis o astfel de crimă, nu se vor opri aici...

— Aveți legături cu șeicul Khalid?

— Da, numai că ele sunt extrem de superficiale, noi nefiind arabi și trăind într-o lume total diferită de a lui.

— Dar palestinienii? insistă Malko.

— Nu cred. Ei scot prea mulți bani din Emirate și sunt deja la posturile de comandă, deci nu doresc destabilizarea.

— Iranienii?

— Nici ei. Nu sunt destul de organizați, în plus, sunt emigranți care au nevoie de mâncare.

— Sovieticii?

— Credem că da, zise americanul. Rușii nu vor să intervină în Golf cu acțiuni vizibile, dar au nevoie să marcheze puncte. Meca este cel mai bun exemplu. Cred că și aici se petrece ceva identic. Poate ar fi bine să luați legătura cu „contactele" mele și, astfel, să vă formați o idee.

— Voi merge mai întâi la locul crimei, preciză Malko.

1. *Serviciile Secrete Israeliene (n.a.)*

— E ușor de găsit. Rolls-ul se află tot acolo. Mașina mai poate fi folosită, dar șeicul este de părere că asta ar aduce ghinion!

Era țara în care-ți puteai permite să arunci un Rolls, precum un șervețel folosit.

* * *

Privirile se opriră asupra unei femei cu ochii protejați de ochelari de soare și care traversa holul hotelului *Méridien*, îndreptându-se spre terasă. Bermudele roz i se mulau pe fesele rotunde, continuate de picioare lungi, frumos bronzate, cocoțate pe niște tocuri de cincisprezece centimetri. Părul lung, negru, îi cădea în cascade pe umeri, subliniind legănarea armonioasă a șoldurilor înguste, atrăgând irezistibil privirea masculilor prezenți și chiar a unor femei...

Agentul își petrecuse ziua familiarizându-se cu acest oraș ciudat. Acum suna în van la unul din „contactele" sale, telefonul fiind ocupat. În spatele lui, o voce de femeie, exclamă:

— Malko! Ce faci aici?

Când își întoarse fața, regăsi bermudele roz. Din cauza ochelarilor negri, din figură se vedea numai gura copilăroasă, plină și foarte roșie. Nu-și crezu ochilor.

— Mandy?!

Mandy Brown, o femeie fără inimă și fără scrupule, „aliata" sa din Honolulu, care cunoscuse cu el primul orgasm, îi părea la fel de provocatoare.

Se precipită spre el, strivindu-și gura de a lui, lipindu-se de el fără pudoare, ceea ce-i lăsă cu gura căscată pe funcționarii de la recepție. Date fiind legile puritane ale țării, ar fi existat suficiente motive pentru a fi expulzat imediat.

— Mandy, ce faci la Abu Dhabi?

— Ce bine îmi pare că te revăd, spuse ea, ocolind răspunsul. Am trecut prin Europa și te-am căutat. Locuiești în Olanda, nu?

— Nu, veni foarte scurt răspunsul.

Dezmățata de Mandy avea și calități, dar nu cunoștea deloc geografie. Femeia i se agăță din nou de gât, lipindu-și sexul de el.

— Am poftă să fac amor cu tine! îi șopti la ureche.

Când se pregătea să-i răspundă, Malko zări o siluetă care se îndrepta către ei. Era un arab cu poalele kouffiehului în vânt, cu un aer feroce și cu o mare cicatrice pe obrazul drept. Expresia lui nu era prea pașnică. Zărindu-l, Mandy se depărtă brusc și bodogăni:

— La dracu'! Uite-l pe Toto!

În timp ce arabul se năpustea spre ei, tânăra își

compuse o figură de o inocență absolută, legănându-se spre noul venit, curajoasă în fața acestei maree negre.

Capitolul IV

Mandy Brown se înfășură literalmente în jurul dichdacei albe a arabului, frecându-și micul botișor de gura noului venit, înlănțuindu-l cu privirea provocatoare de cocotă în călduri. Agentul își dădu seama că femeia nu-și pierduse sângele rece.

Când o cunoscuse, era metresa unui gangster, căruia îi și luase averea, după ce îi aranjase asasinarea. Cel pe care femeia în numise „Toto" o îndepărtă, privindu-l cu atenție. Era clar că nu-i scăpase îmbrățișarea.

Dar, abilă, Mandy se strecură între cei doi bărbați și spuse mieros:

— Malko, ți-l prezint pe logodnicul meu, Abdulaziz Maarek.

Întorcându-se spre arab, preciză:

— Prințul Malko Linge este un prieten, pe care l-am întâlnit aici, din întâmplare.

Arabul îi întinse o mână impecabil manichiurată, învăluindu-l totuși cu o privire bănuitoare. Ochii săi negri nu reflectau deloc simpatie, ci mai mult neîncredere.

— Vă cunoașteți de mult? întrebă el, într-o engleză destul de bună.

— Ne-am cunoscut anul trecut, răspunse Malko. Miss Brown m-a ajutat într-o problemă dificilă. Atunci lucram pentru guvernul american.

— Și v-ați revăzut aici, din întâmplare? întrebă „logodnicul", pe un ton care anunța că nu credea o iotă.

— Absolut, răspunseră „vinovații", în cor.

Spuneau și ei pentru prima dată un adevăr!

— Hai să bem cu toții ceva, propuse femeia. Sunt convinsă că-l vei simpatiza pe prietenul meu.

Contrar voinței lui, Abdulaziz Maarek capitulă, dar adăugă:

— Știi bine că eu nu am voie să beau aici, cu legile ăstea idioate! Poate altă dată, la mine...

— Putem merge în apartamentul meu, propuse agentul. Am un bar bine asortat, iar acolo, sus, nu pot fi probleme...

O sclipire de interes apăru în ochii arabului. La fel ca toți cei ce aveau această religie, nu putea rezista alcoolului, prohibit în mod oficial.

Mandy îl trăgea deja spre ascensor. Omul se lăsă dus, având grijă să se interpună între ea și Malko. În lift, femeia îi vârî limba în ureche, fapt ce ar fi putut face geloasă chiar și o șopârlă, continuând să se frece de el cu nerușinarea-i caracteristică.

Odată ajunși în apartament, Mandy se îndreptă spre bar și turnă într-un pahar o treime a unei sticle de whisky, suficient să lase lat și un mamut adult. La vederea lichidului auriu, privirea arabului se îndulci.

Malko își turnă puțină vodcă, în timp ce Mandy își prepara un cocktail, menit a o reface după emoțiile prin care trecuse. Arabul se așezase într-un fotoliu și, în trei minute, arătă paharul gol. Femeia se repezi și făcu plinul, iar agentul remarcă, ușor persiflant:

—Găsesc că formați un cuplu foarte frumos. Miss Brown pare fericită.

Abdulaziz râse fericit și mângâie șoldul femeii, care gânguri imediat, ca un automat bine reglat. Se așeză apoi pe genunchii lui și, în ritmul muzicii, începu un masaj, la limita decenței.

— Nici nu știi cât de fericită mă face! E un adevărat bărbat...

"Bărbatul" goli dintr-o înghițitură paharul, care fu imediat umplut de răbdătoarea „Evă".

Atmosfera se destinse și arabul nu părea a-l mai considera pe Malko drept rival. Cu vocea pâcloasă, discuta despre călătoriile din ultima vreme și despre motivul sejurului în Abu Dhabi. Securea războiului fusese îngropată.

Căscând, Mandy anunță:

— Mi-e foame.

Asta era cea de-a doua capcană: dacă ar fi dus-o la restaurant fără Malko, arabul ar fi fost consi-derat drept cel mai mare bădăran...

— Vă las să cinați, propuse șmecher Malko.

— Nici vorbă! protestă noul său prieten. Veniți cu noi! Amicii lui Mandy sunt și ai mei!

Luându-l de braț, evită prăbușirea pe mochetă și întrebă, puțin jenat:

— Pot folosi baia? Nu aș fi dorit să vă fac de la început o proastă impresie...

Părea plin de umor, lucru rar întâlnit la arabi. Agentul îl conduse până la ușa care îl interesa. Rămași singuri, femeia se și repezi în brațele agentului, plină de pofte.

— E „făcut"! Știu însă că l-ai cucerit.

Abdulaziz Maarek ieși imediat din baie, ceva mai refăcut și vorbi cu voioșie:

— Mergem la *Nihal*. Luăm mașina mea și mă oblig să vă aduc eu înapoi.

* * *

Orchestra italiană făcea un vacarm de nedescris în restaurantul aproape pustiu. Arabul mâncă mielul din farfurie, începând cu furculița, dar renunță imediat și-și băgă toate degetele în friptură, râzând, deconectat. Conform cărții de vizită pe care

i-o dăduse lui Malko, era vice-preşedintele unei importante societăţi de petrol.

— Unde v-aţi cunoscut? întrebă agentul.

— La Freeport, în Bahamas, explică Mandy. Abdulaziz mi-a propus să vizitez ţara.

— Fără mine, ea nu se mai descurcă, continuă arabul. Fac amor cu ea, cum n-a mai făcut nimeni. Beau un litru de lapte de cămilă pe zi şi astfel pot face dragoste de cinci ori la rând. Dar dumneavoastră?

— Eu beau cafea.

— Ah, nu! Cafeaua nu e bună pentru aşa ceva. Trebuie, obligatoriu, să mănânci multe curmale.

Apoi începu să treacă în revistă toate reţetele afrodisiace. Piciorul lui Mandy, care aluneca pe pântecul lui Malko în sens de du-te-vino, începea să-şi facă efectul laptelui de cămilă...

Brusc, agentul întrebă:

— Îl cunoaşteţi pe şeicul Khalid?

— Bineînţeles. De ce ?

— Am auzit că două dintre prietenele sale au fost ucise recent de către nişte fanatici religioşi.

Maarek luă o expresie dezgustată.

— Şeicul Zayed e prea indulgent! Îi lasă să intre pe toţi emigranţii ilegali şi nimeni nu-i controlează. Ştiţi ce s-a întâmplat când poliţia a făcut o descindere inopinată la iranienii din Abu Dhabi?

— Nu.

— Piața de legume a stat închisă timp de trei zile. Toți sunt admiratori ai păduchelui de Khomeiny și pretind că ne învață să conducem mai bine țara, dar sunt niște porci ce ar trebui decapitați. Vina noastră e că suntem indulgenți. De opt ani nu s-a mai tăiat mâna unui hoț...

În Arabia Saudită, încă se mai tăia capul femeilor adulterine...

— Totuși, cine ar fi putut comite această crimă oribilă?

— La noi nu există fanatici religioși. Acolo s-a petrecut altceva. Au vrut să le violeze și să le ia bijuteriile. Probabil au fost pakistanezi sau iranieni, pe care, cu siguranță, poliția îi va găsi.

Nu mai avea rost să insiste. Omul părea sincer, iar în ziare nu apăruse nici un detaliu asupra crimei.

— Ce faceți la Abu Dhabi? întrebă Maarek. Lucrați în branșa petrolului?

—Nu, răspunse agentul. Lucrez în diplomație, fiind consultant pe lângă Departamentul de Stat al S.U.A.

Orchestra urla, iar Malko fu obligat să se retragă cu scaunul său, din cauza insistențelor masajului făcut de Mandy. După ce-și consultă ceasul de aur, arabul spuse, destul de stângaci:

— E timpul să mă duc la nevasta mea.

— Sunteți însurat?

— Da, confirmă Abdulaziz. Trebuie să fiu alături

de ea o dată pe săptămână, iar astăzi este ziua.

— Oh, nu, *habibi* [1], rămâi cu mine, se rugă Mandy.

— Nu pot. Asta este legea coranului.

— Dar eu nu vreau să-ți vâri „instrumentul" tău frumos în oribila ta nevastă, protestă, gata să plângă.

Arabul o mângâie ușor pe umăr.

— Mâine voi fi cu tine.

Bâtu din palme, cerând nota de plată. Cu vârful degetelor de la picioare în jurul sexului lui Malko, Mandy părea vizibil îmbufnată. După ce nota de plată fu achitată, toți trei se înghesuiră în Rolls-ul roșu și demarară spre *Méridien*. Cu o mână pe șoldul lui Mandy, arabul fluiera. Ajunși în fața hotelului, femeia se aruncă în brațele lui și-i administră un sărut înfocat.

— Pe curând, dragul meu, șopti ea.

Maarek se întoarse spre Malko.

— Dacă aveți nevoie e mine, vă stau la dispoziție.

După despărțirea de Abdulaziz, Malko și Mandy intrară în hotel. Ajunși în ascensor, ea se și vârî în el, sărutându-l cu furie. Agentul privea această explozie de dorință, fiind însă destul de sceptic, cunoscând bine fragilitatea mărturisirilor femeii.

1. *Dragul meu (n.a.)*

La etajul patru, sânii tari îi erau deja descoperiți și ea sufla precum o locomotivă. Îl trase afară din lift și îl conduse spre cameră.

— Dezbracă-te, ordonă ea.

Bărbatul se execută. După tratamentul din timpul cinei, nu mai avea nevoie de nici o încălzire. Dându-și seama de asta, Mandy îl împinse pe spate și îl încălecă, implantându-se în el. Cu ochii închiși, începu să se miște ritmic, ca o dansatoare indiană, ondulându-și șoldurile. Malko intră și mai adânc, domesticindu-i mișcările, până ce ajunse la o frecare regulată și lentă. Simți limba femeii atingându-i sfârcurile, într-o mângâiere extrem de dulce. Brusc, ea se imobiliză, scoase un țipăt scurt și căzu moale peste el.

— E fabulos! Am juisat...

Mandy avea, într-adevăr, un corp extraordinar și, după câteva clipe de relaxare, spuse:

— Acum mă voi ocupa de tine...

Se lungi lângă Malko și începu o felație la fel de lentă, pe cât de conștiincioasă. Nu-și pierduse deloc tehnica și, după câteva minute, simți cum i se golește creierul și se descarcă. O penetră din nou, posedând-o minute în șir, până ce tânăra femeie îl respinse, pentru a schimba poziția. Îngenunchie, își propti mâinile de perete și-și cambră șoldurile. Malko îi smulse țipete, oftaturi și gemete până se eliberă în ea, chiar în momentul în care se termina

și caseta pusă de Mandy, la intrarea în cameră.

— Ai aceiași ochi fantastici, remarcă Miss Brown, fumând. Ai spune că sunt aur lichid...Cred că asta mă excită la tine...

— Ce s-a întâmplat cu averea ta? întrebă Malko. Ai pierdut-o la Monte Carlo?

— Ești nebun? Banii sunt bine plasați la Zurich și la New York. Pentru mine, am păstrat doar o sută de dolari.

— Ce intenții ai cu arabul?

— Nici nu știi cât de bucuroasă sunt că te revăd! schimbă subiectul. Datorită ție am scăpat la Honolulu și, în plus, tu nu mi-ai cerut nici un ban. La Monte Carlo mi-am „spălat" banii, fapt care m-a costat 400 000 de dolari. Apoi, la New York, am întâlnit un editor, un tip superb, care mi-a propus un weekend la Freeport. Acolo l-am găsit pe Toto, care cumpăra terenuri și se plictisea. Pe scurt, m-a invitat la un restaurant și la desert am primit de la el o superbă brățară, însoțită de un bilet în care îmi scria că mă dorește.

— Pe scurt, te-ai trezit în patul lui...

— Nu a fost chiar așa. Când m-am dus în apartament, l-am găsit îmbrăcat în caraghioasa costumație albă, lungă. M-am întrebat întotdeauna, ce poartă ei pe dedesubt.

— Și ai descoperit?

— Bineînțeles! E teribil de excitant să

cotrobăiești sub o asemenea costumație și să găsești... În fine, după ce m-a avut, cu un picior pe un scaun și cu fața la perete, mi-a spus că nu va pleca fără mine și că are atâția bani, că nu mai știe cum să-i chetuiască.

— Dar ești miliardară...

— Da, dar am chef să mai fac rost de un mic supliment, mărturisi Mandy. În plus, tipul e un animal. Nu se gândește decât la sex. Cel mai important este că, după fiecare partidă, îmi face cadouri de mii de dolari, fără să pun la socoteală și sumele în bani, pe care mi le oferă cu generozitate.

— Te împrumută?

— Da. Arabii ăștia obișnuiesc să-și schimbe amantele. Pe mine m-a cedat deja la cinci dintre prietenii lui. Este și cazul tău, care i-ai devenit deja bun amic. Dacă n-ar fi dorit să fim împreună, m-ar fi dus într-unul din apartamentele sale. Oricum, eu vroiam să-și cer un mic serviciu...

— Despre ce e vorba?

— Aș vrea s-o șterg de aici și Toto mi-a luat pașaportul. Am început să mă cam satur, dar omul e bun prieten cu șeicul ce guvernează țara și face ce vrea el. Pe mine nu mă mai amuză să umblu pe sub costumațiile arabilor. Acum știu ce se ascunde acolo...

Malko realiză că tânăra fusese, poate, trimisă de

Dumnezeul agenților și că i-ar putea fi o aliată, relativ de încredere.

Femeia se lipi cuminte de el și adormi imediat. El rămase cu ochii deschiși, ascultând valurile mării, apoi se sculă și se instală pe balcon, unde era răcoare. Silueta unui petrolier se zărea în depărtare. Petrolul! Un milion și jumătate de barili pe zi! Cine ar fi șovăit să ucidă pentru un asemenea preț? Toată bogăția era în mâinile câtorva oameni... Fixă din nou întinderea sumbră a mării Oman. La sud, navele sovietice vegheau la ancoră, pentru a economisi combustibilul, în timp ce americanii se învârteau, în partea opusă a strâmtorii Oman, ca niște câini de pază, bine dresați. În tot acest timp, șeicul Zayed vâna de peste două luni în Pakistan, neștiindu-se cu exactitate data întoarcerii sale.

Malko părăsi balconul și se întoarse la Mandy, care dormea, respirând ca un copil după ce fusese legănat.

Pentru moment, ea era cea mai bună armă de care dispunea, în cazul în care reușea să-și ducă ideea la capăt. Deocamdată, nu-i mai revenea decât sarcina vizitării locului crimei...

Capitolul V

Un vânt violent ridica trombe de praf care zburau, ridicându-se la câțiva centimetri de sol. Ieși din Mercedes-ul închiriat de la hotel și, imediat i se tăie respirația. În jur nu vedea decât deșert, iar în depărtare se distingea palatul șeicului Khalid Ben Rashid, având aceeași culoare cu orizontul.

Se apropie de Rolls-ul abandonat și observă că, în afara parbrizului, făcut țăndări, se mai zăreau doar câteva dâre sumbre pe caroseria mașinii. Erau urme de sânge uscat, urme rămase parcă pentru a aminti de sinistra crimă. Mai zări o imensă rocă neagră și își dădu seama imediat că era cea care blocase drumul. Acum fusese mutată, probabil cu un buldozer, înapoi unde-i fusese locul.

Se întreba cine făcuse operațiunea și sub comanda cui...

Negăsind nici un răspuns, se urcă în Mercedes și se îndreptă spre un grup de muncitori, ce se aflau la circa cinci sute de metri depărtare, meșterind ceva în jurul unei sonde. Un alb bărbos, cu o

caschetă roșie și ochelari negri, șef al echipei, se apropie de Malko.

— Bună ziua, spuse agentul în engleză. Aș dori o informație. Lucrează aici vreun buldozer?

Omul îl măsură, cu un aer amuzat.

— Un buldozer..., făcu el. De ce întrebați?

— O rocă neagră, foarte grea, a fost deplasată și a blocat drumul, destul de aproape de aici. Poate sunteți la curent...

Bărbosul zâmbi ironic.

— A fost unul. Dacă mai mergeți o jumătate de milă, puteți vedea ce a mai rămas din el.

— Ce s-a întâmplat?

— Imbecilul care-l conducea a dezgropat o „pipă". Împreună cu el, totul a fost spulberat pe o distanță de cincizeci de hectare. De asta suntem noi aici. Încercăm să restabilim circulația.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum patru sau cinci zile.

— După crimă?

— Ce crimă?

Malko nu mai insistă și se urcă din nou în mașină. Era adevărat că informațiile nu prea circulau la Abu Dhabi. Se îndreptă în direcția indicată și văzu o carcasă metalică ce fusese carbonizată.

Coborând din mașină, simți solul ca pe o lavă de vulcan. Din flăcări scăpase doar o plăcuță cu inscripția „Youssouf & Co.". Memoră numele și

plecă. Mai avea de întâlnit câteva „contacte".

Era duminică, o zi ca toate celelalte în Abu Dhabi, unde ziua de repaus era vinerea.

* * *

Când Malko intră la *Golden Falcon*, cel mai bun resturant cu specific indian din Abu Dhabi, un bărbat cu turban și ochi precum jarul, se apropie imediat.

— Sir, cu ce vă pot fi de folos? întrebă tânărul.

— Doresc să discut cu mister Mufti, spuse Malko. Vreau să organizez un dineu.

— Imediat, Sir.

După câteva clipe, își făcu apariția un bărbat blond, cu aer de european, care-i strânse călduros mâna.

— Vin din partea lui „Pete", zise agentul.

Egipteanul zâmbi, îl luă de braț, îl conduse până la ieșire și-i șopti:

— Ne întâlnim în holul hotelului *El-Ain*, peste zece minute.

* * *

Hotelul *El-Ain* semăna cu un motel american ieftin, cu cele două etaje vopsite în alb și holul rece. Malko abia comandase o apă minerală, când Mohammend Mufti își și făcu apariția.

— Ce pot face pentru dumneavoastră?

Pe scurt, agentul îi explică motivul venirii la Abu Dhabi, subliniind că fusese trimis de „Pete", numele de cod dat lui Ralph Nader.

— Am auzit vorbindu-se de această dublă crimă. Cunosc persoana prin intermediul căreia cele două femei au sosit aici. Este vorba despre o libaneză, Tania. Racolează femei pentru șeici. Aceștia doresc numai europene adevărate și cea mai mare parte din ele trec prin filiera libanezei.

— Cine este această Tania?

— O femeie deosebit de frumoasă. La ea în țară a cucerit titlul de „Miss Liban".

— O cunoașteți?

— Aici trebuie să știi pe toată lumea...

— Puteți să-mi aranjați o întâlnire?

Egipteanul zâmbi, ușor stânjenit.

— E cam delicat. S-ar putea să aibă unele bănuielei. Nu doresc să fac imprudențe, având până acum o acoperire perfectă.

— Dar dacă aș veni cu o fată încântătoare și, să zicem, accesibilă.

— Asta e cu totul altceva, aprobă egipteanul. Putem „regiza" ceva, cu condiția ca fata cu care veniți să nu fie prea șocată dacă cineva o invită direct în pat...

— Nu va fi șocată.

— Ne putem întâlni la piscina din incinta hotelu-

lui *Méridien*, unde vin adesea. Prietena dumneavoastră vorbește engleza?

— Este americancă, răspunse Malko.

— Se poate aranja. Presupun că doriți să-i faceți cunoștință cu o persoană importantă.

— Exact!.. Cu șeicul Khalid Ben Rashid. Se zvonește cumva vreo lovitură de stat?

Mufti zâmbi ironic.

— Oh, da! La fiecare cincisprezece zile se anunță că șeicul Zayed va fi asasinat...

Încântător...

— De ce s-ar dori așa ceva?

— Motivele sunt nenumărate. Șeicul din Dubai îl detestă, sultanul Omanului de asemenea. Nu mai vorbesc de iranieni sau de yemeniții din sud. Bătrânul are prea mulți bani, pentru a nu provoca invidii.

După ce-și consultă ceasul, egipteanul spuse:

— Acum trebuie să vă părăsesc. Dacă aveți nevoie de mine, telefonați-mi, ca din partea lui Yasser.

— Și întâlnirea mea cu Tania? insistă Malko.

— Ne vom întâlni la piscină „ca din întâmplare", unde veți fi cu prietena. Dacă este așa cum spuneți, îi voi telefona libanezei și o voi anunța că am descoperit o fată de introdus în circuit. Vă va contacta personal. Așa e cel mai sigur.

După ce arabul plecă, se întreba cum va

reacționa Toto, când va afla că i se ia amanta vieții sale...Mai mult ca sigur că se va isca un imens scandal, numai că miss Brown constituia singura lui șansă în aflarea adevărului.

* * *

După ce intră în hotel, agentul aruncă o privire spre ușa lui Mandy: cheia nu era în broască. Funcționarul de la recepție îl privi complice:

— Domnișoara este la piscină, Sir.

Malko îi mulțumi cu un zâmbet și se îndreptă spre piscina aproape pustie, cu excepția femeii care stătea lungită pe o saltea. Bikiniul nu acoperea decât un centimetru din trup. Văzându-l, își scoase ochelarii și agentul observă imediat vânătaia din jurul ochiului stâng. Mandy, bosumflată, îi povesti scurt:

— Toto a venit adineauri și m-a tăbăcit! Suntem certați!

— De ce? întrebă Malko.

— N-am vrut să-l las să mă... M-am săturat de capriciile lui... În plus, nici nu mă plătește prea scump. Crede că aseară ne-am bătut joc de el. Spionii lui i-au spus că am dormit împreună azi-noapte și asta nu i-a prea plăcut.

Femeia asta n-ar fi făcut niciodată carieră în diplomație.

— Cred că mă va strînge de gât.

— Nicidecum! A plecat deja la altă târfă, la Sharja. Câteva zile vom fi liniștiți. Putem chiar să sărbătorim...

Malko se așeză lângă ea și, după nici o jumătate de oră, apăru Mohammed Mufti, ignorându-i complet, prefăcându-se doar că face turul piscinei.

După câteva minute, îi făcu cu ochiul lui Malko și dispăru, la fel de discret precum venise. Mandy nu observase nimic, deci mașinăria mergea ca pe roate.

* * *

— E superbă, spuse egipteanul. Exact pe gustul lor.

Convorbirea telefonică continuă dintr-o cabină a hotelului *Méridien*. La celălalt capăt al firului, Tania fluieră, amuzată.

— Nu e singură?

Mufti râse, răutăcios.

— Nu cred să asta e o problemă. Fata a avut mai mulți tipi, iar ăsta e ultimul. Trebuie s-o vezi, îți jur! Este aproape la fel de frumoasă ca și tine.

— O.K! Voi veni eu la piscină, încheie Tania.

Satisfăcut, egipteanul închise telefonul. În curând va avea destui bani pentru a cumpăra un resturant în țara lui și nu va mai trăi periculos.

* * *

Malko o părăsi pentru moment pe Mandy și se duse să consulte o carte de telefon. Găsi o pagină întregă cu anunțul „YOUSSOUF", antrepenor general. Părea o afacere de anvergură.

După ce închise cartea, se gândi că a venit momentul pentru cunoașterea celui de-al doilea „contact", un anume Taieb Walloud, un palestinian, agent al *Mossad*-ului. Se îndreptă spre un bazar cu articole electrice, aflat pe strada Zayed al II-lea, lângă *Center Hotel.*

După cinci minute de la intrarea în imensa hală plină de lustre ce atârnau din plafon, un bărbat tânăr, foarte brun, apăru chiar în spatele lui.

— M-ați chemat, Sir?

— Vin din partea lui „Pete", pentru o instalație completă.

— În acest caz, trebuie să mergem împreună, să văd exact ce doriți, spuse tânărul, arborând un aer indiferent.

— Perfect, acceptă agentul.

Ieșiră și se urcară în Mercedes. În mașină, palestinianul se destinse brusc.

— Așteptam această vizită. „Pete" a reușit să mă prevină.

— Vă merg bine afacerile? întrebă Malko.

— Foarte bine, răspunse bărbatul. Câștig mult din instalarea lustrelor în moschei. Cum ei constru-

iesc mereu, aproape că nu mai fac față. Toți șeiciii adoră lustrele și astfel ajung să cunosc multă lume...

— Ce credeți despre atentatul asupra celor două fete?

— Tulburător. Cineva a „regizat" crima, fie pentru a-l stânjeni pe șeicul Khalid, fie pentru că ele dețineau informații importante despre o acțiune ce se pregătea.

— Îl cunoașteți pe Youssouf, antreprenorul?

— Da. De ce?

Malko îi explică istoria buldozerului. Palestinianul ascultă cu atenție și spuse:

— Youssouf este extrem de cunoscut aici, fiind asociatul șeicului Khalid.

— Khalid?

— Oh, asta nu spune nimic, continuă omul. Prin sistemul sponsorizării, fiecare șeic are vreo douăzeci de afaceri. Chiar și eu am un asemenea sponsor.

— O cunoașteți pe Tania, libaneza? mai întrebă Malko.

— Cine n-o cunoaște? Atenție.. e dinamită pură! Face orice pentru bani. E în legătură directă cu șeicii, furnizându-le fete frumoase.

— Încep să mă lămuresc. Vă conduc, încheie agentul. Vă rog, totuși, să vă mai interesați de Youssouf.

După ce îl lăsă pe palestinian la *Center Hotel* , Malko se îndreptă spre *Méridien.*

* * *

Mandy întoarse capul pentru a o examina cu un ochi critic pe cea care se lungise pe șezlongul alăturat. Era o femeie într-un costum de baie negru, întreg, care-i dezgolea tot spatele, cu un bust generos, șolduri înguste și picioare lungi, frumos bronzate. Un turban conferea un aer sever figurii sale senzuale, iar femeia se mișca provocator, știind că este privită.

"O târfă bătrână" își gândi Mandy, căreia îi plăceau totuși brățările grele de aur și inelele celeilalte.

Se plictisise să stea singură la piscină și se întreba ce făcea Malko. Începu să se joace cu medalionul agățat la gât, în timp ce vecina de șezlong o observa cu coada ochiului. Fără a-și scoate ochelarii, aceasta îndreptă țigaretul spre bijuteria lui Mandy și întrebă:

— Superbă...De unde ați cumpărat-o?

— Din New York, răspunse flatată.

— În această țară nu sunt multe fete atât de frumoase ca dumneavoastră, continuă necunoscuta. O să fiți răpită...

— Oh, dar nu sunt singură, o avertiză americanca.

Libaneza își scoase ochelarii și-i întinse mâna tinerei.

— Mă numesc Tania. Trăiesc de mai mult timp în această țară și, eventual, aș putea să vă fiu de folos. Cunosc multă lume...

— Eu mă numesc Mandy. Apreciez gestul dumneavostră.

* * *

Malko privi piscina și avu un mic șoc agreabil când o văzu pe Mandy în compania unei femei, cu care pălăvrăgea în voie. Tânăra îl observă și spuse:

— Ți-o prezint pe Tania, noua mea prietenă.

Libaneza îi întinse mâna lui și îl salută, cu o voce care putea declanșa orgasmul unui arhiereu.

— Încântat, zise el, neputându-și lua ochii de la superba creatură.

— Cred că Mandy și cu mine ne vom înțelege de minune, vorbi Tania. De altfel, dacă-i permiteți, am și invitat-o mâine seară la o cină, unde ne cam lipsesc doamnele.

Miss Brown făcu o figură de copil supărat.

— Oh, dar nu pot să-l las baltă pe prietenul meu...Nu e frumos.

— Sunteți majoră, i se adresă Tania, pe un ton ceva mai dur.

În liniște, Malko observa scena și era extrem de mulțumit. Totul mergea, deocamdată, ca la carte. Cu un zâmbet de complezență, libaneza îi spuse:

— Sunteți binevenit și dumneavoastră. Doar că voiam să vă oblig să participați la o cină, unde nu cunoașteți pe nimeni. Vin numai prieteni de-ai mei, mulți dintre ei, „localnici". Știu că străinii nu se simt întotdeauna în largul lor, în prezența unor astfel de persoane...

— Mie-mi place foarte mult să cunosc fețe noi, o asigură agentul.

Tania, conștientă de farmecul ei, se ridică, se înfipse în fața lui și continuă:

— În acest caz, vă aștept mâine seară. I-am explicat prietenei unde locuiesc.

— Sunteți foarte amabilă că ne invitați pe amândoi, zise Mandy, bucuroasă.

Tania arboră din nou zâmbetul ei senzual.

— Îmi face plăcere să primesc figuri noi.

După ce-i aruncă lui Malko o privire languroasă, se îndepărtă cu pași legănați, îndelung studiați.

— Te-ai învârtit! râse agentul.

— Mă întreb dacă nu e lesbiană. Mi-a lăsat impresia că nu prea iubește bărbații. Oricum, sper ca Toto să nu se întoarcă așa de curând. Ar fi o dramă..

Și el se gîndea la același lucru și se hotărî s-o pună pe tânără la curent cu planurile.

— Ți-aduci aminte că te-am rugat ceva? o întrebă. Ei bine, a sosit momentul...

Mandy îl privi cu stupefacție, apoi izbucni în râs.

— Nu cred că e ceva rău în acest plan...

Capitolul VI

Khalid Ben Rashid întinse mâna spre consola de la capătul patului oval și apăsă pe un buton. Imediat, se luminară cele opt ecrane video, care permiteau urmărirea activității din principalele încăperi ale palatului său și din cel destinat femeilor. Nimic deosebit... Șeicul se întinse și puse în funcțiune casetofonul stereo.

Perdelele din mătase albastră împiedicau lumina să intre, conferind camerei un aspect ieșit direct dintr-un film științifico-fantastic. Pereții erau pictați cu lac negru și auriu, cu benzi de metal. Pe jos, mocheta era albă, groasă și în toate colțurile erau îngrămădite instrumente electronice de ultimă generație, tip Akai. Printre acestea se găsea o cameră video, un magnetoscop și un enorm ecran de televiziune, ultramodern. El îi permitea tânărului șeic să-și filmeze propriile scene amoroase, pentru a le revedea apoi, oprind imaginea la scenele cele mai apetisante.

Patul oval avea un diametru de doi metri și era montat pe o complicată mașinărie electronică, ce-l

făcea să se învârtă încet, în timp ce producea vibrații. O oglindă, ascunsă sub plafonul culisant, apărea atunci când șeicul își desfășura ocupația sa favorită: sexul.

Toate aceste elemente fuseseră aduse cu mare cheltuială din Europa și doar intimii lui aveau cunoștință de ele.

Tocmai când se pregătea să oprească imaginile de pe ecranul video, zări pe unul dintre ele, care era focalizat spre camerele femeilor, o scenă care-i trezi interesul. Două tinere, îmbrățișate, se lungeau pe pat, sărutându-se cu înfocare. Șeicul se sprijini într-un cot, cu inima bătându-i de nerăbdare, simțind că va asista la o scenă „tare".

Una dintre cele două femei îngenunchie, ridică rochia celeilalte și se aplecă spre pântecul ei. Urmară scene pasionante, care-l făcură să saliveze. De obicei, femeile, știind că pot fi văzute, nu se lăsau surprinse astfel. Majoritatea acopereau camerele de filmare cu o pânză albă, destul de groasă, ferindu-se astfel de privirile indiscrete.

* * *

Spre enervarea șeicului Khalid, cineva bătu la ușă, iar el fu nevoit să închidă aparatul video, permițând accesul persoanei nedorite, care-i întrerupea plăcuta activitate.

În cameră intră o femeie micuță de statură, îmbrăcată în negru, care ținea în mână un maldăr de hârtii.

— Ce dorești, Amina? întrebă șeicul, furios de a fi fost privat de plăcerea vizionării anterioare.

Amina, o palestiniană refugiată de opt ani în Emirate, era secretara particulară a soției șeicului. Bârfitorii spuneau că, de fapt, ea guverna palatul.

— Soția dorește să facă niște cumpărături, spuse femeia, cu voce fals umilă.

— Ia bani, ordonă brutal Khalid. Știi bine unde sunt! Doar furi mereu...

Femeia nu ripostă. Stăpânul ei, Khalid, lua, ca văr al șeicului Zayed, profitul scos din două milioane de barili de petrol pe an.

Dar bărbatul se simțea frustrat...Visa să ajungă precum Zayed, să se scalde într-o avere fabuloasă și să-i epateze pe verii lui, saudiții...

Deoarece femeia rămăsese în fața patului, Khalid întrebă, aruncându-i o privire furibundă:

— Ce mai e?

— O veste proastă, veni răspunsul.

Khalid înțepeni. Vocea Aminei se schimbase. Acum era glasul complicei lui.

— Nu poate aștepta?

— Nu!

Cu voce șoptită, îi spuse despre ce era vorba.

Figura șeicului se întunecă și bătu cu pumnul într-una dintre noptiere.

— Cățea! explodă el. Totul e din vina ta! Ar trebui să-ți tai capul! M-am săturat să tot aud vorbindu-se de asta...

— Trebuie totuși acționat urgent, zise ferm, Amina.

— Ocupă-te! strigă Khalid, tremurând de furie.

Femeia ieși din cameră, la fel de umilă precum intrase. Șeicul deschise din nou ecranul video. Decepție: cele două tinere se odihneau, îmbrățișate, pe pat. Închise exact în momentul în care sună telefonul. Vocea Taniei, suavă și mângâietoare, îl mai calmă puțin.

— Am o fată superbă pentru tine. Dacă poți să-ți faci timp deseară, ți-o pot prezenta la mine.

— Englezoaică? Are sânii mari?

Libaneza îi făcu o descriere a protejatei atât de tentantă, încât bărbatul se hotărî:

— Ne vedem deseară.

În palat, majoritatea femeilor erau lesbiene, șeicii onorându-le foarte rar cu prezența lor în pat. În plus, cum rămâneau însărcinate le repudiau, în favoarea altora, mai proaspete...

Khalid se sculă și se duse în camera de baie. Oglinda reflecta imaginea unei figuri cam moi, cu ochi mari, negri, dar stupizi. Țăcălia pătrată nu reușea să virilizeze ansamblul.

Își umflă pieptul, gândindu-se la viitor. Dacă totul mergea bine, va deveni în curând stăpânul Abu Dhabi-ului, dispunând de treizeci de milioane de dolari pe zi, putându-și satisface astfel toate capriciile: să-și cumpere Rolls-uri cu duzina, femei cu sutele și multe bijuterii. În plus, n-ar mai fi fost obligat să-i ceară vărului său nimic.

Șeicul își frecă barbișonul, netezindu-și părul negru. Se credea irezistibil și ar fi dorit să strige tuturor că era pe punctul de a deveni cel mai puternic dintre puternici, că putea comanda doar cu un semn dreptul la viață, sau moartea...

Ignora proverbul german care spune că pentru a lua masa cu Satana, trebuie să ai o lingură cu coadă foarte lungă...

Rezolvase ultimele dificultăți, desigur, într-o manieră nu tocmai plăcută, dar eficace. Le strivise fără milă pe cele două femei, fără a acționa el însuși, știind doar că erau o piedică în calea planurilor sale.

Bălăcindu-se în cada plină cu spumă, își aminti că, odată proiectul realizat, trebuie să le dea aliaților săi recompensa pe care o meritau.

La beduini, o veche tradiție spunea că nu trebuie să aștepți niciodată ca aliații să-ți reclame recunoștința...

Khalid număra în minte zilele care-l mai

despărțeau de încheierea planului. Nu erau prea multe...

* * *

Tania o învălui cu o privire lacomă pe Mandy Brown, apoi se întoarse spre Malko, cu zâmbetul ei senzual.

— Prietena dumneavoastră vă va pierde, răspunse galant agentul, înclinându-se în fața libanezei.

Tania, cu părul ascuns de un turban, purta o rochie lungă din lame argintiu, foarte decoltată în față. În jurul vârstei de patruzeci de ani, era încă foarte prezentabilă, cu pântecul plat și fără nici un rid. Privirea îi era însă de nepătruns, cu toate că zâmbea continuu.

Mandy purta o rochie neagră, mulată, fără nimic pe dedesubt. Vârfurile sânilor jucau liber și fesele tremurau la fiecare mișcare.

— E drăguț aici, spuse ea.

Apartamentul era mic, dar decorat cu gust, foarte modern, cu canapele adânci și multe plante ornamentale. Se adunaseră deja cam o duzină de mustăcioși, dintre care unul, în costum oriental, o mânca din ochi pe curtezană, care observase deja acest lucru..

În mijlocul salonului, Tania dansa singură, un fel

de dans lent din buric, cu o extraordinar de senzuală mișcare a șoldurilor. Practic, se rotea în jurul ei ca o statuie pe un soclu, determinându-i pe toți invitații să i se adune în jur.

Ritmul tamburinei se accelera și, odată cu el, și cel al femeii. Se aplecă pe spate atât de mult, încât dădu impresia a nu avea coloană vertebrală. Când muzica încetă, toți o aplaudară.

Malko își spuse că nu a mai văzut pe cineva care să mimeze atât de bine amorul și se întrebă dacă Tania nu juisase, într-adevăr.

În ușă apăru un nou musafir, un arab foarte tânăr, pe care gazda îl îmbrățișă și-l aduse apoi în mijlocul salonului.

— Suntem foarte onorați de vizita prietenului meu, șeicul Khalid Ben Rashid, îl prezentă ea, cu multă simpatie.

Tânărul zâmbi timid, apoi privirea i se opri asupra lui Mandy. Tania îl conduse spre tânăra femeie. În drum, întâlnindu-l pe Malko, libaneza făcu prezentările:

— Iată-l pe unul dintre prietenii mei, prințul Malko Linge.

Întorcându-se apoi spre tânăra de lângă agent, Tania o introduse simplu:

— Miss Mandy Brown.

Șeicul aproape că nici nu zărea în jurul lui decât mâna americancei, pe care o strânse cu căldură.

— Sunteți încântătoare, miss, o complimentă în engleză. Pot să vă invit la dans?

* * *

Livingul nu mai era luminat decât de un candelabru pus pe masă. Șeicul Khaid nu se mai dezlipise practic de Mandy. Tania se apropie de Malko și-l invită la dans, trăgându-l într-un colț opus față de cel în care se găsea șeicul. Încolăcind-și brațele în jurul gâtului, îi șopti:

— Lăsați-vă condus de mine. E un dans pentru femei.

Cu bustul lăsat pe spate în arc de cerc, cu pântecul frecându-se de cel al lui Malko, dansa într-un ritm extrem de senzual. Încet, încet, îl trase pe culoar și agentul zări o cameră slab luminată, un pat mare și o cuvertură de zebră.

Înlănțuiți, intrară în cameră. Tania se lăsă să alunece pe pat și spuse:

— Repede, înainte să se termine discul.

Își răsuci șoldurile, ridicându-și rochia și degajând un parfum greu, dar incitant. Malko intră rapid în ea, fără măcar să se mai dezbrace. Șoldurile femeii se mișcau la fel ca în timpul dansului. Excitată dinainte, se relaxă repede, chiar în momentul în care termina și el.

— A fost minunat, dragul meu.

Era deja în picioare, netezindu-și rochia. Malko se întreba câți bărbați fuseseră onorați astfel. Puse mâna pe șoldurile ei și femeia se cambră. Înlănțuiți, ca și cum ar fi continuat să danseze, reintrară în living. Aici însă nimeni nu mai dansa.

Malko o căută din priviri pe Mandy. Dispăruse, ca de altfel și șeicul Khalid...

* * *

Constatând lipsa celor doi, libaneza izbucni în râs și-i spuse agentului:

— Dacă nu revine, vă permit să-mi adresați o plângere. Cred că aveți telefonul meu...Voi fi încântată să vă revăd. De altfel, eu vin deseori la piscină, la *Méridien*. Cu siguranță, ne vom revedea.

— Se pare că trebuie să vă părăsesc, anunță agentul, puțin jenat de situație.

— Știți cum să vă întoarceți la hotel? se interesă Tania.

— Nu cred că e prea complicat.

— Abu Dhabi este, totuși, un imens șantier. Trebuie să ajungeți în față la *Nihal*. Veți ocoli zona în care se lucrează și așa veți ajunge mai repede la hotel.

— Am să încerc să nu mă pierd. Pe curând.

Libaneza îi adresă un zâmbet și continuă:

— Am impresia că prietena dumneavoastră nu a

rămas insensibilă la farmecul amicului meu, șeicul Khalid. Dar nu vă fie teamă, este un bărbat extrem de galant...

Malko privi în jurul său. Erau singuri. Toți musafirii se retrăseseră în același timp cu șeicul și noua sa cucerire. Bine lucrat...

— Regretați ceea ce s-a întâmplat? îl întrebă brusc Tania.

Nefiind politicos să răspundă cu un „da", agentul se mulțumi să sublinieze:

— Sunt convins că ne vom revedea curând...

Femeia izbucni iar în râs.

— Dacă vă simțiți prea singur, puteți să-mi telefonați oricând. Voi fi încântată să vă revăd. Dacă nu, oricum voi fi mâine, pe la ora unsprezece, la piscina hotelului.

Malko plecă, având încă pe buze gustul rujului Taniei. Era singur, dar se gândea că Mandy putea să se apere. Șeicul părea pe gustul ei.

Orașul era pustiu și vântul sufla cu putere. Malko se urcă în Mercedes și demară spre hotel. Ajuns în față la *Nihal*, observă că strada era barată, mașinile fiind deviate.

Un escavator imens, mecanic, montat pe șenile, ridica pământul dintr-o gaură enormă, și-l depunea apoi peste o movilă. Un lucrător cu cască de protecție îi făcu semn să încetinească.

Escavatorul se întoarse pe șenile, ca pentru a-i

face loc, legănându-și maxilarele de oțel, pline cu pământ. Malko se angajă spre șantierul care înconjura escavația. Aproape trecuse, când văzu, apărând chiar în fața parbrizului mașinii sale, o imensă masă neagră.

Auzi un puternic scârțâit metalic și, într-o fracțiune de secundă, realiză că acea cupă plină cu pământ se va strivi de mașina lui.

Capitolul VII

Enormul maxilar de oțel, plin cu pământ, izbi Mercedes-ul la înălțimea parbrizului, cu o violență neașteptată, spulberându-l odată cu oglinzile retrovizoare din fața mașinii.

În urma șocului, mașina dădu înapoi câțiva metri, portierele se deschiseră și un jet de pământ afundă caroseria, strivind în același timp și capota. Botul escavatorului se ridică apoi în aer, se legănă câteva clipe și lovi, prin partea stângă, ce mai rămăsese din automobil.

Mașina fu măturată ca un pai și alunecă într-una din gropile șantierului, ajungând jos cu roțile în aer. Cupa de oțel urcă din nou și vărsă un alt strat de pământ, mașinăria depărtându-se cu un zgomot infernal și lăsând locul unui buldozer.

Dintr-o singură mișcare, acesta împinse cam o tonă de pământ moale, până ce nu se mai văzu nimic din mașina accidentată. Mecanicul escavatorului părăsise grăbit locul, iar acum, cu misiunea îndeplinită, o lua la fugă și șoferul buldozerului.

Nu mai rămăsese nici o urmă de atentat, peisajul arătând chiar mai haotic decât înainte.

* * *

Înjurând, Malko se izbi cu capul de volan. Din momentul în care, instinctiv, plonjase sub tabloul de bord, ferindu-se astfel de a fi strivit, nu-și pierduse cunoștința, reflexele sale salvându-i și acum viața.

Simțise mașina basculând în groapă, neînțelegând de fel ce se petrecea... Realizase doar că nu putea fi vorba de un accident.

Rămăsese în beznă și începea să se sufoce. Pipăi pentru a găsi portiera și mâinile dădură numai de moloz. În afara spațiului ce reprezenta habitatul mașinii, era înconjurat numai de pământ, îngropat de viu. Întinse mâinile înainte și începu să sape, îndesând pământul în Mercedes. Foarte repede transpiră și simți iar că se sufocă. Puținul aer de care dispunea nu-i era suficient.

Putea fi omorât încă de la primul șoc, dar se preferase metoda îngropării. Acum era nevoit să trudească precum o cârtiță.

Cu îndărătnicie, continua să scurme deasupra lui, declanșând veritabile dușuri de pământ. Groaza îl strângea de gât, din ce în ce mai tare. Din fericire, solul era foarte moale.

Dintr-o dată, unul din brațele sale, găurind pământul, dădu de gol. Se degajă în câteva minute

și, când zări stelele, nu-și putea reveni de bucurie ochilor. Fusese îngropat de viu, în plin centru al Abu Dhabi!

După ce-și umplu plămânii cu aer și se asigură că nu avea nimic fracturat, începu să urce panta escavației, luând-o de la capăt, de câteva ori.

Complet epuizat, ajunse sus și zări șantierul pustiu. Ajungând în fața buldozerului parcat cuminte, zări o inscripție: Youssouf & Co.

Îi reveni în minte figura libanezei care-i spusese despre drumul de întoarcere la hotel. Femeia îl trimisese la moarte, cu bună știință!

* * *

Malko era prea epuizat pentru a se întoarce și a-i cere Taniei explicații, dar, mergând agale spre hotel, nu se putea abține de a se întreba: șeicul Khalid Rashid fusese implicat în această treabă?

Tot el își răspundea că ar fi fost inutil ca demnitarul să-i fi întins cursa. Despre Toto, acesta părea în afara cauzei, sau era un monstru duplicitar?!

Ajunse la o singură concluzie: cei care atentaseră la viața lui erau aceiași care le omorâseră pe cele două foste curtezane.

Trecând pe lângă o vitrină, își dădu seama că arată ca un miner ieșit din șut... Ralph Nader va fi interesat să afle ce se poate întâmpla cuiva, în plin centru al orașului.

* * *

Raplh Nader, încruntat, avea o figură ce exprima o tulburare profundă. Ascultase relatarea, luându-și chiar notițe.

— Ceea ce tocmai s-a întâmplat, spuse el, este foarte grav. Înseamnă că „vărul" avea dreptate și că ceva extrem de important este pe cale să se întâmple, chiar sub nasul nostru...Cei responsabili nu ezită se diminueze orice potențial pericol. Asta dovedește faptul că nu e vorba numai de „localnici".

— Foarte bine gândit, replică agentul.

Lui Malko îi fusese greu să explice companiei care-i închiriase Meercedes-ul, felul în care căzuse în acea groapă, obținând în final o altă mașină. El nu se putuse întâlni cu Mufti, telefonul Taniei sunase în continuu ocupat, iar Mandy nu reapăruse la hotel.

— Cineva de la firma Youssouf & Co. e amestecat în aceste crime, reluă Malko. În două cazuri, au fost prezente utilaje de la ei.

— Ar putea fi doar o coincidență, remarcă americanul. Zeci de muncitori știu să manipuleze astfel de utilaje. Poate că e chiar un mod de a ne conduce pe o pistă falsă. Cunosc reputația lui Youssouf. A fugit din Yemen din cauza comuniștilor și aici câștigă mulți bani. Nu-l văd amestecat într-un complot.

— În tot cazul, lucrurile se învârtesc în jurul șeicului Khalid. De ce nu-i cereți o întrevedere?

— Ce să discut cu el? Nu avem nimic precis, nici un nume. Mă va asculta politicos, apoi va pasa afacerea cuiva din anturaj, poate chiar celui implicat. După părerea mea, trebuie să aflăm urgent ce se pune la cale.

Malko nu părea convins.

— Și dacă este chiar el amestecat? Doar e asociat cu Youssouf..

Ralph Nader făcu o mutră care arăta îndoiala.

— Khalid mai e asociat cu alți zeci de oameni de afaceri, pe sistemul „sponsorizării". Ia jumătate din orice afacere și altul muncește. Este legea exploatării omului de către om... În plus, nu este genul de complotist. E un petrecăreț, afemeiat și pasionat de mașinile luxoase. Poate cineva din anturajul său...

— Colonelul Haddad? sugeră Malko.

—- Totul este posibil, spuse Nader. Nu ar fi pentru prima dată că întâlnim un agent dublu. Cred însă că mai întâi trebuie exploatată sursa „Tania", deoarece este în mod ***sigur*** implicată. Doar ea v-a livrat „călăilor", nu-i așa?.

Ușor de spus, greu de făcut...

— Oricum, pe moment e important ca amica dumneavoastră, Mandy Brown, să nu mai fie în pericol și cred că ar trebui avertizată. Eu nu pot

conta pe nimeni aici, în Abu Dhabi, dar voi cere să vi se trimită întăriri. Poate voi reuși să-i aduc chiar pe prietenii dumneavoastră, Chris Jones și Milton Brabeck.

— Sunteți foarte amabil, spuse Malko.

— Totuși, ceva ne scapă. Nu există foc fără fum! Aseară s-a încercat asasinarea dumneavoastră, numai pentru că și-au dat seama că vă interesați de moartea celor două englezoaice. Deci, v-au identificat foarte repede. Va trebui să fiți pregătit și pentru alte tentative. Necunoscând nimic despre atacatori, situația nu ne e deloc favorabilă.

— Aveți încredere în Mohammed Mufti?

Americanul zâmbi, dezamăgit.

— Cum poți fi sigur de un egiptean?... Până acum n-a trădat niciodată, dar e șmecher și destul de lacom. Trebuie să intrați în contact cu el, cu orice risc.

Ridicându-se, Malko spuse:

— Sper ca prietenii mei, Chris și Milton, să sosească cât mai curând. Până atunci, eu mă apuc de treabă.

Șeful departamentului C.I.A. îl însoți până la ușa blindată. Agentul se ciocni iar de maratonul copiilor. Ajuns afară, îl obseda o idee: prin Tania, putea ajunge la cei ce se aflau în spatele operațiunii. Ea putea fi mai mult decât o simplă organizatoare de plăceri, dar problema era cum să o determine să

vorbească. Realiză că singurul care-l putea ajuta, era Mohammed Mufti, care fusese probabil deja încolțit pentru faptul că-l adusese pe Malko.

Hotărându-se să-l prevină, demară spre restaurantul indian. Cu toată că se parfumase, mai avea senzația că miroase a pământ reavăn.

* * *

Același indian cu turban, îl învălui pe cu o privire mângâietoare.

— Mister Mufti plecat, spuse el. Doctor chemat.

— Știți unde?

— Doctor Sabet, hotel *El-Ain*.

Cum nu avea altceva mai bun de făcut, se hotărî s-o ia într-acolo. Rula cu viteză redusă, din cauza motocicliștilor.

Când ajunse în zonă, recepționerul îi arătă o casă din spatele hotelului, în mijlocul unui teren viran, locuința doctorului.

Se lăsase noaptea și Malko rătăcea printre clădirile prost luminate, toate extrem de asemănătoare. Când se hotărâse să renunțe, zări un servitor care se răcorea pe prispa uneia din case. Îl întrebă de doctor și acesta îi arătă o baracă veche, prin fața căreia trecuse de câteva ori.

Ajunse la locul cu indicat și intră într-o încăpere luminată, în care un bătrân singur făcea o pasență.

Era unul dintre informatorii arătați de Mufti, la prima lor întâlnire din restaurantul indian.

— Sunteți doctorul Sabet? întrebă Mlako.

— Da, răspunse celălalt.

— Caut un prieten care avea întâlnire cu dumneavoastră, pe Mister Mufti.

Omul rămase câteva clipe tăcut, ca și cum ar fi fost surprins de întrebare, apoi spuse rapid:

— Nu, nu, nu a venit astăzi. Bună seara!

Deloc ospitalier, îi arătă ușa.

Neavând altceva de făcut, Malko se întoarse la restaurant, cu speranța că se încrucișaseră pe drum. Trecând însă prin fața hotelului *El-Ain*, frână brusc, căci văzu parcată Lancia galbenă a egipteanului pe trotuarul de vis-a-vis.

— Nu l-ați văzut pe mister Mufti? îl întrebă pe recepționer.

— Nu cunosc.

Malko ieși, examină iar mașina și, în drum spre local, își spuse că poate „contactul" rămăsese în pană, ori se dusese la una dintre multiplele sale cuceriri... Totuși, simțea că ceva nu era în regulă...

* * *

— Câine! Trădător! Mincinos!

Injuriile plouau direct la urechea lui Mohammed Mufti, care zăcea pe pământul moale al șantierului

de la *Intercontinental*, cu capul aproape strivit de lanțurile unei macarale mobile. Șantierul se afla la vest de Abu Dhabi, într-o regiune încă foarte puțin construită. Vârful unui cuțit ascuțit se înfigea în gâtul său, chiar lângă carotidă. Mâinile îi erau legate la spate și în jurul lui se aflau trei bărbați.

— Vorbește! țipă omul cu cuțitul.

— Nu știu nimic, reuși să articuleze egipteanul.

Lama cuțitului părăsi gâtul, atinse obrazul sub un ochi și se răsuci, cum ai coji o portocală. Mufti scoase un urlet, simțind sângele-i călduț scurgându-i-se pe obraz.

— Nu, nu, lăsați-mă! strigă el.

Ca mulți alții, era confruntat cu o alegere fără soluție: să vorbească imediat și să fie gâtuit după aceea, ori să fie măcelărit înainte de a fi omorât.

Cuțitul coborî, tăie o ureche și din nou egipteanul urlă. Simți apoi cum este descheiat la pantaloni și o durere fulgerătoare îi traversă pântecul: îi fusese crestat un testicul.

— O să ți le decupez încet, ca să simți cum se detașează, îi șopti o voce.

Mufti conștientiză că lama cuțitului se află pe sexul său, sângele îi intra în gură și capul îi ardea. Începu să plângă, blestemându-l pe Ralph Nader și viața frumoasă pe care i-o promisese. Știuse din totdeauna că va termina așa..

— Lucrezi pentru americani?

Prizonierul aprobă din cap, fericit să câștige câteva clipe.

— Și el lucrează pentru ei?

Dădu din nou din cap. Urmară întrebări succesive, la care răspunsurile deveniseră onomatopeice, fiindu-i frică și să gândească. Brusc, simți o violentă arsură în sex, durerea îl năpădi și sângele îl stropi peste tot. Aproape că nici nu auzi zgomotul motorului. Ghemuit, încordându-și mușchii, încerca să mai rețină viața. Nu văzu lanțul enorm care se deplasa spre el. Un vârf ascuțit de oțel i se înfipse în ceafă, strivindu-i bulbul rahidian. Era deja mort, când capul i se sparse precum o nucă.

* * *

Indianul cu turban era la fel de surâzător ca-ntotdeauna.

— Mister Mufti nu întors.

Malko șovăi. Nu ținea să atragă atenția. Mulțumi și plecă, intrigat și nelinștit. Purtarea doctorului i se păruse nefirească.

Trecând prin fața hotelului *El-Ain*, zări mașina galbenă parcată în același loc. Ajuns la *Méridien*, nu găsi nici un mesaj. Telefonă iar egipteanului și Taniei, dar fără nici un rezultat. Nu reușea să-și imagineze cum arată adversarii săi, dar îi era teamă pentru soarta lui Mandy. Trebuia neapărat să găsească un mijloc pentru a o salva.

Capitolul VIII

Descurajat, închise telefonul. Pentru a șasea oară, o voce anonimă îi spunea că Tania nu este acasă. Nici Mohammed Mufti nu dăduse vreun semn de viață și nici de la Mandy nu avea vreo veste. Cu fiecare oră, neliniștea creștea. Dintr-o dată, aparatul începu să sune.

— Veniți în hol. Sunt prietenul dumneavoastră, Abdulaziz Maarek și vreau să vă vorbesc.

Asta mai lipsea! Nu putea totuși să se ascundă.

— Cobor imediat.

Maarek aștepta lângă recepție, țeapăn precum justiția. Veni în întâmpinarea agentului, cu marginile kouffiehului fluturând în jurul capului, cu ochii scăpărând ca doi cărbuni aprinși.

— Unde e miss Brown? Am telefonat în camera ei și nu răspunde...

Vizibil, era convins că tânăra se găsea în patul lui Malko. Pentru a evita un tărăboi, acesta din urmă se grăbi să-l liniștească.

— Nu am văzut-o nici eu.

Îi povesti rapid despre serata de la Tania și despre răpirea femeii de către șeicul Khalid. Maarek îl asculta, nu prea convins, clătinând capul, cu o figură sumbră.

— Nu vă cred! Ea nu ar fi făcut așa ceva, pentru că o foarte îndrăgostită de mine.

— Poate l-a plăcut și pe tânărul șeic. Dar mai bine veniți la mine să bem un pahar. Vom încerca să o găsim.

Fără un cuvânt, Abdulaziz îl urmă. Ajuns în apartamentul lui Malko, își turnă un pahar cu whisky și se repezi la telefon. Agentul nu înțelese un cuvânt din conversația în arabă. Amantul lui Mandy părea că întreprinde o adevărată anchetă.

— E adevărat! mormăi el. Târfa este la Khalid.

Malko se simți ușurat, acum că furia celuilalt se îndrepta spre altcineva.

— De ce nu vă duceți s-o căutați? sugeră el.

Maarek îl străfulgeră cu privirea.

— Nu pot. Khalid este vărul șeicului nostru. Dar voi face altceva: voi vorbi cu Tania. Codoașa! Să o aducă ea înapoi! Dacă trebuie, o voi plăti.

Își ieșise iarăși din fire, dând din nou peste cap un al doilea pahar cu băutură.

— Unde o veți găsi? întrebă Malko interesat.

— Am aflat la telefon că va fi mâine la Sharja, la una din amicle mele. Îi vom face o surpriză.

— De ce „noi”?

— Veți merge cu mine, spuse cu brutalitate. Nu vreau să mă poată minți.

Se îndreptă brusc spre baie. Probabil era slab de vezică...Când ieși revigorat și parfumat cu colonia agentului, spuse:

— Am mult de lucru, așa că mă voi întoarce la birou. Trec să vă iau de la hotel, mâine pe la ora șase. Nu încercați să vă ascundeți de mine!

După ce plecă, îl lăsă pe Malko stupefiat, dar și încântat. Se va regăsi, în sfârșit, față-n față cu Tania și-i va pune chestiunea de încredere, mai ales că începuse să se cam plictisească, tot învârtindu-se în jurul cozii...

Încercă din nou cele două numere, fără însă a avea vreun rezultat. Era sigur că egipteanul nu dispăruse de bunăvoie. Trebuia să se întoarcă la ambasadă, să discute cu Ralph Nader.

Coborând în hol, privirea îi fu atrasă de o tânără femeie blondă, care tocmai intra în hotel, având în mână o servietă neagră. Purta coc, o bluză albă și fustă neagră, având aerul unei femei de afaceri, fapt cam neobișnuit într-o țară arabă.

* * *

Malko trânti portiera Mercedes-ului și făcu cale-ntoarsă. Pierduse timpul degeaba, Ralph

Nader era plecat pentru două zile la Ryad și nimeni altcineva nu-l putea ajuta.

Trecând prin fața hotelului *El-Ain*, zări Lancia lui Mohammed Mufti în același loc, lucru deloc îmbucurător. Dezgustat, își spuse că, deocamdată, nu avea nimic mai bun de făcut decât să se instaleze la piscină, ca toți oamenii de afaceri care așteptau întâlniri iluzorii.

Când ajunse, piscina era aproape nepopulată, cu excepția unui steward de la Air-France, care citea *Le Point*. Nici nu se instalase bine, că remarcă apariția neașteptată a blondei.

Schimbase acum îmbrăcămintea severă cu un costum de baie întreg, ce i se mula pe corpul superb. Își păstrase pantofii cu tocuri înalte, ceea ce-i conferea un aer de manechin sau de fotomodel. Detaliul ciudat consta în faptul că păstrase servieta neagră, legată de încheietura mâinii cu un lanț de metal, ce se termina cu o cătușă.

Femeia își alese un șezlong, nu departe de el, cu fața spre soare. Malko, după ce o remarcase, continua să se gândească la Mohammed Mufti și la ce i se putuse întâmpla, când auzi o voce melodioasă, care-l întreba:

— Puteți să-mi faceți un mic serviciu?

Era necunoscuta blondă, care vorbea engleza cu un ușor accent. Amabil, se întoarse spre ea și-i răspunse:

— Cu plăcere. Cu ce vă pot ajuta?

— Să mă ungeți cu cremă pe corp, ceru tânăra femeie. Am uitat cheia cătușei în cameră și soarele arde destul de puternic...

Agentul se ridică, luă flaconul cu unguent și o întrebă:

— De ce vă legați servieta în acest mod?

— Pentru că în ea se găsesc bijuterii care valorează milioane de dolari. E toată colecția mea și asigurările pretind să o țin legată de mână atunci când nu am escortă. Mai târziu am o întâlnire și nu am mai avut timp să o pun în seif..

— Amuzant. Puțin cam incomod, totuși.

Își unse mâinile și începu să mângâie ușor spatele femeii, masându-i umerii și regretând că avea de acoperit doar această mică suprafață. Frumoasa blondă torcea, ca o pisică.

— Picioarele! ordonă ea, râzând.

Malko întinse unguentul de la pulpe până la genunchi și apoi pe glezne. Ea se întoarse, trecând cu dificultate servieta dintr-o parte în cealaltă. Agentul atacă partea de sus. Blonda închise ochii și i se lăsă în voie, depărtând ușor picioarele, permițându-i astfel să pătrundă spre interiorul pulpelor. Mâinile lui ajunseră la câțiva centimetri de sex și simți o pișcătură în stomac.

— Aveți mâini foarte delicate, spuse tânăra. E

foarte plăcut și eu ador să fiu masată. Continuați, dacă nu cumva ați obosit...

Se supuse, înaintând cu mici mișcări circulare, din ce în ce mai sus. Picioarele se depărtau tot mai mult și el frecă ușor deschizătura dintre ele. Necunoscuta fremătă ușor și deschise ochii.

— Ador asta! oftă ea. Niciodată nu sunt masată aici..

Malko se abținu să-i spună că soarele nu ajungea aproape niciodată acolo.

Tulburat, privea ochii cenușii care îl fixau. Odihnindu-și mâna între pulpele cărnoase, o apăsă intenționat pe pubis. Femeia nu făcu nici o mișcare de retragere, dar spuse:

— Cred că am abuzat destul de bunătatea dumneavoastră...

Privirea ei se opri pe maioul lui Malko, apoi se întoarse cu spatele. El își șterse mâinile și observă cât de excitată era. Brusc, blonda îi întinse mâna:

— Mă numesc Beata Steiner. Lucrez pentru un consorțiu de bijutieri europeni.

Agentul se înclină deasupra mâinii întinse.

— Prințul Malko Linge. Sunteți nemțoaică?

— Nu, sunt sud-africană de origine poloneză, dar trăiesc în Europa de mult timp.

El se așeză lângă tânără.

— Este neobișnuit ca o femeie să lucreze sin-

gură, într-o țară arabă. Mai ales când arată ca dumneavoastră.

Blonda zâmbi, flatată.

— Mulțumesc, dar eu nu lucrez decât cu femeile, cu șeicele, care nu au niciodată voie să iasă din palatele lor. Nu e întotdeauna amuzant, căci sunt nevoită să suport capriciile șeicilor. Mi se întâmplă să aștept ore în șir pentru a încasa un cec...

Își consultă un minuscul ceas de aur și oftă:

— Trebuie să plec.

— Aveți o întâlnire? nu se putu abține Malko să întrebe.

— Mă duc să joc tenis. Trebuie să fac sport, altfel mă îngraș.

— După ce terminați, vă pot oferi un pahar?

— După ce termin, fac duș!

— Atunci, vă invit la cină.

Tânăra râse ușor.

— Vă atrag bijuteriile mele?! Atenție, nu le arăt decât clienților serioși.

— Mai aveți ceva, în afara bijuteriilor! Niște ochi superbi... Nu discut despre restul, căci nu vreau să vă șochez.

— Nu mă șocați. Știu că nu arăt prea rău...

— Nu riscați prea mult în aceste țări care sunt private de femei?

— Nu! Arabii preferă să umilească moral o

femeie, să se servească de ea ca de un obiect fără importanță. Cum mie nu îmi place să fiu umilită, nu intru în jocul lor. Ne întâlnim în hol, la ora nouă, mai spuse ea, îndepărtându-se.

Malko se gândi că i-ar putea fi de folos noua sa cunoștință. Trebuia doar să cunoască cât mai multă lume.

* * *

Chelnerul făcea parcă balet în jurul mesei lor. Te-ai fi putut crede la *Maxim*! Cum mâncarea era excelentă, iar Beata Steiner părea chiar mai apetisantă, seara se anunța plină de activitate.

O rochie neagră îi punea în valoare trupul armonios și bustul bronzat. Ochii cenușii zâmbeau continuu și Malko era fascinat de senzualitatea gurii.

— Mă simt minunat în prezența dumneavoastră, remarcă el. Probabil că aveți o mulțime de invitații, de pretendenți...

— Le refuz pe toate, răspunse tânăra. Am un principiu: cu cei de aici nu știi unde poți ajunge. Vreți să vă povestesc ceva?

— Desigur, răspunse Malko, chiar interesat.

— Acum câteva săptămâni, am fost la o serată organizată în palatul unui șeic, pe care, din discreție, nu-l voi numi. Locul era feeric, cu oglinzi și candelabre din argint masiv, iar în spatele fiecărui

invitat se găsea câte un servitor. Fiecare invitată a găsit, sub șervețelul din fața ei, câte o bijuterie. La sfârșitul mesei, cum se întâmplă de obicei, femeile au fost separate de bărbați și apoi conduse în palatul destinat acestora. Amfitrionul a venit și ne-a spus că vom fi trase la sorți! Ăsta era obiceiul, pentru a face plăcere oaspeților șeicului...

— Și ce ați făcut?

— Eu am plecat, dar aproape toate celelalte au rămas.

Malko se gândi iar la Mandy, plăti consumația și o însoți pe Beata Steiner. Își luară fiecare cheia de la recepție și urcară. La etajul patru, tânăra coti la dreapta, exact ca și el, parcurgând culoarul unul lângă celălalt. Pentru a nu rupe farmecul, Malko nu îndrăznea să spună sau să facă ceva.

Ajunseră în fața apartamentului lui și tânăra îl privi cum descuie ușa.

— Unde-i camera dumneavostră? întrebă agentul.

— Alături, răspunse ea.

În timp ce el șovăia în privința conduitei pe care s-o adopte, ea îl sărută cu tandrețe. Malko o reținu și prelungi sărutul, împingând-o ușor spre cameră. Simți o ușoară rezistență. Ochii ei cenușii mai zâmbeau, dar în spatele lor se citea o lumină rece.

— A fost o seară foarte plăcută, spuse ea, cu o deosebită tandrețe.

— Și pentru mine, completă agentul cu toate că ar fi dorit să spună altceva.

— Dacă mai rămâneți, ne vom revedea cu siguranță, continuă tânăra. Când nu vizitez palatele, sunt la tenis sau la piscină.

Beata făcu câțiva pași, descuie ușa și dispăru. Malko intră și el în cameră, abținându-se să nu trântească ușa. Se dezbrăcă, simțindu-se frustrat și gândindu-se la masajul pe care i-l făcuse. Se jură să revină la atac.

Pentru a-și spulbera decepția, se obligă să-și mute gândurile la cu totul altceva.

Mandy nu apăruse, Mohammed Mufti părea să fi dispărut de pe fața pământului, iar a doua zi soseau „gorilele".

Întrucât somnul îi dispăruse din cauza enervării, se hotărî să mai întreprindă o ultimă verificare și ieși din cameră.

* * *

Lancia galbenă se găsea în același loc, acoperită de praful deșertului. Mohammed Mufti fusese, cu siguranță, victima celor care le asasinaseră pe cele două tinere britanice. Aceiași care încercaseră să-l lichideze și pe el, cu siguranță oameni în legătură cu Tania.

Problema era dacă Mufti fusese torturat și dacă declarase ceva în această situație..

Își aminti de doctorul sirian, ultima persoană care l-a văzut, probabil, pe Mohammed. Găsise ciudată atitudinea lui și se întreba cum ar putea afla mai multe despre bătrân.

Negăsind răspuns la nici una dintre întrebări, se întoarse la hotel, biciuit de vântul rece care sufla dinspre Oceanul Indian.

Capitolul IX

O femeie acoperită până sub sprâncene și înfășurată într-un voal negru, îl observa pe Malko pe sub ochelarii de soare. Un sud-corean în costum albastru, cu o stație radio la centură, funcționar al securității, trecu pe lângă ea, fără să-i arunce măcar o privire. Locuitorii din Abu-Dhabi angajaseră mulți „civili" din Coreea de Sud.

Aeroportul din oraș nu semăna cu intrarea în Eldorado. Mic, prost climatizat, forfotea de soldați cu mitraliera sub braț. Un altul, mai mare ca Roissy, era în construcție, mai portivit cu imensa bogăție a țării. Malko scrută pasagerii care tocmai coborau din Airbus-ul Air France. Pierduți printre dichdachale, cele două „gorile" căscau ochi, cât cepele, înconjurați de oameni cu boccele, dornici de înavuțire rapidă și de femei voalate, culorile predominante fiind albul și negrul.

După ce terminară formalitățile, cei doi se repeziră spre agent, singura oază de civilizație din tot acest infern.

— Unde e petrolul? întrebă Chris Jones.

— Peste tot, răspunse Malko. Bați din picior și iese imediat...

Femeia acoperită îi contempla cu stupefacție pe cei doi americani. Chris Jones și Milton Brabeck cântăreau împreună cam cinci sute de livre. Cu costume de culoare deschisă, cu aceiași ochi cenușii și reci, erau forța de atac a Diviziei Operaționale. Chris o privi pe femeia voalată.

— E bolnavă, sau ce?

— Așa e obiceiul aici, i se explică. Suntem totuși într-o țară destul de evoluată. Femeile au voie să șofeze... Alături, în Arabia Saudită, femeile adultere sunt decapitate...

— Ce țară fumoasă?! oftă Milton.

— Ați călătorit bine? se interesă agentul.

— SUPER! răspunseră în cor cele două „gorile".

— La treabă. Aveți artileria cu voi?

— Nu încă, explică Jones. Trebuie s-o recuperăm de la ambasadă, căci va sosi cu valiza diplomatică. Acum au fost emise reguli stricte, așa că nu te mai poți plimba nici măcar cu un ac de siguranță... În schimb, am adus lucruri noi: grenade lacrimogene trăsnet!

— Sper să nu avem nevoie de ele, spuse Malko.

După ce se înghesuiră în Mercedes, cu bagaje cu tot, cei doi americani, văzând orașul, rămaseră cu gura căscată.

— E cam neteminată țara, exclamă Milton.

Peste tot se zăreau doar construcții pe jumătate

ridicate, împrejmuite de deșert. În fața curților cu cămile, izbucniră în râs. Malko le explică situația.

Ajunși la hotel *Méridien*, „gorilele" începură instalarea. În hol, agentul o zări pe Beata Steiner, cu servieta atașată de mână. Cu toate că era în compania unui arab, blonda îi făcu un semn amical.

Intrând în camera lui, auzi telefonul. Când ridică receptorul, auzi vocea jovială a lui Maarek.

— Nu pot merge cu dumneavoastră la Sharja, aștept o delegație japoneză.

Malko își reprimă o înjurătură: unica sa pistă dispărea... Era atât de nervos, încât aproape că nu receptă propunerea lui Abdulaziz.

— Veți merge numai dumneavoastră și-i veți spune Taniei, din partea mea, că sunt foarte supărat pe ea.

— Cu plăcere, spuse Malko, de-a dreptul amuzat.

— Prietena mea, care dă petrecerea, se numește Helen. Vă va aștepta la Sharja, în fața hotelului *Coral Sands*, pentru că acolo străzile nu au nici nume și nici numere. Să fiți acolo la ora șase și să nu întârziați. O.K..?

— O.K.! făcu agentul încântat.

— Distracție plăcută. Nu uitați să-i transmiteți Taniei ce gândesc despre ea...

Bucuros, Malko închise telefonul. Știa că nu va fi ușor contactul cu libaneza, dar acest lucru nu-l spe-

ria. Era ceva mai mult decât nimic, în plus, va beneficia de efectul-surpriză.

— Deci, ce facem?

Când se întoarse, le văzu pe cele două „gorile", îmbrăcate complet diferit.

— V-ați recuperat artileria?

— Acum pornim spre ambasadă. Ce facem după asta?

— O plimbare în deșert, răspunse Malko. Mergem la Sharja, la o sută de mile de aici. Un alt gen de Emirat.

— Ce este un Emirat? întrebă Milton Brabeck.

— Nisip amestecat cu petrol și cu mulți arabi, explică Jones. Mai mic decât Bronx, ca întindere.

* * *

Cufundat în contemplarea ecranului video, șeicul Khalid mângâia distrat fesele cambrate ale lui Mandy. Spre stupefacția lui, tânăra dorise vizionarea casetei cu filmul *„Pe aripile vântului"*.

Era ora prânzului și se aflau tot în pat. În cele din urmă, femeia nu găsise prea neplăcută această escapadă. Khalid începuse prin a o poseda în picioare, chiar înainte de a ajunge în camera lui, în seara în care o răpise. Tânăra pusese acest lucru pe seama grabei orientale.

Mai târziu, când se plictisise de poziție, îl împinsese spre pat și el nu se împotrivise. Șeicul adusese discret lapte de cămilă, cu scopul de a lăsa o

impresie de neuitat... Hotărâse să nu iasă deloc câteva zile, nevizitând-o nici pe propria soție, care deja știa că are o nouă favorită.

Sunetul telefonului îl deranjă. Primul său reflex fu să răspundă, dar, dându-și seama că nu era singur, sări, așa gol cum era, repezindu-se la aparatul din baie.

— Să nu te atingi de telefon, îi strigă lui Mandy.

Era inutil: cu lacrimi în ochi, ea contempla ultimul sărut al lui Reth Butler. Khalid răspunse și auzi exact vocea de care se temea, cea a secretarei sale. Când era confruntat cu realitatea, se bosumfla, fără însă a o arăta.

— Luați măsurile necesare, spuse el cu o voce ce se dorea autoritară.

După ce închise, șeicul realiză că nu mai putea da înapoi, cu toate că aliații săi deveneau din ce în ce mai incomozi. Când va deveni puternic, se va debarasa de ei, dar momentul se afla în mâinile lor.

Se întoarse în cameră, unde observă că se terminase caseta, iar Mandy contempla o imensă pudrieră din aur masiv, găsită într-o grămadă de bijuterii..

— E superbă. Cântărește probabil vreo trei livre... A cui e?

— A ta, dacă o vrei.

— Oh! Nu e adevărat!

Dintr-o săritură, se aruncă în brațele lui, sărutându-l, gata să-i taie răsuflarea. Era sincer fericită.

Câteva minute mai târziu, în pat se desfășura o adevărată cavalcadă. Khalid nu avusese timp nici măcar să pornească aparatul video, pentru a putea filma scenele de amor...

* * *

Tania lăsă atât de brusc paharul gol, încât acesta zăngăni pe marmura mesei. Avea capul greu și gura cleioasă. Singură în apartament, furioasă pe ea însăși, bea continuu, pentru a nu se mai gândi.

Își dăduse seama cam târziu că fusese manipulată, tocmai ea, care era regina manipulărilor! Ar fi trebuit să-și continue numai activitățile obișnuite, care-i aduceau atâtea satisfacții.

Acum situația devenise periculoasă și îi era teamă. Din nefericire, era prea târziu pentru a ieși din joc. Se gândea să rămână câteva zile la Sharja, până lucrurile se vor calma.

Privind lista cu apeluri telefonice, remarcă un nume care reapărea fără încetare. Când auzi telefonul, tresări, dar răspunse.

— Da?

— Sunt eu, Amina.

Tania luă imediat un ton vesel.

— Șeicul e mulțumit?

— Încântat, afirmă palestiniana. V-am sunat tocmai pentru că ar dori să recompenseze, ca de obicei, pe unul dintre prietenii săi, în același fel.

— E foarte simplu. Voi telefona când mă întorc

de la Sharja. Va fi suficient să se prezinte la o anumită adresă. Dumneavoastră sunteți persoana care va rezova problema?

— Da, răspunse Amina.

— Apropo, continuă Tania, în legătură cu serviciul pe care mi l-ați cerut. A fost vreun incident?

— Nicidecum. Totul a mers perfect.

— Foarte bine! Eram doar puțin îngirjorată...

— Nu aveți motive. Eu vă consider prietenă, iar șeicul vă este recunoscător. Vă va dovedi asta în curând...

Puțin mai liniștită, libaneza închise telefonul. Era pentru prima dată că se amestecase într-o poveste periculoasă, după livrarea celor două fete.

Acum o mai intriga ceva: Mufti nu venise să-și reclame comisionul, pentru că i-o prezentase pe Mandy. Era total neobișnuit...

Având parcă o presimțire, îl sună la telefon. Nici un răspuns. Încercă la restaurantul indian și dădu peste șeful lui. Când închise, era palidă și-i tremurau picioarele. Acum era sigură că n-ar fi trebuit să se abată de la principiile ei.

* * *

Drumul se întindea drept, mărginit pe ambele părți de nisip vălurit. În evidență nu ieșeau decât nenumăratele carcase de mașini, unele mai strivite decât altele.

Șeiciii adorau cursele de viteză. În fața peisajului dezolant, „gorilele „ căscau ochii mari.

— Te-ai putea crede în Arizona, remarcă Jones.

— Ai văzut tu astfel de panouri în Arizona? întrebă Milton Brabeck, arătând spre imaginea unei cămile stilizate.

Americanii erau veseli. Recuperaseră destul armament, cât să declanșeze un mic conflict local. De la „357 Magnum" și un tun de mare calibru, până la micuțul „*Smith & Wesson*", „de buzunar", totul se afla în teci de piele, artistic repartizate sub veșmintele lor. Împreună cu ei, Malko se simțea mult mai în siguranță. Rulau cu 140 km/oră și mai aveau doar treizeci de kilometri până la Dubai.

— Ce vom face acolo? întrebă Chris.

— Veți sta la pândă, pregătiți cu revolverele, spuse agentul.

Deșertul începea să se populeze: apăruseră centrele comerciale ultramoderne, vilele albe și antrepozitele. La stânga se zăreau macaralele de la Port Rashid. O rețea de autostrăzi înconjura orașul Dubai, făcându-l să semene cu Long Beach. Sharja se afla în apropiere, semănând, la rându-i, cu excepția inscripțiior arabe, cu Palm Spring.

Lungi bulevarde rectilinii se întretăiau în unghi drept, traversând zone industriale noi. Marea furioasă se spărgea de plaja pustie. Trecură prin fața unui palat neterminat, care anunța cu mândrie: „Aici va locui emirul de Sharja".

Urmară drumul de-a lungul mării și ajunseră în fața unui cub de beton care purta firma: *Coral Sands Hotel.* Malko sosise la timp. Era ora șase fără zece minute.

— Vă las aici. Beți cât vreți! Vin eu să vă caut.

Cei doi nu așteptară să li se spună de două ori. Malko se pregătea să se urce din nou în Mercedes, când auzi un claxon și văzu un Porsche oranj care parca în fața hotelului. Din mașină coborî o brunetă, cu părul legat în coamă și în picioarele goale. Ea se îndreptă către agent.

— Sunteți prietenul lui Abdulaziz?

— Exact, răspunse el.

Fata îl măsură cu o privire de cunoscător.

— Bun venit la Sharja! Eu sunt Helen. Urmați-mă, vă rog.

Tânăra se urcă din nou în Porsche și-l conduse până la o vilă mare și albă, pe care ar fi fost incapabil să o găsească singur. Înăuntru exista o imensă terasă, un living și multe canapele.

— Prietena noastră, Tania, nu a sosit încă. Sper că nu sunteți supărat... Dacă n-aș face-o pentru Abdulaziz, n-aș fi acceptat niciodată să-i joc această festă...

Fata dispăru, lăsându-l singur, în timp ce se gândea cum va reacționa Tania când îl va vedea. Își turnă un pahar cu vodcă și se instală comod.

* * *

La fiecare sonerie, Malko întorcea capul spre ușă. Tania nu apăruse încă, dar sosiseră deja mai mulți invitați. Printre ei se aflau localnici, dar și tinere englezoaice, care se înghesuiseră lângă un magnetoscop Akai. Un cuplu nou venit se săruta deja, parcă indiferenți la cei din jur. Principalele ocupații ale locuitorilor Emiratelor păreau a fi băutura și amorul. Malko, începând să se cam plictisească, se întreba dacă toate fetele prezente făceau parte din rețeaua Taniei.

Încă nu-și dădea seama care era rolul șeicului Khalid în această serie de evenimente și se îndoia că Mandy ar fi putut afla ceva interesant...

Helen, îmbrăcată cu totul altfel, apăru în pragul ușii și se îndreptă spre unul dintre arabii strânși în fața magnetoscopului.

— Poți veni o clipă să mă ajuți?

Neprimind nici un răspuns, se apropie de Malko.

— Puteți să mă ajutați să-mi pun un cercel? îl întrebă, dispărând imediat pe culoar.

Urmând-o, Malko se trezi într-o cameră luminată precum o lojă de teatru. Fata îi întinse o mică semilună din aur, de care atârna un smarald.

— Trebuie să o introduci în gaura urechii și să o înșurubezi, spuse ea. Eu nu reușesc...

Apropiindu-se de tânără, Malko îi simți șoldul

frecându-se de el și două fese i se lipiră de pântec.

— Reușiți? întrebă Helen.

— Nu încă, mărturisi Malko.

În plus, el începea să fie tulburat de frecările feselor femeii. Reuși totuși să înfigă cercelul și Helen scoase un țipăt.

— Au!

— Nu sunt prea îndemânatec, oftă agentul.

Ipocrit, mâna lui stângă alunecă spre sânii fetei, încătușând-o. Ea nici nu se clinti. Cu o singură mână, Malko nu-i putea pune cercelul, așa că îl lăsă pe o comodă. Helen întoarse spre o privire ironică.

— Renunțați...

— Nu la tot, declară el ferm.

Hotărât să nu se mai lase înșelat, o sprijini de o comodă și o sărută. Îmbrățișarea lor se prelungi, mâinile alergând pe corpul celuilalt. Femeia îl incită pe Malko, care o pătrunse fără un cuvânt, adâncindu-se tot mai mult în pântecul ce i se oferea. Helen zâmbea, arborând surâsul femeii satisfăcute. De altfel, peste câteva clipe, scoase un mic horcăit.

Agentul avu impresia că este aspirat și asta îi declanșă și lui orgasmul. Când redeschise ochii, Helen îl contempla, zâmbind.

— Cred că nu-mi voi mai pune cerceii. Acum, du-te la ceilalți. Abdulaziz a avut o idee genială.

— Mulțumesc, răspunse politicos agentul.

* * *

Tania purta o rochie-combinezon din saten negru, strânsă pe talie cu un cordon lat din fire aurii, ornat cu o enormă pafta de smaralde și diamante. Era machiată și părul negru, lins, accentua provenienta orientală. Malko își oferi luxul de a o observa, în timp ce ea discuta pe terasă.

Era, într-adevăr, o creatură superbă!

Recepția era în toi. Invitații beau precum niște butoaie secătuite. Helen îi zâmbea discret, micul ei orgasm clandestin părând a o bine dispune. Devenit poate gelos, amantul nu se mai dezlipea de ea, fapt ce nu-l deranja deloc pe Malko.

Tania nu-l văzuse și el beneficia de efectul-surpriză. Așteptă ca libaneza să rămână singură, înaintă în spatele ei și o prinse ușor de cot. Femeia se întoarse, cu un zâmbet la comandă, care dispăru instantaneu, lăsând loc unui rictus. Ochii îi înghețaseră. Malko avu impresia că va leșina, dar femeia, cu un efort supraomenesc, făcu să-i reapară zâmbetul.

— Ce surpiză plăcută, spuse ea. Nu știam că sunteți la Sharja. Mincinoasa asta de Helen nu mi-a spus nimic...

— Am rugat-o să mă lase să vă fac o surpriză, preciză agentul, pentru a-și apăra complicea. De

altfel, am încercat să vă găsesc la Abu Dhabi... Am crezut că sunteți plecată!

— Oh! Am avut multe treburi de rezolvat! Sper că nu sunteți supărat pe mine, din cauza prietenei dumneavoastră...

— Mandy nu a revenit la hotel, remarcă agentul.

— Știu, spuse libaneza. Mi-a telefonat șeicul Khalid, foarte stânjenit. S-a îndrăgostit nebunește și cred că sentimentul este reciproc. Știți, Ben Rashid nu a luat-o cu forța...

— Sunt sigur...

— Mandy nu mai vrea să-l părăsească, continuă Tania, iar el a instalat-o deja la palat.

Femeia părea calmată de atitudinea relaxată a bărbatului din fața ei.

— Suteți singur? întrebă ea. Am putea pleca împreună la Abu Dhabi, mai ales că și eu sunt singură...

Era o invitație discretă. Îl luă de braț, cu aceeași senzualitate animalică și îl trase în mijlocul invitaților. Malko realiză că acum și aici, nu va putea afla nici un secret. O prinse de talie și-i propuse:

— Dacă am vizita apartamentul? E prea mult zgomot în jur!

Tania acceptă, cu un zâmbet complice și plecară braț la braț. Malko se îndreptă spre camera amfitrioanei. Cu un aer amuzat, însoțitoarea observă:

— Unde mă duceți? Aici e un dormitor!

— Nu e deloc un spațiu rău pentru o conversație...

După ce închise ușa în urma lui, o atrase spre el, sărutând-o. Ea îi răspunse și se lăsă dusă spre pat, cu un gângurit încântat. Apoi se întinse, dezgolindu-și pulpele și bărbatul începu s-o mângâie, fără însă s-o dezbrace. Ea își începu ritualul, masându-l ușor, dar, simțind lipsa de reacție, îi căută privirea. Ceea ce citi în ochii, o făcu să înțepenească.

— Ce...

— Înainte de a face amor, șopti Malko, vreau să vă întreb ceva. Seara trecută, plecând de la dumneavoastră, am fost victima unui atentat. Cineva a vrut să mă omoare. Erau oameni care știau bine că voi trece pe acolo, care mă așteptau și care-mi cunoșteau mașina. O singură persoană cunoștea toate amănuntele. Dumneavoastră...

Tania avu o lucire de panică în ochii ei mari și negri.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți... Lăsați-mă.

— Cu condiția să răspundeți întrebărilor mele, continuă el, pe un ton mai dur. Cine v-a dat ordin să mă determinați că aleg acel drum?

Tania nu răspunse. Sărind din pat, traversă camera și ieși, trântind ușa. Malko o urmă, dar libaneza dispăruse deja în mulțimea de invitați.

Știa însă cu certitudine un lucru: nimerise direct la țintă. Acum rămânea doar să-i smulgă adevărul. Era calm, știind că are întreaga seară la dispoziție.

Când ieși pe terasă, se ciocni de Helen, care-l întrebă pe un ton de reproș:

— Ce i-ați făcut Taniei? A plecat, parcă era urmărită de diavol...

Capitolul x

Malko ajunse în grădina vilei de la Sharja, exact în momentul în care auzi un zgomot de motor și zări un Porsche negru, demarând într-un nor de praf, cu Tania la volan. Fără să șovăie, se urcă în Mercedes și porni în urma ei. Timp de câteva sute de metri, pe micile drumuri prăfuite, se desfășură o cursă nebună. Mașina Taniei era mai puternică, vira mai bine, dar nici el nu-și menaja Mercedes-ul. Libaneza accelera din ce în ce mai tare. În schimb, agentul nu reușea să depășească 140 km/oră.

La o cotitură, o pierdu din ochi. Ajunsese între Sharja și Dubai, unde circulația era intensă, dar el aproape că strivea acceleratorul, depășind tot ce-i ieșea în cale și încercând să nu piardă din ochi pata neagră a mașinii femeii. Din păcate, după zece minute, exact asta se-ntâmplă. O pierduse!

Ajunse pe Bin-Yas Road, bulevardul care tăia Dubai-ul în două, curios amestec de orient și occident. Aici se puteau vedea șiruri impresionante de hoteluri, buticuri ultramoderne, clădiri din sticlă și beton, precum și mașini somptuoase, americane.

Bărci mari se înghesuiau la chei, descărcând tot felul de mărfuri. La o curbă, Malko întoarse, furios că o pierduse pe Tania, care era acum, probabil, destul de departe. Brusc, măturând cheiul cu privirea, se crezu prada unei halucinații: mașina urmărită se afla între niște stive de lăzi, în mijlocul cheiului. Parcă imediat Mercedes-ul și coborî, întrebându-se ce făcea femeia în port.

Pe chei se desfășura o activitate febrilă. De aici pornea întreg comerțul cu India, arabii ducându-se să vândă hindușilor perlele pe care le pescuiau, precum și aurul venit din Europa.

Malko zări o îngrămădeală de bare metalice, chiar lângă mașina libanezei. Apropiindu-se, nu-i veni să-și creadă ochilor: erau lingouri de aur, la standardul internațional, având câte douăspezece kilograme și jumătate, fiecare. Toată această bogăție nu era păzită de nimeni. Incredibil!

Tania nu se afla însă nicăieri. Malko privi șirul de hoteluri de peste drum și se gândi să înceapă căutarea la *Carlton*, care se afla chiar în fața lui. Intrând în holul întunecos, îl întrebă pe recepționer:

— N-ați văzut o tânără înaltă, brunetă?

Omul ridică din umeri. Pentru a-și satisface totuși curiozitatea, îi dădu cincizeci de dirhami și-l chestionă:

— Tocmai am văzut niște lingouri de aur pe chei. Nu le păzește nimeni?

— Nu! Este aurul emirului și nimeni n-ar îndrăzni să se atingă de el, dacă n-ar vrea să-și piardă capul...Este adus din Europa și pleacă în India.

Malko mulțumi, dar brusc, încetă aproape să mai răsufle. Libaneza tocmai traversa strada, ieșind din hotelul vecin. Avea, probabil, un al șaselea simț, căci se întoarse și-l zări. O luă imediat la fugă, mai sprintenă ca o căprioară...

* * *

Mașina ei rula deja, în vreme ce el nici nu apucase să bage cheia în contact. Porsche-ul dispăruse din nou! Malko reluă drumul spre Abu Dhabi, depășind toate vehiculele întâlnite în cale până la ieșirea din oraș. După zece kilometri, zări un panou radar, incredibil pentru această țară. Continuă totuși să ruleze, până ce ajunse la un baraj, unde era oprită și mașina femei, în spatele alteia de poliție. Libaneza era atât de absorbită de discuția cu ofițerii, încât nici nu observă apariția Mercedes-ului. Malko își continuă drumul, oprind în spatele unei stații de benzină. Nu așteptă mult și mașina neagră apăru, el putând observa figura crispată a Taniei. Lăsându-i cinci sute de metri avans, demară și urmărirea se derulă timp de o jumătate de oră. Drumul era dificil de parcurs și femeia nu putea merge cu viteză.

Deodată, se produse ceva neaşteptat: o duzină de cămile alergau stângace, tăind drumul maşinilor. Le văzuse şi Tania, dar îl zărise şi pe el în oglinda retrovizoare. Nu mai avu timpul necesar pentru a evita ciocnirea cu animalele care-i tăiau drumul. Capota ridică animalul lovit de la pământ, proiectându-l la mai mulţi metri. Îngrozit, agentul văzu maşina neagră efectuând un viraj, într-o jerbă de scântei, cu parbrizul făcut ţăndări.

Rănită, cămila se prăbuşea. Tania încerca, cu disperare, să menţină controlul asupra maşini, care făcu mai multe zig-zaguri, pierdu o roată, se rostogoli în şanţul din stânga şi se întoarse cu roţile-n sus, oprindu-se în sfârşit.

Malko frână din răsputeri şi stopă la câţiva metri de accident. Sărind din Mercedes, alergă spre Porsche. Era de nerecunoscut...

Se aplecă prin portiera smulsă şi văzu scaunul şoferului gol. După câteva clipe, reperă şi trupul femeii. Malko alergă până la ea. Rochia ruptă lăsa să se vadă porţiuni de carne albă, dar şi pete de sânge. Culcată pe burtă, libaneza era inertă.

O întoarse şi rămase încremenit de ceea ce vedea. Probabil, Tania fusese proiectată prin parbriz. Faţa era strivită, o tâmplă înfundată, nasul redus la jumătate şi gura umflată. Malko o scutură uşor, o strigă, dar nu obţinu nici un răspuns. Când încercă să o ridice, ea gemu uşor, dar nu deschise

ochii. În spatele lor, mașina Porsche explodă, dând naștere unei flăcări portocalii.

Pieptul Taniei, acum dezgolit, era pătat de multiple hematoame. Malko auzi cum, în spatele lui, o mașină frânează. Patru arabi se îndreptară spre ei și o transportară pe libaneză în Mercedes, pe bancheta din spate. Avea de parcus treizeci de kilometri până la Abu Dhabi, și se ruga din tot sufletul ca victima să nu moară în timpul acestei călătorii.

Drumul spre oraș i se păru infinit de lung. Începu să respire mai ușurat doar când zări podul de peste brațul mării. Curând văzu un polițist pe motocicletă. frână și alergă spre el:

— Am nevoie urgentă să ajung la un spital!

Spre norocul lui, acesta vorbea engleza și după ce văzu despre ce era vorba, se urcă pe motocicletă, făcându-i semn să-l urmeze.

Spitalul către care se îndreptau se afla între aeroport și strada Soudan. Ofițerul îi conduse direct la intrarea de urgență. Aici, un doctor egiptean, care cunoștea engleza la perfecție, ascultă cu atenție explicațiile, în timp ce Taniei i se acordau primele îngrijiri. Femeia fusese deja pusă pe o targă și Malko o văzu dispărând, având atașată de mână o pungă de perfuzie. Doctorul îi luă pașaportul, găsit în micuța geantă ce rămăsese agățată de umărul femeii, își notă datele și-i spuse lui agentului că ea va avea de stat în spital, fiind destul de

grav rănită. Îl atenționă că femeia nu va putea primi vizite, dar că se va găsi la camera 326.

Obosit, Malko se pregătea să se ducă la hotel pentru a se odihni, când brusc, își aduse aminte de Chris și Milton, care încă îl așteptau la *Coral Sands Hotel*...

* * *

Când ajunse la hotel, spre ora trei dimineața, Malko avu surpriza să le găsească pe „gorile", care, plictisindu-se, veniseră cu un taxi.

Se gândi s-o sune pe Helen și să-i povestească despre accident, dar se răzgândi. Cu cât se gândea mai mult la Tania, cu atât avea convingera că se afla în miezul complotului. Deodată, fu cuprins de o teamă cumplită. Al șaselea simț îi spunea că femeia era în pericol. Se sculă, se îmbrăcă din nou și telefonă celor doi.

— Îmbrăcați-vă! Ne întâlnim jos, în hol, într-un sfert de oră, ordonă Malko.

Partea bună a lor era că nu comentau niciodată. După zece minute, se aflau în hol, cu buzunarele îngreunate de artilerie.

— Unde mergem? întrebă Chris.

— La spital.

Pe drum, agentul le explică motivul acestui raid nocturn. Odată ajunși, spitalul părea că doarme.

La recepție nu era nimeni, așa că urcară la etajul al treilea, reperând cu ușurință salonul.

Numai că între 310 și 330, toate camerele aveau uși duble și cineva păzea în interiorul lor. Un mustăcios îi bară drumul, până ce interveni Chris, cu pumnul său atotputernic.

Malko deschise ușa camerei 326, zări patul și un al doilea mustăcios, aplecat peste Tania, care îi înfunda liniștit degetele în gât. Din gura libanezei ieși un horcăit oribil.

Zâmbetul arabului pieri la vederea lui Milton, care îi și înfipse mâna în corotidă, izbindu-l cu toată puterea de unul dintre pereții. Nici nu avu timp să-și tragă răsuflarea, că Milton îi mai aplică un upercut, sudându-i cele două maxilare. Ucigașul reuși să scoată un stilet, chiar în momentul în care colegul său, cel de la intrare, își revenea.

Malko îi reținu la timp pe Chris și Milton să nu facă uz de arme. Ar fi fost alertat întregul oraș... La vederea arsenalului, mustăcioșii o luară la fugă și dispărură.

Întorcându-se spre patul în care se afla femeia, înlemni. Avea gura deschisă și o dâră subțire de sânge îi curgea din nara stângă. Cu organismul slăbit din cauza accidentului, nu suportase agresiunea brutală a arabului.

— Să plecăm! Nu are nici un rost să fim găsiți aici! ordonă agentul.

Cu Tania moartă, nimeni nu-l va mai putea ghida spre asasini, gândea Malko.

O revăzu ieșind din hotelul *Carlton* și alergând. Acolo, probabil, nu pierduse timpul de pomană...Ce altceva ar fi putut face, în afară de a da un telefon de urgență? Dacă au venit s-o lichideze chiar și în spital, mai mult ca sigur că acest contact fusese unul extrem de important.

Singura concluzie era că trebuie neapărat să se întoarcă la Dubai, dar numai după ce se va odihni puțin...

* * *

Fata de la recepție era încântătoare și rămăsese fascinată de ochii lui Malko. Hotelul *Carlton* era mic, liniștit și părea pustiu. El îi strecură fetei o bancnotă de o sută de dirhami și o întrebă, cu cel mai dulce glas:

— Vă amintiți de tânăra femeie înaltă, brunetă, cea care a fost ieri seară aici? A venit cam tot pe la ora asta...

Fata dădu din cap.

— Da! E foarte frumoasă! A dat un telefon.

Inima lui Malko începu să-și accelereze ritmul.

Recepționera îl fixă, zâmbind.

— Curiozitatea este un defect, spuse ea. Nu trebuie să fiți gelos.

Pentru o clipă, Malko avu impresia că tânăra nu va mai continua. Dar după câteva clipe de suspans, recepționera adăugă:

— A sunat la Abu Dhabi și a vorbit cu cineva de la palatul șeicului Khalid Ben Rashid.

Capitolul XI

Malko se aștepta parcă la acest răspuns, astfel că nu-și manifestă în nici un fel mirarea. Fata crezu că expresia de pe chipul bărbatului și tăcerea instalată, însemnau altceva și se grăbi să adauge:

— Să nu spuneți nimănui despre aceste informații... Nu vreau să am probleme.

— Nu voi spune nimic, jură Malko. Ați mai văzut-o și înainte?

Ea înclină capul, afirmativ.

— Da! Destul de des! Venea și paria pe încărcăturile cu aur. Mulți vin pentru a-și satisface această plăcere... Acum, scuzați-mă! Trebuie să mă întorc la birou...

Agentul nu mai insistă și ieși din hotelul *Carlton*, simțindu-se cu mult mai bine afară, în aer liber.

Inspectă cheiul și observă o barcă mare, din lemn cafeniu, pe care o mai văzuse ancorată. Plimbându-se printre lăzile înghesuite peste tot, zări două mașini, una lângă cealaltă. Iată de ce venise Tania: să ceară ajutor! Malko mai zăbovi câteva minute, apoi se întoarse la mașină.

O singură persoană îl mai putea ajuta să lămurească lucrurile despre libaneză: prietena ei, Helen, și asta numai în cazul în care accepta să vorbească. Se hotărî să plece spre Sharja. Era vineri, adică duminica musulmană.

* * *

Helen rămase surprinsă în pragul ușii. Purta un pantalon de pânză, foarte mulat, un corsaj din jersé negru, iar picioarele îi erau desculțe și bandajate.

După cearcănele din jurul ochilor, era clar că nu prea dormise.

— Ce surpriză!.. Ați făcut atâta drum numai ca să mă revedeți?

Malko nu avea chef să mintă.

— Nu! Vin de la Dubai.

Intră în vila pustie, care mirosea a tutun. Gazda se lăsă pe o canapea și își aprinse o țigară.

— Am dansat atât de mult întreaga noapte, încât am picioarele însângerate. Ce mai e nou? V-ați împăcat cu Tania?

— Tania e moartă.

Relată circumstanțele morții libanezei, fără a omite nici un amănunt. Trăsăturile femeii se înăspriră, dar ea nu-și pierdu sângele rece. Fixându-l pe Malko, întrebă:

— Cine sunteți dumneavoastră, de fapt, și pentru ce vă aflați la Abu Dhabi?

— Anchetez, împreună cu o agenție federală americană, o posibilă lovitură de stat, mărturisi el. Cu sau fără voia ei, Tania era amestecată. Doresc să aflu pentru ce se afla aici, ieri seară.

Helen zâmbi, ironic.

— Săraca Tania! Nu mă miră! Nu era fată rea, dar ar fi făcut orice pentru bani. Vizita de ieri nu are însă nici o legătură cu problemele dumneavoastră. Venise să racoleze o fată, Fayrouz, o mică minune tunisiană. Șeptelul ei din Abu Dhabi era cam epuizat și avea deja un „contract" pentru fată.

— Unde este acum această Fayrouz?

— A plecat azi dimineață la Abu Dhabi.

— Știți unde o pot găsi?

— Desigur! Locuiește într-un apartament în Zayed City, loc în care Tania își caza protejatele. Pot să vă dau numărul de telefon și să vă explic cum puteți ajunge acolo.

— Pentru cine era destinată fata?

— Nu știu exact. Era o cerere a Aminei, secretara șeicului Khalid. Poate, era chiar pentru el...

— Ce părere aveți despre șeicul Khalid? întrebă brusc Malko.

Helen păru surprinsă.

— Nici una! Este frumos ca bărbat, dar cam prostănac. Nu se gândește decât cum să cheltuiască dolarii vărului său, e leneș ca o șopârlă și nu-i

pasă de nimeni și de nimic. Dar acum vă voi ruga să mă scuzați. Am avion peste două ore spre New York.

Pe Malko, perspectiva de a străbate din nou o sută cincizeci de kilometri prin deșert, îl obosea chiar înainte de a fi plecat.

* * *

Intrând în holul hotelului *Méridien*, Malko aproape că se izbi de Beata Stiener, care părea la fel de obosită ca și el, având, ca de obicei, servieta atașată de mână.

— Dacă-mi oferiți un pahar, propuse ea, nu vă refuz!

Pătrunseră împreună în micul bar din hotel, care avea întreg plafonul acoperit cu covoare.

O filipineză tăcută le aduse vodcă. Beata scoase din geantă un cec în arabă, mare cât o batistă, și-l flutură, cu un zâmbet amar.

— Iată! 68 000 de dirhami, pentru o grămadă de bijuterii, aruncate imediat într-un sertar. Meseria asta începe să mă obosească! Toți șeicii își acoperă nevestele cu aur și cred că într-o zi mă voi lăsa și eu tentată...Trebuie să fie foarte odihnitor să te lași, și apoi doar să întinzi mâna.

— E o cu totul altă meserie, spuse Malko, întreținând cu greu conversația.

Înainte de a reveni la hotel, se dusese la adresa indicată de Helen, dar nu o găsise pe Feyrouz. Bineînțeles, *Emirate News* nu publicase nimic despre asasinarea Taniei...

Beata Steiner îl mângâia discret cu piciorul. Era o femeie apetisantă, veselă și activă. Oare ce o adusese aici?

— Nu ați fost căsătorită niciodată? întrebă Malko.

— Ba da! Am fost părăsită după patru ani și de atunci trăiesc singură. Câteodată, obosesc. Asta s-a întâmplat de fapt și astăzi, așa că mă voi duce să mă culc. Dacă doriți, putem lua cina împreună. Sunați-mă.

După ce femeia plecă, se decise s-o mai caute încă o dată pe Fayrouz. Se gândea că până nu va descoperi ceva nou, nu poate fi în pericol.

* * *

Palierul era din beton ca și scara. Agentul, ajuns în fața ușii, auzi mișcare în interior. Sună și în fața lui apăru o femeie, care dorea să aibă aerul a ceva ce nu era: o cocotă!

Când îl văzu pe Malko, fu gata să-i închidă ușa-n nas, dar el apucă să-i spună:

— V-am văzut la Sharja, ieri seară, acasă la Helen...

— Nu-mi amintesc, spuse ea, cu răceală înglas.

— Sunt un prieten al Taniei, care mi-a și dat adresa dumneavoatră. Pot intra?

Fără a se bucura, fata îi deschise ușa și o luă înaintea lui, arătându-i drumul.

— Ce doriți?

— Ieri seară erați foarte frumoasă. Aș dori să petrec o perioadă cu dumneavoastră. Tania mi-a spus că e posibil.

Declarația nu păru să o tulbure peste măsură pe Fayrouz.

— În seara asta în nici un caz, pentru că aștept pe cineva care va sosi curând. De altfel, chiar vă rog să plecați.

— Îl așteptați pe prietenul pe care trebuia să vi-l prezinte Tania? o întrebă agentul, fără prea multe ocolișuri.

Fata îl privi îngirjorată.

— De unde știți?

— Fiind buni amici, nu are secrete față de mine, veni răspunsul foarte clar. Rămâne pe mâine?

— Dacă doriți...Trebuie ca mai întâi să-mi telefoneze Tania!

— De acord! Vă va telefona chiar mâine, dimineață.

Tunisiana îl conduse până la ușă. Fiind aproape unul de celălalt, Malko o luă de talie și o sărută.

După ce plecă, se instală comod în mașină și deschise radioul. Dorea să afle cu orice preț, cine era norocosul beneficiar al grațiilor fetei. Ordinul venise de la palatul șeicului Khalid, probabil ca și cel ce o trimisese pe Tania la moarte.

* * *

Plictisit, Malko închise radioul. Își consultă ceasul Seiko-Quartz și îi veni să fluiere. Musafirul lui Fayrouz intrase de peste două ore.

Bărbatul avea tenul închis la culoare, era burtos, avea chelie și își parcase mașina, un Oldsmobil, la cincizeci de metri în fața Mercedes-ului.

În timp ce aștepta terminarea programului, i se făcuse foame și sete. Deodată, văzu o siluetă în fața imobilului ieșind și îndreptându-se cu pași rapizi spre mașină. Era „clientul" care demara în dreapta, către cartierul Al-Salam. Nu realizase că este urmărit...

Ajuns în apropierea palatului șeicului Zayed, acesta încetini, coti și intră apoi în incinta sârmelor ghimpate, trecând nestingherit pe lângă un mic post de control. Incinta palatului includea clădirile ofițerilor, o cazarmă, o moschee, un spital și multe alte construcții. Soldatul făcu semn Oldsmobil-ului să treacă și, când apăru Mercedes-ul, Malko riscă, arătând spre mașina din față, ca și cum ar fi fost

împreună. Soldatul îi permise și lui să treacă...

„Clientul" parcă în fața unui bungalou, care purta doar un număr:124. În timp ce agentul se gândea asupra conduitei pe care s-o adopte, ușa bungaloului se deschise în fața bărbatului pe care-l urmărise. În cadrul ei apăru o matroană, ce trebuie să fi cântărit o tonă, cu zorzoane cu tot, fiind împodobită ca un pom de Crăciun. Cucoana îl urmă la mașină și bărbatul îi deschise portiera.

Nu putea fi decât soția legitimă, cea care pleca acum împreună cu bărbatul urmărit.

Cu farurile stinse, așteptă plecarea Oldsmobilului și se îndreptă apoi spre bungalou, în dorința de a arunca o privire în interiorul lui. Dintr-un colț, o voce îl făcu să tresară:

— E cineva?

Văzu o siluetă micuță, stând în întuneric și privindu-l puțin mirată.

— Prietenul meu nu e aici? întrebă el zâmbind.

— Căpitanul Numeiry, plecat. Mâine.

Încântat de răspunsul obținut, Malko mulțumi și plecă. Cunoștea acum numele „clientului" recomandat de Tania, ofițer în garda șeicului Zayed. Ieși fără probleme din incintă, gândindu-se dacă femeia va raporta ceva legat de vizita lui.

Adevărata întrebare era legată însă de acest căpitan Numeiry și de legătura lui cu evenimentele petrecute în ultima vreme.

Conducând Mercedes-ul, își spuse că ceva e totuși în neregulă. Înainte de a muri, Tania sunase la palatul șeicului Khalid. Cele două englezoaice fuseseră asasinate în drum spre palatul acestuia. Cererea în favoarea căpitanului venise tot de acolo.

Totul se învârtea în jurul acelorași personaje: șeicul Khalid, Tania și poate Amina, secretara șeicului. Mai rămânea Mohammed Mufti, dacă mai era în viață...

Își spuse că pentru programul de seară va fi ocupat cu Beata Steiner, urmând ca a doua zi, dimineață, să ia legătura cu Ralph Nader. În aceste circumstanțe, „gorilele" nu-i erau de prea mare ajutor.

Ajuns la *Méridien*, găsi un mesaj: „Rog sunați la miss Fayrouz". Intrigat de acest fapt, telefonă imediat.

— M-ați căutat? întrebă el.

— Da, răspunse tunisiana. Nu ne putem vedea mâine.

— Atunci, poimâine?

— Nu! Am mult de lucru. Vă voi suna eu.

Închise aparatul, fără a-i lăsa drept de replică. În mod sigur, cineva o contactase și-i interzisese orice întrevedere cu Malko. Încă o ușă se închidea...

Acum, căpitanul Numeiry devenea persoana cea mai interesantă, dar agentul realiză că adver-

sarii său nu cunoșteau decât o singură metodă pentru a-și elimina inamicii: cea definitivă!

Nu-i mai rămânea decât să-i culce pe Chris Jones și Milton Brabeck în același pat cu el...

Capitolul XII

Figura lui Ralph Nader, șeful Departamentului C.I.A., părea destul de contrariată. Chiar înainte de a strânge mâinile, americanul spuse:

— Săptămâna începe prost. Poliția a găsit azi dimineață trupul lui Mohammed Mufti, în șantierul de la *Intercontinental*. A fost torturat și asasinat, cu capul strivit de un escavator. Era mort de câteva zile. Bineînțeles, nici o urmă a celor ce au comis crima, nici un martor. Locul este absolut pustiu.

Malko luă loc, primind vestea fără a simți o mare surpriză.

— Cum ați aflat?

— Avem prieteni la poliție, dar nici ei nu știu prea multe. Sunt convinși că e vorba de o reglare de conturi, dar nu-și vor sparge capul pentru un egiptean... Mi-a telefonat și soția lui, deoarece i-au fost aduse lucrurile găsite asupra soțului.

— Pot să mă duc să o văd?

— Desigur. Nu locuiește departe de aici, Dar, înainte de a pleca, am nevoie de câteva precizări. Mi se cere un raport, în legătură cu banii cheltuiți...

— Dacă doriți, eu pot să exclud o masă, propuse

Malko, sau pot să-i rog pe Chris și pe Milton să se hrănească doar cu salată.

Ralph Nader nici nu zâmbi măcar, la această glumă.

— În ce stadiu vă aflați?

— În nici unul! Ceea ce s-a întâmplat cu Tania și cu Mufti, fără a mai aminti de atentatul asupra mea, confirmă ideea că se pregătește ceva, cu implicarea directă a șeicului Khalid. Le este teamă să nu descoperim un lucru important, așa că elimină sistematic orice sursă potențială de informații. Englezoaicele, care aflaseră probabil ceva deosebit, au fost omorâte, ca și Tania, care deținea destule secrete legate de șeic. Mufti a fost ucis, fiind poate agent dublu. ***Eliminat*** e cuvîntul lor de ordine! Mai rămâne miss Brown, dacă o vom revedea întreagă...

Ralph Nader își aprinse o țigară.

— Nu înțeleg. Khalid este considerat de toată lumea drept un prostănac, politică nu face și e prea tânăr pentru a fi și ambițios. Din toate analizele noastre nu reiese a fi o afacere internă ci, din contra, că nimeni nu ar avea interesul de a-l asasina pe bătrânul șeic Zayed.

— Știu, spuse Malko. Totuși se întâmplă ceva! Nu se omoară oamenii, chiar la întâmplare. Singura noastră șansă ar fi s-o recuperăm pe Mandy și ea să ne poată furniza informații noi...

Americanul clătină din cap, cu scepticism.

— Sper, dar nu prea cred. Miss Brown nu vorbește araba și nu are profilul ideal pentru acest gen de operațiune.

— Un profil în formă de cadavru e ceea ce vă trebuie, zise agentul, cu ironie. Ea riscă enorm fără a pretinde vreo decorație.

— Știu, știu, aprobă Nader. Dar ce să scriu eu în raport?

— Să ne trimită un detector de minciuni. Dacă vom reuși să-l atârnăm de gâtul lui Khalid, poate vom mai avansa cu investigațiile. Eu mă duc acum s-o văd pe văduva lui Mufti. Nu trebuie să neglijăm nimic. Secretara dumneavoastră are adresa?

— Da. Vă rog însă să nu o speriați prea tare pe doamna Mufti.

— De când lucrez la „Companie", am început să învăț să tratez cu văduvele, replică Malko.

Ajuns la adresa familiei Mufti, constată că sărmana femeie era o mică pată neagră, așezată într-un fotoliu vechi și înconjurată de bocitoare. Malko reuși să îndepărteze câteva, pentru a ajunge s-o vadă. Femeia ridică ochii umflați de plâns și-l examină pentru câteva clipe.

— Vin din partea lui Ralph Nader, spuse el, pentru a vă prezenta condoleanțele noastre. Eu...

Nu putea să continue. Văduva dădu drumul unui bocet prelung, îngropându-și obrazul în batistă. Bocitoarele îl împinseră cu indignare, mormăind ceva, probabil niște injurii. Era o situație delicată.

Malko privi în jurul său și zări pe masă un sac din plastic transparent, plin cu diverse obiecte. O fetiță se apropie de el și-i spuse în engleză:

— Poliția a adus astea.

— Pot să arunc o privire?

Cum fetița rămânea tăcută și bocetele continuau, deschise sacul și examină rapid conținutut: un portofel, niște bani, chei, o batistă, un ceas oprit la 9.20 și o hârtie mototolită. Malko o despături și inima începu să-i bată mai puternic. Își aminti brusc zâmbetul tăios al doctorului și afirmația acestuia prin care nega că îl văzuse pe Mufti în acea zi.

Urmărit de bocetele văduvei, părăsi modestul apartament, îndreptându-se spre Mercedes, traversând o zonă destul de pitorească, printre numeroși vânzători de aparatură electronică.

* * *

— Mă doare foarte rău în gât, insistă Malko. Mi s-a spus că mă puteți primi imediat.

Puse rapid mâna pe receptor, pentru a astupa zgomotul făcut de Chris, care-și încărca arma „357 Magnum". Milton, citind revista *Playboy*, de contrabandă, își rodea unghiile.

— Bine, răspunse doctorul Sabat. Vă aștept peste o oră.

Bucuros, Malko închise telefonul.

— Mergem toți trei? întrebă Chris.

— Voi veți sta afară, urmărind ce se petrece. Eu

mă duc să-i împrospătez puțin memoria acestui domn. Dacă nu ies în limite rezonabile, intrați.

* * *

Doctorul Sabet era tot nebărbierit și abia îi aruncă o privire, nepărând a-l recunoaște. Îl introduse într-un mic cabinet de consultație și după ce-i examină gâtul, se așeză la birou.

— Aveți febră?

— Nu.

Doctorul înălță capul și spuse, cu un aer savant:

— Trebuie să fie un virus. Luați aspirină. Îmi datorați 50 de dirhami.

Malko scoase din buzunar bancnotele, împreună cu rețeta găsită asupra lui Mufti.

— Îl tratați și pe unul dintre prietenii mei, Mohammed Mufti. L-am căutat într-una din zile la dumneavoastră și mi-ați spus că nu l-ați văzut.

Pe figura doctorului Sabet era imposibil de citit vreo reacție, așă că se hotărî să dea lovitura.

— Mohammed Mufti e mort. Asasinat! Rețeta s-a găsit asupra lui. Nu pot crede că nu l-ați văzut exact acum patru zile.

Omul se ridică brusc și doar mișcările îi trădau nervozitatea.

— Nu știu despre ce vorbiți. Eu am mulți pacienți. Poate că l-am văzut. Oricum, sunt așteptat de multă lume, așa că vă rog să plecați.

Practic, îl împinse pe Malko afară. În fața casei doctorului, era parcat un Taunus vechi.

— Eu mă întorc la hotel, spuse agentul. Voi doi rămâneți aici și dacă iese, îl urmăriți, fără a fi văzuți.

Chris scoase dintr-o sacoșă un „Startron", un amplificator de lumină, care permitea observarea în întuneric. Agentul plecă pe jos, satisfăcut de capcana întinsă.

* * *

— Ieși de aici! strigă Khalid.

Amina, secretara particulară, nu se clinti nici un milimetru. Tânărul șeic repetă ordinul, bătând cu piciorul în mocheta albă. Era o scenă inedită în lumea arabă: o femeie refuza ordinele unui șeic. Figura bărbatului era convulsionată de furie.

— Este imperios necesar să mă ascultați, spuse Amina, cu un ton categoric. Altfel, toate proiectele noastre vor fi în pericol!

Cei doi se sfidară cu privirea.

— N-ai decât s-o iei înapoi, spuse Khalid.

Amina înaintă cu un pas, împingând pudriera din aur masiv direct sub nasul șeicului.

— Priviți! Chiar dacă i-o luăm, riscul rămâne același.

Khalid privi, nu prea încântat, gravurile de pe pudrieră. Blestemă ziua în care i-o făcuse cadou lui Mandy. Pentru o clipă, avu chef să lase totul baltă și să se ducă la șeicul Zayed, cerșindu-i iertarea și

povestindu-i adevărul. Dar mustrările de conștiință nu durară mult...

— Bine. Anunț-o pe miss Brown că poimâine vom da o recepție și apoi o vom conduce la hotel.

Amina aprobă, fără a zâmbi.

— Decizia voastră e cea justă. Viitorul vă va recompensa, chiar dacă acum sunt necesare câteva sacrificii. Trebuie să ne împrumutați pentru câteva ore și Rolls-ul.

Conversația terminată, Khalid își puse o casetă porno și se lungi pe pat, având la îndemână o tavă cu bunătăți. Nu-i mai rămânea mult timp pentru a profita de trupul aproape perfect al ultimei sale cuceriri. O blestemă în gând pe Amina. Desigur, doar bătând din palme, ar fi putut avea în pat pe cele mai frumoase femei din Golf, dar el o dorea pe ultima. Ea avea ceva în plus, care o făcea să fie deosebită. Cu toate că îi făcuse un mic scandal din cauza faptului că i se interzisese să ia contact cu exteriorul, neavând voie nici să părăsească palatul, Mandy nu putea fi învinuită de bănuielile Aminei.

Nereușind să se concentreze asupra trupurilor înlănțuite pe ecran, se duse în birou și începu să reconstituie lista cu toți cei pe care-i va livra călăului, imediat ce va accede la putere. Amina împinse încetișor ușa camerei în care Mandy își petrecea ore întregi, așteptând capriciile șeicului. Era cu receptorul telefonului în mână, când o văzu pe palestiniană. Furioasă, aceasta o întrebă:

— Cui îi telefonați?

— Nimănui, râse Mandy. Mă amuzam. M-am săturat să fiu ţinută ca într-o închisoare.

— Nu vă mai faceţi griji, şeicul a hotărât să se despartă de dumneavoastră, chiar mâine seară. Veţi asista la o serată şi apoi veţi fi condusă la hotel. Cred că în tot acest timp aţi putut aprecia generozitatea şeicului...

Ochii lui Mandy exprimau mirare: pudriera din aur masiv se afla acum în mâna palestinienei. Aceasta o puse lângă Mandy, care întrebă imediat:

— Pot s-o păstrez?

Amina îşi reprimă o grimasă de dispreţ.

— Şeicul nostru e prea bun. Desigur că puteţi să o păstraţi.

După ce uşa se închise în spatele secretarei, curtezana se repezi din nou la telefon şi, cu o voce mieroasă, întrebă:

— Acum îmi puteţi face legătura?

Îşi exercitase toate farmecele vocii, pentru a-l convinge pe pakistanezul care deservea centrala telefonică a palatului, să-i facă legătura cu hotelul *Méridien*. Malko ridicînd receptorul şi auzind vocea emoţionată a femeii, avu un şoc.

— Dragul meu! Nici nu ştii ce bucuroasă sunt că te aud! Nu am avut voie să telefonez, dar te anunţ că mă întorc poimâine. Nici nu îţi imaginezi ce dor îmi e de tine. Eu nu...

Brusc, convorbirea se întrerupse. Agentul încercă să se consoleze, gîndindu-se că în curând o va

revedea. „Gorilele" nu veniseră încă, ceea ce era un semn bun.

* * *

Un licăr vesel strălucea în ochii lui Chris Jones, dar costumul său era plin de praf. Dimpotrivă, Milton arăta impecabil.

— Ei? Ce vești aveți? întrebă Malko.

— Cred că ne-am descurcat bine, spuse Milton, turnându-și un pahar cu whisky. Amicul dumneavoastră nu bănuiește nimic, între noi fiind mereu cam patru sau cinci mașini.

— Unde v-a dus?

— Într-o clădire mare, ce semăna cu o cazarmă, explică Jones.

Inima lui Malko începu să bată mai rapid.

— La palatul de lângă mare, al șeicului Zayed?

— Da. Dacă ăsta este un palat, atunci eu locuiesc la Casa Albă... Dezgustător, continuă Milton.

— Erau sentinele la poartă?

— Da, afirmă Chris. Ne-au și oprit când am vrut să-l urmăm pe tip.

— Deci nu știți unde s-a dus?

Chris zâmbi ironic.

— Ba da! Am fost mai șmecheri. Am înconjurat locul și am observat că la o jumătate de milă depărtare era pustiu. Am pus în funcțiune Startronul, după ce am sărit zidul.

— Nu v-a văzut nimeni?

— Nimeni, jură Milton. Am rămas acolo o oră, supraveghiind mașina tipului, care era parcată în fața unui bungalou.

— Era bungaloul 124?

Chris Jones rămase cu gura căscată.

— Dacă știați, nu era cazul să ne mai trimiteți...

Malko nu-și putu reține un zâmbet.

— Nu știam, dar din ce mi-ați spus, am dedus urmarea. Ați făcut o treabă a dracului de bună. Astăzi vă puteți duce la restaurant, nu la cafenea.

— Super! exclamă Jones. N-am putea profita și de-o puicuță? Una, în genul celei pe care ați masat-o la piscină. Cu bijuteriile ei, cred că are nevoie de tipi solizi și cinstiți ca noi.

— Puteți să încercați, spuse Malko. Eu nu sunt gelos. Deci, ne întâlnim la restaurant. Voi duceți-vă să faceți un duș.

Rămas singur în apartament, agentul își turnă o vodcă, încercând să-și tempereze bucuria. Nimerise la țintă: vizita docotrului Sabet la căpitanul Numeiry era vitală, căci acum „cadoul" făcut de Tania ofițerului, avea o semnificație precisă.

Medicul era, incontestabil, amestecat în uciderea egipteanului. Primul său gest, imediat ce și-a dat seama că e bănuit, a fost să alerge la Numeiry, care, la rândul său, avea legătură cu palatul lui Kahlid, grație fetei procurate de Tania, Fayrouz, care asculta numai de secretara șeicului, Amina. Malko se întreba de ce i se ordonase Taniei

să-i ofere o fată lui Numeiry. Își mai spuse că vizita urgentă a doctorului la ofițer nu putea însemna altceva decât că acesta era în pericol de moarte.

El nu avea acum altceva mai bun de făcut, decât să-i facă curte Beatei Steiner și să aștepte evenimentele următoarelor 24 de ore cruciale.

Capitolul XIII

Beata Steiner își legase părul blond în coadă de cal, coafură ce o întinerea mult. Bustul opulent îi deforma senzual bluza decoltată adânc. Servieta era la locul ei, atașată de mână. Malko se apropie de femeie, foarte galant.

— V-am căutat ieri seară. Nu erați în cameră.

— Așa este. Am fost obligată să mă întorc la palat. Acum, mă duc la șeica Fatima, dar voi reveni și vă voi suna în cameră, în cazul în care nu vă găsesc la piscină.

— Aștept cu plăcere.

Văzând-o atât de apetisantă, frustrarea lui se redeșteptă. Aseară fusese obligat să cineze cu „gorilele", fapt ce nu prea era de rangul lui.

Dar asta era mai puțin important acum. Urgent, trebuia să-l prevină pe Ralph Nader asupra deciziilor pe care le luase. Se pare că timpul începea să se scurgă în favoarea lui, așa că trebuia acționat.

Se uită cu coada ochiului la Chris și Milton. Cei doi, afundați în banchetele din hol, îi asigurau o protecție discretă.

* * *

Un Rolls Royce, fără placă cu număr de înmatriculare, de culoare albastru „fazan", rula cu aproape 200 km/oră, pe drumul Dubai-Abu Dhabi, depășind sistematic toate celelalte mașini întâlnite în cale. Cu toate acestea, ocupanții nu aveau „profil" de șeici... Cei trei tineri din Rolls erau bărboși, în blugi și bascheți, cu maiori și curele late la centură. Pe bancheta din spate, într-un sac de pânză, se afla tot arsenalul lor: mitraliere Skorpio, pistoale automate Random, grenade defensive și chiar explozibile. Acești trei tineri, care trăiau în clandestinitate și violență, erau membrii aripei extremiste a Organizației pentru Eliberarea Palestinei, fiind trimiși oriunde trebuia acționat repede, chiar cu riscul vieții. Sosiseră la Dubai, venind din Yemen, având acte false.

Nu intenționau să rămână mult timp în Emirate, ci doar cât să-și îndeplinească misiunea, după care se vor întoarce în Yemen, unde se vor odihni până la următoarea acțiune.

Cel care conducea mașina, dădu drumul radioului și ceilalți începură să bată zgomotos din palme, râzând din toată inima. Păreau niște copii, dar erau copii pregătiți și antrenați să ucidă. Până la Dubai rămăseseră doar 14 kilometri. Șoferul încetini, căci se apropiau de locul întâlnirii cu „con-

tactul" ce trebuia să le furnizeze ultimele detalii asupra misiunii lor.

* * *

Tocmai când se pregătea să răsfoiască ziarele, telefonul sună. Privindu-și ceasul, se gândi că e Beata, dar auzind vocea centralistei, fu extrem de decepționat.

— Sir, sunteți așteptat la bar.

Malko sună în camera ajutoarelor.

— Ne întâlnim peste cinci minute în fața ascensorului.

Când ieși din cameră, agentul văzu culoarul pustiu, cu excepția unei femei de serviciu, de tip oriental. Ea se apropie și-l întrebă:

— Camera dumneavoastră, numărul 424?

— Da, răspune el, puțin surprins.

Femeia zâmbi.

— Pot să fac serviciu bun, dacă doriți, șopti ea.

Arăta destul de sexy, cu figura ei senzuală și proaspătă. Malko nu avu timp să răspundă. Văzu trăsăturile necunoscutei deformându-se brusc și chipul marcat de spaimă, privind parcă ceva ce se afla în spatele lui. Se întoarse, dar palierul rămăsese pustiu. Nedumerit, o întrebă:

— Ce este?

În acel moment, se petrecură mai multe lucruri simultan. Se auzi un zgomot surd și sec, iar femeia,

lovită parcă de un pumn invizibil, se dădu înapoi spre ascensor, ușile acestuia deschizându-se brusc. În timp ce se prăvălea în cabina liftului, o pată de sânge îi apăruse în mijlocul frunții, de parcă i-ar fi apărut un al treilea ochi. Ușile liftului se închiseră. Malko se întoarse și observă o mână înarmată cu un pistol automat, care ieșea din plafon, exact ca într-un film de groază! Arma era îndreptată asupra lui... Din colțul culoarului apăru silueta masivă a lui Chris Jones, urmat de cea a lui Milton, strigând:

— *Duck*[1]!

"Gorilele" aveau deja mâinile în buzunare. Malko făcu un salt, exact în momentul în care un alt glonț se înfigea în ușa ascensorului. În timp ce se rostogolea, detunăturile armei lui Jones făcură să se cutremure pereții. Tocmai când încerca să se ridice, Milton îi dădu un ghiont, împingându-l în afara palierului. Avu timp să vadă un bărbat care alerga pe culoar. „Gorilele", pe burtă, traseră asupra individului, strigându-i lui Malko:

— Nu mișcați!

Milton țâșni spre ucigaș și-l răsturnă. Auzind cum acesta își reîncarcă arma, înaintă spre parapetul care domina cele patru etaje. Ucigașul rămase câteva clipe blocat de neașteptata mișcare a adversarului său, încercând să-și mențină echilibrul. Apoi basculă, tras în jos de greutatea propriu-

1. *Pe burtă! (n.a.)*

lui corp și se prăbuși în gol, scăpând arma și scoțând un urlet înfiorător. Milton nu-i văzu prăbușirea, dar auzi zgomotul făcut de corpul acestuia care, de la înălțimea celor patru etaje, căzuse pe marmura din holul hotelului. Tăcerea se instală imediat. Palid, Milton exclamă:

— Fir-ar al dracului!

Era pentru prima dată când omora un om în acest fel... Malko, ridicându-se, se uită spre plafon, părându-i-se că vede ceva suprarelist. Plafonul părea că sângerează...

— Cred că l-am nimerit, spuse Chris. Tavanul e dublu.

Înălțându-se pe vârful picioarelor, îndepărtă una dintre plăcile de lemn care compuneau tavanul. Parcă din neant, apăru o mână. Îndepărtând mai multe plăci, agentul văzu un trup lungit. Fără îndoială, era al teroristului mort.

— Sunați imediat amabasada, spuse Malko. Rugați-l pe Ralph Nader să vină aici, căci sigur vom avea nevoie de el.

Agentul se aplecă peste parapet. O mulțime de curioși se strânseseră deja în jurul cadavrului strivit. Poliția din Abu Dhabi urma să sosească, probabil, curând, pentru a cere explicații.

— Nu sunteți înarmat? întrebă Chris.

— Nu, răspunse agentul.

— Mai bine. Noi ne vom descurca.

Escortat de cele două „gorile", chemă liftul și

ajunse în hol. În fața celuilalt ascensor, ale cărui uși erau deschise, se adunase un alt grup de oameni, privind spre cadavrul femeii cu fața însângerată. Directorul hotelului se afla și el acolo, alb ca varul.

— E îngrozitor! Ce se întâmplă? întrebă el.

— Nici eu nu știu, răspunse Malko. Niște teroriști au încercat să comită un atentat. Din fericire, acești domni, spuse arătând spre cei doi, sunt gărzile mele, trimise de amabasada S.U.A. Fiind înarmați, au putut riposta.

* * *

Din teroristul ucis nu mai rămăsese decât o mare baltă de sânge, pe care un om de serviciu încerca să o curețe. La apariția polițiștilor, curioșii se risipiră. Printre primii, se distingea silueta înaltă a lui Ralph Nader. Din fericire, colonelul Haddad fusese găsit în timp util, astfel că se putuse evita arestarea lui Chris și Milton.

La intrarea în țară, ei fuseseră declarați ca membri ai serviciului de securitate al Ambasadei S.U.A. și astfel, problemele erau rezovate. Nu li se puteau pune întrebări nici asupra provenienței armelor și nici de ce, ducându-se să ia micul dejun, fuseseră înarmați până-n dinți.

Teroriștii morți, acoperiți cu niște pânze albe, aveau asupra lor doar acte false, fără nici o altă hârtie care să deconspire „sponsorizarea" acțiunii

lor. Brusc, câțiva polițiști împinseră în hol un tânăr cu barbă, în blugi, explicând că fusese descoperit ascuns în parcarea din fața hotelului. Colonelul Haddad îl întrebă:

— Cine ești tu? Ăștia doi, care au murit sunt prietenii tăi?

Tânărul răspunse fără ezitare:

— Da! Noi suntem comandoul „Răzbunătorii din 13 iulie" și am vrut să dăm o lovitură imperialismului american. Nu voi mai răspunde la nici o altă întrebare, dar pot să jur că nu am avut ca țintă țara dumneavoastră...

Haddad îl examină pe tânărul palestinian din fața lui. Nu era pentru prima dată când aceștia atacau în Abu Dhabi. Cu un an în urmă, îl uciseseră pe ministrul comerțului, recunoscând apoi că fusese o eroare. Cu extremiștii palestinieni, totul era posibil.

— Nu ați vizat pe nimeni în particular?

— Nu, admise tânărul. Știam însă că acești doi americani sunt ucigași plătiți de Ambasada S.U.A. Noi i-am urmărit...

— Și femeia din lift?

— Nu știu. Precis e o eroare.

Haddad făcu un semn cu capul și subordonații lui îl înșfăcară. Era din nou un caz delicat... Va trebui să-l expulzeze discret, după câteva săptămâni.

Ralph Nader se apropie de colonel.

— Sunteți mulțumit? Eu cred că ar fi mai bine să nu răspândim povestea. De altfel, nu voi face nici o

comunicare oficială, iar dumneavoastră veți avea depoziția domnilor Jones și Brabeck.

— E bine așa, spuse colonelul Haddad. Dumneavoastră îi veți însoți pe cei doi domni pentru a redacta declarațiile.

În zece minute, cadavrele fuseseră ridicate și calmul se reinstalase la hotel *Méridien*.

— Vă conduc, le spuse Ralph Nader lui Malko și „gorilelor".

Cei patru luară loc în Buick-ul negru al C.I.A. Fiind acum singuri, scoaseră cu toții câte un oftat.

— Ați scăpat ca prin minune! vorbi Nader. De unde au apărut acești indivizi?

— Nu am nici cea mai mică idee, mărturisi Malko. Oricum, îmi cunoșteau numărul camerei, din moment ce am fost chemat jos... Veniseră să mă lichideze.

— Dar de ce?

— Sunt pe urma a două piste. Trebuiau să mă împiedice să merg mai departe.

Agentul îi povesti americanului despre vizita făcută doctorului Sabet și de pista ce conducea către căpitanul Numeiry, apoi concluzionă:

— Mereu ajungem în același punct și cineva a dorit să nu merg mai departe.

Ajunși la ambasadă, urcară în biroul lui Nader. Aprinzându-și o țigară, acesta întrebă:

— Ucigașii nu erau localnici. Pentru ce trebuia să se aducă oameni din afară?

— Pentru că era o operațiune organizată în grabă. Dacă erau prinși, nu trebuia să se ajungă la „organizator". Acesta era grăbit, altminteri ar fi acționat cu mult mai bine decât acum.

Lui Malko îi veni brusc o idee: de ce n-ar folosi-o și pe Beata Steiner în ancheta sa? Doar se învârtea exact în mediul de care era interesat.

Îi transmise lui Nader decizia lui. Ralph, mai prevăzător, îl sfătui:

— Trebuie să fiți sigur că fata nu este legată de alt „serviciu"... Acum, duceți-vă la „electrician"...

* * *

Taieb Walloud, unul dintre „contactele" lui Ralph Nader, îl asculta cu multă atenție.

— E ciudat. Mi se pare lipsit de sens să te căznești atât, numai cu scopul de a-l lichida pe șeic Zayed.

— Aveți vreo posibilitate să-l supravegheați pe căpitanul Numeiry? întrebă Malko. Eu nu vorbesc araba și sunt ușor de reperat.

Palestinianul reflectă câteva clipe, apoi fața i se lumină.

— Cred că am o idee. Veniți cu mine.

Se urcară în Mercedes-ul agentului și opriră în fața unei prăvălioare plină cu covoare. Un mustăcios masiv le zâmbi. După ce Walloud, vorbind în

parsi, îl prezentă pe Malko, iranianul îi strânse mâna și îl pofti să ia loc.

Ascultând, prin intermediul palestinianului toată povestea, omul dădu din cap și spuse:

— Vă ofer serviciile mele și un covor de valoare, dacă îmi aduceți capul lui Khomeiny...

— Dacă aș cunoaște pilotajul, vi l-aș aduce imediat, răspunse Malko, tot cu ajutorul interpretului. Aș avea nevoie însă de informații asupra unei femei care vine foarte des pe aici. O cheamă Beata Steiner.

Îi povesti apoi interlocutorului tot ce știa despre tranzacțiile femeii cu clica emirilor, despre tripla sa naționalitate și mai ales despre presupusa firmă la care lucra. Spera într-un răspuns foarte urgent, deoarece investigațiile sale ajunseseră la un moment foarte important, în care avea nevoie de oameni de încredere.

* * *

Ajuns la hotel, Malko o găsi pe Beata așteptându-l, de data asta fără servietă și cu ochii plini de spaimă. Tânăra se repezi la el.

— Am aflat ce s-a întâmplat. E teribil! Cine a vrut să vă omoare?

— Niște nebuni. Încercau să protesteze astfel împotriva imperialismului american...

— Dumnezezle! Când mă gîndesc că puteam să nu vă mai găsesc în viață... E oribil!

— Vă rog să mă așteptați puțin, trebuie să verific ceva.

Malko se duse la centrala telefonică, deservită acum de un filipinez, pe care-l cunoștea din vedere.

— Azi dimineață, înainte de evenimente, am fost sunat de aici, de către cineva care dorea să cobor.

— Îmi amintesc, dar nu știu cine a fost persoana. Oricum era un bărbat care vorbea stricat engleza.

Probabil era cel de-al treilea terorist, gândi agentul. Dar cine-i dăduse numărul camerei? Tania? Mufti? Sau poate chiar Mandy Brown sau Beata Steiner... Întorcându-se către femeia care-l aștepta, aceasta și făcu o propunere insolită:

— Nu doriți să ascultați la mine în cameră o casetă cu muzică clasică? Cred că vă va liniști!

Urcară împreună, iar Beata puse o casetă cu unul dintre concertele lui Albinoni. Femeia își scoase haina taiorului și se lungise pe pat.

— Veniți, îl rugă.

Agentul se așeză lângă ea și rămaseră așa, până aproape de jumătatea concertului. El începu s-o sărută și ea îi întoarse sărutul cu tandrețe și îndemânare. Gura tinerei îl părăsi pentru a-i explora urechea și gâtul. Respirația îl gâdila plăcut, în timp ce ea se dezbrăca. Malko redescoperi trupul frumos pe care-l masase.

Beata se întoarse pe spate și-l atrase peste ea.

Când o penetră, unghiile ei i se înfipseră brutal în spate. Femeia îi mușcă buzele și începu să se miște încet sub el, cu propriul ritm, mâinile părăsind spatele și așezându-i-se pe fese, ca pentru a-i ghida mișcările. După câteva minute, Malko simți că Beata se apropie de orgasm. Femeia înțepeni într-adevăr, tremură și căzu inertă. Deschise apoi ochii și-i spuse, cu voce calmă:

— Sunt multe săptămâni de când nu am mai făcut amor...

Ochii cenușii aveau aproape o expresie tandră. După ce îl mângâie, continuă:

— Când am crezut, mai devreme, că poate vi s-a întâmplat ceva, am regretat modul meu de comportament din seara trecută...

* * *

Întors în cameră, Malko auzi telefonul. Era Taieb Walloud.

— Sunt jos și am noutăți, anunță el.

După câteva minute, se întâlniră la bar. Tipul părea extrem de nevos.

— Ați avut o idee bună! Căpitanul Numeiry a fost chiar acum în oraș, lângă moschea șiită.

— Și ce dacă!?! făcu Malko, nemulțumit.

Pentru el, asta nu dovedea decât că Numeiry era un om pios, deși iubea târfele.

— Acolo s-a întâlnit cu patru bărbați, continuă

palestinianul. Au vorbit destul de mult, apoi s-au despărțit. Cei patru s-au dus la una dintre dughenele din piața de legume, numită „Fructele din Golf". Este un reper cunoscut de toți teroriștii pro-Khomeiny, strâns legat de extremiștii palestinieni.

Capitolul XIV

Malko încerca să-și omoare timpul, neputându-se împiedica să-și consulte ceasul Seiko-Quartz, la fiecare cinci minute. Mandy Brown trebuia să revină în câteva ore. Cu ajutorul negustorului de covoare, căpitanul Numeiry se afla mereu sub observație. Ciocnirea lui din ajun cu teroriștii, însemna iminența unei acțiuni dar, din nefericire, nu știa încă nici unde și nici când...

Chris și Milton nu-l mai scăpaseră din ochi, incidentul cu cei trei ucigași dovedind că te puteai aștepta oricând, la orice...

* * *

Ușa de abanos, încrustată cu oglinzi, se învârti încet în jurul axei sale verticale, deplasându-se grație unor mecanisme invizibile. Era ușa apartamentului în care șeicul Khalid își adăpostea noile favorite. Pereții erau acoperiți cu blănuri albe de vulpe polară, importate din Canada. Un aparat de climatizare instala în încăpere un frig siberian.

Mocheta neagră contrasta cu pereții. Peste tot erau canapele și în mijloc trona patul rotund.

Într-un colț se afla aparatura electronică și un imens ecran. Khalid intră în cameră, îmbrăcat într-o dichdacha din mătase albă, parfumat și proaspăt ras. Mandy era așezată pe pat, uitându-se la un film. Cu puțin timp înainte, i se adusese o foarte pudică rochie neagră, cu o singură crăpătură laterală. Trei cameriste o ajutaseră să se pregătească, ungând-o cu diverse creme și uleiuri, spălând-o mai întâi, până în cele mai intime părți ale corpului, iar rezultatul tratamentului se vedea bine...

— Invitații mei vor sosi curând, anunță tânărul șeic. Vom petrece seara împreună și apoi vei fi condusă la hotel. Aș fi vrut să mai rămâi dar, din păcate, nu aș fi avut timp să mă ocup de tine, după cum o meriți.

— Sunt foarte tristă, spuse Mandy, reușind să-și disimuleze ușurarea pe care o resimțea.

Se gândea cum s-ar fi simțit într-un harem, rămasă acolo pe viață. Gândul era de nesuportat. Nu putea concepe să devină o sclavă.

Mâna ei dreaptă era pusă, neglijent, pe pudriera din aur masiv. Khalid văzu gestul și zâmbi.

— Îți voi lăsa o amintire care te va face să te gândești la mine. Acum vino și fă tot ce îți spun.

* * *

Taieb Walloud apăru la hotelul *Méridien*, îl traversă și urcă direct în camera lui Malko. Era o imprudență din parte lui, dar circumstanțele impuneau anumite riscuri. Agentul îl lăsă să intre și palestinianul începu:

— Numeiry tocmai s-a întors de la piață, unde s-a întâlnit din nou cu cei patru tipi de ieri. Au urcat cu toții în mașina lui, având și un sac ce putea conține arme.

— Încotro au luat-o? întrebă Malko.

— Au ieșit din Abu Dhabi. După pod au virat la dreapta și s-au îndreptat spre o pistă care taie deșertul. Oamenii noștri nu i-au mai putut urmări, neavând cum să se ascundă în plin deșert.

Inima agentului începu să-și accelereze bătăile.

— Nu e pista care duce spre palatul șeicului Ben Rashid?

— Ba da, răspunse Walloud.

Era drumul pe care trebuia să vină Mandy Brown... Își dădu seama de gravitatea situației. Era necesară o strategie, urgent de pus în aplicare. Chris și Milton urmau să vine din clipă în clipă, urmând să realizeze împreună cu ei planul de salvare al americancei.

* * *

Dineul era pe sfârșite. Peste tot se găseau farfurii cu resturi de miel. Valuri de Pepsi Cola și

whisky fuseseră servite în ceainice, pentru a nu şoca servitorii. Sosise clipa în care femeile se separau de bărbaţi.

Toţi invitaţii îl urmară pe Khalid iar femeile, împreună cu Mandy, se retraseră în alt salon. Partea aceasta a serii nu i se părea deloc amuzantă americancei. Încercase de mai multe ori să ia parte la discuţia femeilor dar ele vorbeau doar despre lipsa distracţiilor şi a banilor... Mereu banii...

Deodată, o uşă se deschise şi în cadrul ei apăru Khalid. Era prerogativa şeicului, de a putea vizita oricând salonul femeilor.

— Doresc să fac o surpriză unora dintre voi, spuse el, cu un aer misterios.

Întinse degetul spre o brună cu un decolteu vertiginos, o alta cu păr lung şi creţ, o englezoaică cu păr scurt, o localnică şi în sfârşit, spre Mandy. Una câte una, ele se ridicară.

— E un joc? întrebă blonda.

— Desigur, spuse Khalid. Veniţi cu mine.

Apropiindu-se de Mandy, îi şopti la ureche:

— Aşteaptă. Mă întorc imediat.

După ce le conduse pe cele alese, se întoarse şi-i făcu semn americancei să-l urmeze. O duse printr-un labirint de culoare, până la o încăpere mică, goală, cu podeaua acoperită de perne.

Pe un perete se afla o oglindă imensă. În spatele

ei, Mandy putu zări femeile alese de șeic, care, în acest timp, pălăvrăgeau.

— Instalează-te și privește, spuse tânărul șeic. Prin această oglindă ele nu te pot vedea. Voi veni să te iau, puțin mai târziu...

* * *

Mandy contempla intrigată cum Khalid făcea față celor patru femei. El scoase dintr-un buzunar cinci diamante, cam de zece carate, fiecare. Figura șeicului exprima un amestec de excitație animalică și de o veselie răutăcioasă.

— Am o piatră pentru fiecare dintre voi, cu condiția să acceptați condițiile mele...

— Ce trebuie să facem? întrebă bruna, care de fapt era soția unui director de bancă.

În câteva cuvinte, savurate cu plăcere, Khalid le explică „jocul", anunțând că cele care nu doreau să participe, puteau pleca. Localnica se îndreptă spre ușă, toate celelalte rămânând neclintite.

Khalid se așeză pe canapea și-i făcu semn brunei, care veni și îngenunchie în fața lui. Ea își vârî mâna sub dichdacha și-i trase slipul, scoțând la vedere un organ în plină erecție. Șeicul îi șopti ceva la ureche, după care femeia se așeză în patru labe, cu fața în pernele canapelei.

Bărbatul o pătrunse brutal pe la spate, timp de numai câteva minute, apoi luă unul din diamante,

înfundâdu-l în anus, precum un supozitor.

Mandy, stupefiată, își simțea gura uscată și privea scena simțind și scârbă, dar și teamă.

După ce înfundase cu mâna diamantul, șeicul o sodomiză cu brutalitate, femeia scoțând imediat un urlet, pe care-l auzi, bineînțeles, și miss Brown.

Khalid râdea în hohote, ținând-o de șolduri pe femeia îngenunchiată, retrăgându-se și înfingându-se încet, împingând tot mai adânc micuțul diamant, obligând-o să-l accepte.

Mandy se întreba dacă era excitată sau dezgustată. În orice caz, palmele îi erau umede și nu fu deloc surprinsă să vadă că șeicul se retrăgea, fără a fi juisat. Khalid îi făcu semn blondei și ritualul continuă, în același mod. Îi era teamă să nu juiseze, ca să nu piardă pariul făcut cu femeile.

Când ajunse în sfârșit și la ultima, mișcările deveniră mai violente și, după ce-și satisfăcu plăcerea, se ridică.

Le privi îndelung, știind că fiecare purta în măruntaie, câte un diamant. Cu o voce seacă, le concedie.

— Acum, întoarceți-vă la bărbații voștri, după care ieși, trântind ușa.

* * *

Mandy Brown îl contempla pe șeicul Khalid, cu sentimente oarecum divergente. Faptul de a-l fi

văzut sodomizând femeile, la numai câțiva metri de ea, de a-i fi văzut sexul înfigându-se în aceste fese, o excita mai mult decât ar fi vrut să recunoască. În același timp, tremura de frică, gândindu-se la ce i se rezerva ei, care era favorita...

— Și tu vei primi un diamant, spuse șeicul. Însă nu în același fel. Am vrut doar să-ți arăt la ce se pretează femeile. Tu vei purta diamantul împreună cu multe alte cadouri. Acum, vino...

Tânăra fu surprinsă constatând că bărbatul mai era încă în erecție și părea grăbit să o posede. O răsturnă pe perne, o penetră pe la spate și, după câteva mișcări, păru satisfăcut. Frustrată, se ridică, având certa impresie că Ben Rashid se gândește la cu totul altceva.

— Mașina te așteaptă, spuse Khalid.

Mandy plecă doar cu pudriera de aur, escortată de Amina. Șoferul unui Mercedes îi deschise politicos portiera din spate a mașinii. Totul se petrecu atât de repede, încât ea mai simțea în pântece urmele calde ale amantului.

Se întoarse, pentru a privi pentru ultima dată ghirlandele luminoase ale palatului șeicului Khalid.

* * *

Chris Jones înainta cu precauție pe solul inegal al deșertului, ce se întindea cât vedeai cu ochii, în drum spre palat. Brusc, se opri, șoptind:

— Atenție! Acolo se află un bărbat.

Noaptea era relativ frumoasă, comparativ cu întinderea neagră, aproape apăsătoare a deșertului neluminat care-i învăluia.

Malko și cele două ajutoare parcară Mercedesul la marginea drumului care șerpuia spre palat. Agentul încercă să distingă silueta semnalată de Chris. Zări un punct roșu: omul fuma, stând în picioare, chiar la marginea pistei. Dacă informațiile palestinianului erau corecte, ceilalți trebuiau să se afle ceva mai departe, împreună cu căpitanul Numeiry. Era riscant să înainteze pe jos, fără a trezi atenția celui ce stătea de pază.

Malko îl trase de mânecă pe Jones și-i șopti:

— Trebuie să mergem cu mașina. Repede!

Se întoarseră, alergând pe pietriș și se aruncară în Mercedes. Timpul îi presa. Ar fi fost de-a dreptul tragic dacă ajungeau prea târziu.

În mașină, agentul le explică planul lui, gândit ad-hoc. După ce rulară circa trei minute, zăriră silueta celui care păzea, dar și farurile unei mașini ce venea din sens contrar, dinspre palat.

— E sigur Mandy, vorbi Malko.

Bărbatul care păzea ridică brațul stâng, făcându-le semn să stopeze. Agentul încetini imediat și coborî geamul pe partea lui Chris.

— E rândul tău..., îi spuse.

Santinela se apropie de mașină, băgându-și

capul pe geamul deschis. Gestul îi fu fatal. Mâna lui Chris țâșni ca o cobră, trăgându-l spre interior și punându-i gâtul pe marginea geamului. Într-o secundă, pumnul lui Jones îi izbi figura, apoi ridică geamul, prinzându-i mitraliera. Nu se auzi nici un zgomot, în afara unui mormăit, gen horcăit, după care omul se prăbuși la pământ.

După încă treizeci de metri, farurile Mercedesului luminară vechiul Oldsmobil al lui Numeiry, în care stăteau înghesuiți trei bărbați, cu armele pregătite. Chris coborî și unul dintre ei îl ochi. Milton, care sărise deja din mașină, trase de două ori, atingându-l la cap pe agresor.

— Aruncați armele, strigă Jones, care se apropia de Oldsmobil, înarmat cu un „Magnum 357".

Urmară câteva clipe de dezorientare, apoi ucigașii aruncară armele. Căpitanul Numeiry ieși din mașină, cu mâinile ridicate deasupra capului.

Malko îi obligă pe toți să se ascundă în spatele mașinii, astfel încât să nu poată fi văzuți de un alt automobil care se apropia.

— Culcați-vă la pământ! ordonă Malko.

Numeiry se execută primul, urmat imediat și de subordonații lui. Celălalt Mercedes negru trecu pe lângă ei, fără a încetini. Agentul îl apucă de păr pe sudanez, obligându-l să se ridice.

— Vorbiți engleza? întrebă el.

Numeiry înclină afirmativ din cap.

— Cine v-a dat ordinul de a executa această ambuscadă?

Sudanezul nu răspunse imediat, apoi o luă la fugă, alergând ca un disperat. Chris îl urmă, lăsându-i pe ceilalți prizonieri în grija lui Milton. După treizeci de metri, Malko și Jones îl ajunseră. Omul gâfâia și spunea vorbe fără șir. Chris se instală pe pieptul lui iar agentul repetă întrebarea:

—Cine?

Sudanezul scutura capul, vizibil îngrozit.

— Șeicul Khalid?

— Nu.

— Secretara lui?

— Nu.

— Atunci, cine?

Tăcerea era întreruptă doar de respirația precipitată a căpitanului. Agentul se gândi la altceva.

— Fata pe care ați vizitat-o aseară, era o recompensă pentru acțiunea de astăzi?

Teroarea crescu în ochii lui Numeiry. Reuși să bâlbâie, într-o engleză stricată:

— Vă rog, nu-i spuneți nevestei mele! Vă rog...

— Atunci, vorbiți!

Lui Jones îi veni o idee:

— Poate ar trebui să vă întoarceți la hotel și să verificați dacă miss Brown a ajuns cu bine. Ar fi stupid să i se întâmple ceva tocmai acum. Are nevoie de protecție...

— Și voi cum vă întoarceți?

— Îi va face plăcere căpitanului să ne împrumute mașina, făcu Jones cu un zâmbet sinistru. Trebuie doar să-mi spuneți cum să procedăm în continuare.

— Aduceți-l la hotel. Vreau să aflu cine i-a dat ordinele.

Se întoarseră toți trei la mașină, unde agentul îi eliberă pe ceilalți prizonieri.Numeiry le aruncă o frază în arabă și aceștia nu așteptară să li se spună de două ori. În câteva clipe, dispărură în întunericul deșertului.

Mallko se urcă în Mercedes și plecă spre Abu Dhabbi, în timp ce Chris îi puse căpitanului cătușele pe care le purta veșnic cu el.

— Ne vom întoarce cu toții, dar ca să nu stăm prea înghesuiți, tu vei alerga în urma noastră...

Trăgându-l pe sudanez, îl obligă să se lungească în spatele mașinii, agățându-i o cătușă de bara din spate.

—Poți să te urci, atunci când vei răspunde la ceea ce ai fost întrebat. Nu vom conduce cu viteză.

Omul ridică spre el o figură răvășită.

— Vă rog...lăsați-mă...

— Ai fost de față când au fost omorâte cele două englezoaice, ia zi?

Sudanzul tăcu mâlc. Chris se urcă în mașină și

apăsă pe viteza întâi. În spate se auziră niște urlete înfiorătoare. Milton își șterse frunte, nervos.

— Ești dur! Omul ăsta va fi belit ca o portocală...

— Tu ai văzut pozele celor două fete? îl întrebă scurt Chris.

După două sute de metri, opri și coborî. Numeiry avea figura însângerată și gemea.

— Vorbești?

Celălalt nu răspunse. Chris se urcă din nou și porni mai repede. Milton își astupase urechile, cu toate că știa că partenerul său avea dreptate. Brusc, mașina făcu un salt înainte.

— Al dracului! înjură Chris. Cred că i s-a desfăcut cătușa...

În spatele mașinii nu se mai afla nimic. Alergă circa douăzeci de metri și îl găsi pe Numeiry, sau ce mai rămăsese din el. Cătușa îi smulsese o parte din mână. Ofițerul era leșinat. Cu tot antrenamentul, lui Chris îi venea să vomite. Interogatoriul se terminase.

— Trebuie dus la spital, spuse Milton, care coborâse și el din mașină. Doar nu suntem de la Gestapo!

Îl urcară amândoi în mașină și, după un sfert de oră de mers, opriră în fața unui spital. Zărind o targă, luară trupul căpitanului, îl suiră pe ea și, nefiind nimeni prin preajmă, sunară la punctul de urgență, alergând apoi imediat la mașină. După

încă două sute de metri părăsiră și Oldsmobil-ul, preferând să meargă pe jos.

Căpitanul Numeiry nu vorbise, iar Malko va fi privat de „surpriza" pe care ei doreau să i-o facă. Se gândeau totuși că cei din Abu Dhabi ar fi procedat cu mult mai brutal decât ei.

Capitolul XV

— Malko!

Mandy Brown se aruncă în brațe lui, chiar în holul hotelului *Méridien*, fără a-i păsa de lumea care o privea. Agentul îi întoarse îmbrățișarea și o conduse imediat în apartament. Tânăra americancă habar nu avea din ce scăpase...

După ce intrară, femeia i se agăță de gât, strigând:

— M-am săturat până peste cap de folclorul lor și de persoane care regulează pe sub rochii...

Malko îi răspunse, pe un ton ferm.

— Aș vrea să discutăm ceva foarte important. În seara asta se planificase uciderea ta...

În timp ce-i povesti totul, miss Brown asculta cu gura căscată. La sfârșit explodă:

— Mizerabilul! Este doar un gunoi!

— Ești sigură? întrebă Malko.

Cu ochii plini de furie, femeia îi povesti scena cu diamantele și termină, spunând:

— Gunoiul ăsta calic știa că voi fi omorâtă! A preferat să nu mă facă să suport și eu același tratament, pentru a nu-și pierde diamantul. Dar sunt

foarte mulțumită că i-am umflat chestia asta din aur, spuse Mandy, cu un ton răzbunător.

— Unde ai găsit-o?

— Era într-o cameră plină de bijuterii, în care locuiam eu.

Malko lăsă pudriera și formă numărul lui Ralph Nader. Acesta răspunse imediat, ascultând istoria ambuscadei pusă la punct de cei de la palat.

— Am recuperat-o pe miss Brown. Ar fi trebuit să i se întâmple același lucru, ca celorlalte două fete, dar am intervenit la timp. Cred că e momentul să acționăm oficial.

— E prea târziu în seara asta, replică Nader. Mâine însă, la prima oră, voi cere o audiență la șeicul Zayed și îi voi povesti totul. Acum avem suficiente elemente, inclusiv pe căpitanul Numeiry. Șeicul va fi obligat să mă asculte, char dacă nu-i va plăcea ce aude. Până atunci, somn ușor și felicitări. Ați făcut o treabă minunată!

Mandy încă mai avea lacrimi în ochi.

— Era să mor, scâncea ea. Fără tine aș fi fost pierdută.

Se aruncă în brațe lui, ferm hotărâtă să-și manifeste recunoștința, ceea ce și făcu. Sexul bărbatului dispăru cu totul în gura ei lacomă. Recunoștința era extrem de activă. După o zi tumultoasă, era binefăcătoare o partidă de amor cu focoasa americancă. Simțea cum întreg organismul se destinde și viața parcă era mai aproape de culoarea roz....

* * *

Mandy încă mai dormea, cu pumnii strânși, când el se hotărî să coboare la cafenea, unde bănuia că este așteptat de „goriele". Se gândea ca apoi să meargă cu toții la Ambasada Americană. Când ajunse în hol, o zări pe Beata Steiner, care avea un zâmbet crispat și era palidă.

— Nu vă simțiți bine?

— Cred că am mâncat o porcăire ieri seară, răspunse tânăra femeie. Din nefericire, am întâlniri toată ziua și nu pot sta în pat. Oh!

Își duse mâna la stomac, prinsă de o nouă durere și având în ochi o lucire de panică.

— Puteți să-mi faceți un mic serviciu? Trebuie să mă duc urgent la toaletă. Îmi puteți păzi servieta preț de câteva clipe?

Pentru un gentleman ca el, era dificil să refuze. Cu un zâmbet de recunoștință, Beata îi trecu lui cătușa.

— Mă întorc imediat, spuse ea. Vă găsesc aici?

— Nu, la cafenea, răspunse Malko.

O văzu dispărând spre toaletă și el se îndreptă spre cafenea. După câțiva pași, difuzorul anunță că este chemat la telefon. Făcu cale-ntoarsă, până în capătul opus holului. Era vocea lui Taied Walloud, anormal de tensionată.

— Am noutăți, șopti palestinianul. Sunt legate de persoana care pretinde că este Beata Steiner.

— Ce vreți să spuneți?

— Știți cine este?

— Nu.

— O „rândunică" de la K.G.B. Adevărata Beata Steiner a murit într-un accident în Polonia. Aceasta, al cărui nume adevărat nu-l cunoaștem, i-a luat pașaportul și actele. Prietenii noștri i-au semnalat deja prezența în dferite locuri din Orientul Mijlociu. Trebuie să fiți exrtrem de prudent căci este foarte periculoasă. Mă auziți?

— Da. Vă rechem eu.

Malko alergă spre toaleta femeilor și în câteva secunde văzu toate ușile deschise. Beata nu era acolo... Revenind la recepție, după ce sunase fără succes în camera femeii, întrebă:

— N-ați văzut-o cumva pe miss Steiner?

— Ba da! A plecat acum câteva minute.

După ce inspectă și parcarea din fața hotelului, fără a o găsi, reveni în hol, cu servieta prinsă de mâna stângă, sub privirile curioase ale celor de la recepție, care știau că Beata nu dădea niciodată servieta altcuiva. Malko se așeză pe un fotoliu și începu să umble discret la încuietoarea cătușei.

Imediat își dădu seama de realitate și simți o sudoare rece care-i înghețа coloana. Era evident de ce i se lăsase obiectul și ce conținea acesta. Și mai rău era că nu o putea nici desprinde de mână și nici deschide spre interior. Îl chemă pe unul din-

tre funcționarii de la recepție și-i spuse, crispat, dar ferm:

— Căutați-l pe director. Acum! E o chestiune de viață și de moarte.

Când apăru directorul, un bărbat scund și chel, Malko îi spuse șoptit:

— Trebuie să mă ajutați. Servieta e plină cu explozibil. Dacă nu o deschidem imediat, vom sări în aer, cu hotel cu tot...

Capitolul XVI

Privirea directorului se plimba de la servietă la Malko, cu un amestec de stupefacție și groază, apoi un zâmbet palid i se întipări pe față.

— E o glumă?

— Nu e nici o glumă, replică agentul. Cred că aveți în hotel un serviciu de întreținere sau un lăcătuș. Obiectul ăsta este un fel de mașină infernală...

După tonul vocii și după privirea îngrozită, arabul își dădu seama că era vorba de ceva serios. Totuși, el remarcă:

— Dar această geantă aparține lui miss...

— Știu, dar nu avem timp acum de povestit. Vreți să mă ajutați sau nu?

Directorul privi înlemnit spre holul său nou-nouț.

— N-ar trebui să rămâneți aici, propuse el, timid. Dacă..

Malko îl văzu plecând în fugă, fără să știe dacă pleca definitiv sau se ducea după ajutoare.

Căuta cu disperare o soluție pentru capcana în care fusese prins, dar își simțea creierul golit de

orice idee. Privind în jurul său, avu un șoc: holul se golise, ca prin miracol. Era absolut singur...

Brusc, îi trecu prin minte o soluție abominabilă: să-și taie brațul! Își dădu seama la timp că nu avea nimic la dispoziție pentru o astfel de operație!

În sfârșit, se gândi la „gorile". Când intră în cafenea, Chris tocmai își achita consumația. Văzându-l pe Malko, zâmbi ironic.

— Deci, am umflat și bijuteriile?!

— N-am timp de glume. Servieta e plină cu explozibil. Beata mi-a prins-o de mână, pentru a se debarasa de mine.

Chris încetă cu râsul. Nu era el campionul cuvintelor încrucișate dar, în circumstanțe dificile, reacționa rapid. Examină repede încuietoarea, apoi privirea îi străbătu cafeneaua. Agentul îl văzu cum se năpustea asupra unei femei bătrâne, care avea un coc enorm. Fără explicații, „gorila" cotrobăi prin părul acesteia, cu toate țipetele isterice. Reveni, ținând triumfător în mână o agrafă dublă de păr, destul de rigidă. Malko avea gâtul atât de uscat, încât abia mai putea respira. La fiecare secundă, i se părea că aude un scârțâit suspect din interiorul obiectului ucigaș.

— Haideți la piscină. Dacă explodează, vor fi mai puține stricăciuni.

Cei doi bărbați ieșiră în fugă din cafenea. Zvonul

exploziei se răspândise și clienții așteptau îngroziți. Desigur, majoritatea părăsiseră de mult hotelul. Agentul se lungise pe burtă, scufundându-și brațul cu servieta în apă. Chris se lungi în aceeași poziție și-și băgă în piscină ambele mâini.

Milton, care asistase până acum neputincios, profera niște blesteme. Chris îndoise agrafa și introduse delicat bucla în închizătoarea cătușelor. Cu funtea transpirată, Malko număra secundele.

— La dracu'! înjură Jones.

Agrafa se răsucise. O scoase și refăcu bucla. În mintea agentului defilau imagini fără legătură între ele: Alexandra, castelul, scene erotice, scene violente... Calm, îi spuse lui Milton:

— Dă-te înapoi! N-are rost să sărim în aer toți trei...

Brabeck nici nu se clinti. După douăzeci de secunde se auzi un „clic" și Jones scoase un urlet de bucurie, chiar în momentul în care cătușa se deschise. O smulse de la mână și servieta neagră, antrenată de propria-i greutate, căzu pe fundul piscinei. Malko se ridică, încercând să-și revină.

— Unde ai învățat asta?

— E unul din primele trucuri pe care le înveți la Fort Bragg. Dar a trecut mult timp de când nu l-am folosit.

— Poate a fost o păcăleală, vorbi Milton. Nu s-ar zice că a explodat.

— Dacă e o păcăleală, Beata Steiner vă apărea în curând. Dar m-aș mira, continuă Malko.

Directorul hotelului apăru la piscină, numai zâmbete.

— Deci, a fost o glumă, nu?

Agentul nu mai avu timp să-i răspundă.

O explozie surdă zgudui solul și din apă țâșni un jet de lichid foarte înalt, împreună cu bucăți din carapacea purtătoare de moarte. Unda de șoc sparse geamurile și dărâmă câteva uși.

— Cred că nu a fost o păcăleală, spuse Malko.

* * *

Ralph Nader zâmbea. Până și colonelul iordanian care era așezat lângă el, mult mai închis din fire, nu-și putea ascunde bucuria. După explozia de la hotel, Malko, Chris și Milton se duseseră la ambasadă, cum era prevăzut anterior.

Trebuiau să afle ce făcuse Nader la întâlnirea cu șeicul Zayed.

— Colonelul Haddad vă transmite felicitări pentru modul în care ați acționat, spuse Nader. Nu era cazul să vă mai faceți griji, serviciile sale au acum control deplin asupra situației.

Malko mulțumi printr-un zâmbet.

— Ce înseamnă asta? întrebă el.

— Totul va fi bine, răspunse americanul, cu un gest liniștitor. I-am explicat șeicului ceea ce știam despre complot. Reacția a fost imediată. L-a arestat pe șeicul Khalid, care acum se află sub pază militară în palatul său. Acesta a și mărturisit că voia să atenteze la viața lui Zayed.

Agentul rămânea totuși nelinștit.

— Și complicii șeicului?

— Nici unul nu mai are posibilitatea de a acționa, afirmă Nader. Femeia care a vrut să vă asasineze, Beata Steiner, a fugit. Ancheta a stabilit că ținea permanent legătura cu Amina, secretara șeicului. Acesta din urmă i-a băgat în cap lui Khalid proiectul satanic.

— Unde se află ea acum?

— Voia să fugă, dar a fost arestată.

— Dar căpitanul Numeiry?

— Arestat. A trecut deja la mărturisiri. Și el asculta de ordinele palestinienei.

— Ce l-a determinat să acționeze astfel?

— Ați văzut-o pe nevasta lui? Un monstru de trei tone. El avea o frică teribilă de ea. Deoarece solda nu-i permitea să-și ofere fete tinere, a fost o pradă ușoară pentru Amina.

— Și Youssouf? continuă Mlako.

— Nu era amestecat în afacere. Unul dintre subalternii lui, un maistru pe nume Khalifa, prieten cu Numeiry, a avut ideea buldozerelor. A fost și el arestat... Mulțumită dumneavoastră, totul este perfect și cazul închis.

— Dar doctorul Sabet?, insistă agentul.

Chipul americanului se umbri.

— Nu a fost încă găsit...

— Ce voia de fapt șeicul Khalid?

— Un lucru simplu: mai mulți bani. Considera că generozitatea vărului său, șeicul Zayed, nu era suficient de mare și a ales metoda beduinilor: asasinatul, fără însă a-și da seama că nu e suficient de competent pentru a reuși.

Colonelul iordanian se scuză, strânse mâna celor prezenți și plecă în grabă.

— Totul e bine, când se sfârșește cu bine. Desigur nu îi iau în calcul pe Mufti, pe englezoaice și pe Tania. Rămân totuși întrebări fără răspuns, concluzionă Malko.

Ralph Nader era cam contrariat, dar spuse, zâmbind:

— Dragul meu, să nu fim mai catolici decât papa. Noi i-am adus, pe o tavă de argint, un complot, șeicului Zayed. Acesta ne este recunoscător. Cred că s-ar înfuria dacă ne-am amesteca și în treburile sale interne...

— Uitați un lucru important, spuse Malko. Beata Steiner era agent K.G.B., iar ea avea cu totul alt motiv să mă ucidă. Lor le era teamă că voi continua ancheta și voi descoperi adevărul.

— Despre ce vorbiți?

— Despre ceea ce se va întâmpla de acum încolo. Doar nu credeți că sovieticii și-au spart capul degeaba ca să-l pună pe idiotul de Khalid, șeful acțiunii din Abu Dhabi. Să fim serioși, omul n-are nimic dintr-un marxist. Operațiunea Zayed era numai un paravan, altceva se află în spate.

— De ce anume vă temeți, întrebă Nader, cam nedumerit.

— Beata Steiner se află în libertate și nu cunoaștem nici planul teroriștilor care au venit să mă asasineze la hotel.

Ralph oftă.

— Sper să vă înșelați. Am încredere în colonelul Haddad, care nu vrea să-și piardă capul.

— Să vă audă Dumnezeu! spuse Malko.

Își dorea cel mai mult să se odihnească, după toate emoțiile prin care trecuse. Pentru starea în care se găsea, Mandy Brown era antidotul ideal.

* * *

Mandy își refăcuse tonusul. Îmbrăcată într-o rochie foarte decoltată, lua cina cu Malko. La un moment dat, oftă adânc.

— Mizerabilul de Khalid....Putea să-mi dea măcar diamantul...

— Păcat că n-am recuperat bijuteriile Beatei Steiner, ți-aș fi putut dărui eu o grămadă de frumuseți!

— Ești un amor! Sunt mulțumită totuși că i-am luat măcar această pudrieră. Parcă ți-am mai arătat-o, nu-a așa?

Malko o examină și tocmai când voia să i-o înapoieze, observă niște inscripții, gravate în interior: *Dubai-Umm Shaif, Gold boat. Kabouz...*

Tulburat de acest mesaj, venit de dincolo de mormânt, agentul se repezi la telefon. Auzi vocea lui Ralph Nader și îi spuse:

— Fiți atent! Numele Umm Shaif vă spune ceva? E un emir?

Americanul izbucni în râs.

— Nu, este cel mai mare zăcământ de petrol din afara orașului, cam la o oră de mers cu elicopterul. Este un complex unic în lume.

— Și Kabouz?

De data asta urmă o scurtă pauză.

— Kabouz este sultanul Omanului.

— Vine în vizită la Abu Dhabi?

— Câteodată. Nu se află în termeni prea buni cu șeicul Zayed și în plus, e gelos pe petrolul lui.

— Probabil că englezoaicele au simțit că ceva

nu este în regulă cu invitația lui Khalid și au notat pe pudrieră ultimele informații pe care le dețineau, mai spuse Malko.

— Mă tem că nu vom afla niciodată. Oricum, va trebui să exploatăm aceste informații.

Agentul era de aceeași părere.

— Trebuie să verificăm, în primul rând, dacă sultanul Kabouz nu e așteptat în zilele ce urmează, să sosească la Abu Dhabi și dacă nu are planificată o vizită la Umm Shaif. Ar fi o țintă interesantă pentru sovietici, mult mai importantă decât bătrânul Zayed...

— Aveți dreptate, zise Ralph Nader. Rușii ar da orice să destabilizeze Omanul. Totuși, nu pricep de ce noi nu am fost informați despre această vizită.

— Verificați acum, spuse Malko. sarcastic. Ar fi neplăcut pentru dumneavostră să aflați din ziare despre asasinat...

* * *

Cu căștile la urechi, goală pușcă, miss Brown se fâțâia în pat, așa că nu auzi telefonul sunând. Malko se repezi și auzi vocea lui Nader:

— Kabouz a sosit în seara asta, cu un avion al șeicului Zayed, VC 10 și locuiește la palatul acestuia. Mâine dimineață are în program o vizită la Umm Shaif.

— Trebuie să anulați programul, îl sfătui Malko

— Imediat mă voi ocupa exact de acest lucru. Voi lua legătura cu colonelul Haddad. Este obligatoriu să anulez vizita, pentru că nu prea avem mulți aliați în regiune.

* * *

Telefonul îl trezi pe Malko. Tresărind din somnul profund, se uită la ceas. Era ora două dimineața și de cealaltă parte a firului auzi vocea lui Nader.

— L-am găsit pe Haddad. Cei din Abu Dhabi refuză să modifice programul lui Kabouz.

Capitolul XVII

— Dumnezeule! explodă Malko. Sunt nebuni?

— Nu, replică americanul, dar nu vor să-și piardă imaginea în fața unui musafir care, oricum nu-i prea iubește. Haddad e convins că sunteți prea pesimist și că sultanul nu riscă nici o primejdie... În plus, spune că paza va fi dublată.

— Și dumneavoastră ce credeți? Sunteți de aceeași părere?

— Nu, mărturisi Nader. Nu putem sta cu brațele încrucișate. Aveți vreo idee?

— Vagă. La ce oră începe vizita?

— N-am putut afla exact. Cu arabii nu poți cunoaște nimic precis.

— Găsiți-mi un elicopter. De acum încolo, voi fi pe picior de război, împreună cu Milton și Chris.

— Un elicopter? oftă Ralph. Nu prea avem...

— Descurați-vă, spuse nervos Malko. Dacă dumneavoastră nu puteți găsi așa ceva, ar fi mai bine să vă schimbați meseria! Gândiți-vă la imaginea propriei țări. Ce s-ar întâmpla dacă ați eșua tocmai acum, când lucrurile sunt atât de clare.

* * *

O tăcere neobișnuită domnea în Mercedes, în timp ce traversau orașul în drum spre aeroport.

Milton și Chris dormeau, iar agentul fusese nevoit să-și dea cu mult after-shave, pentru a se putea trezi. Intrând în incinta aeroportului, se adresă unui pilot.

— Îl caut pe Jim Mahoney, spuse el.

Omul întinse brațul, arătând spre un mic Bell cu cinci locuri.

— E acolo.

Cei trei se îndreptară spre elicopter. Pilotul era nebărbierit și, în alte circumstanțe, Malko nu i-ar fi încredințat viața.

— Sunteți Jim Mahoney? întrebă el.

Pilotul îl examină, cu o privire ostilă.

— Mda. Dumneavoastră sunteți prietenul lui mister Nader? Unde mergem?

— La Dubai.

Mahony rânji, dezamăgit.

— Așa, simplu, fără misiune, fără plan de zbor? Sunt aproape sigur că voi fi doborât...În fine, sper că mister Nader să-și țină promisiunea. Urcați.

După ce se instalară cu toții, Mahoney declanșă turbina și elicopterul începu să vibreze din toate încheieturile. Apoi, într-un zgomot asurzitor, aparatul se ridică încet, îndreptându-se către mare.

— Cât timp facem până la Dubai? strigă Malko.

— Cam douăzeci și cinci de minute. Unde anume în Dubai?

— În „golf".

— Dar nu avem voie să aterizăm acolo...

— Și totuși, acolo vom ateriza, spuse ferm agentul, uitându-se fioros la pilot.

Tăcerea se reinstală. Aparatul survola deșertul. Agentul nu știa cum va proceda. În momentul în care apăru panglica „golfului", Jim se întoarse spre Malko și-i spuse, indicând un spațiu liber, pe chei, în fața *Intercontinentalului* :

— Dacă țineți neapărat, putem ateriza acolo.

— În ordine.

Mahony încetini și ateriză. Agentul sări din aparat și ordonă:

— Chris, vii cu mine! Miton, tu rămâi aici!

Linge și Jones plecară în pas alergător, ajungând imediat în fața hotelului *Carlton*, unde o văzuse pe Tania. Acolo se făceau operațiuni de încărcare într-una din bărci. Malko, puțin mirat de activitatea febrilă, găsi în sfârșit un marinar care rupea puțină engleză și pe care-l întrebă ce destinație are barca.

— India, răspunse omul, râzând. Numai aur! „Barca de aur"!

Malko se gândea că ar putea fi chiar mijlocul de transport al teroriștilor. Dacă ar zbura foarte jos, o vor putea repera, în cazul în care micuța navă se îndrepta spre Umm Shaif.

Ajunseră înapoi la elicopter și decolară, chiar în momentul în care spre ei se îndrepta un echipaj de poliție.

— Unde mergem? întrebă pilotul.

— La Umm Shaif, răspunse Malko, explicându-i ce urmăreau.

— Dacă au plecat spre India, vor merge spre strâmtorarea Ormuz, dar dacă se îndreaptă spre Umm Shaif, o vor lua pe cu totul alt drum, adică spre vest.

După acest dialog, tăcerea se instală în avionul care zbura acum la două sute de picioare deasupra mării. Deodată, în fața lor nu se mai vedea nimic, în afara unei pături dense, albe și opace.

— A dracului de ceață! înjură Mahoney.

Practic, zburau printr-un pachet de vată! Nici marea nu se mai distingea, așa că elicopterul începu să urce puțin ajungând, în sfârșit, în plin soare. Jim întrebă:

— Ce facem acum? Nu sunt echipat pentru a străbate norul de ceață.

— Credeți că „barca de aur" se îndrepta spe Umm Shaif?

— Cu siguranță.. Dar poate face contrabandă cu Iranul și, în acest caz, nu are alt drum. Totuși, în asemenea scopuri, nu se folosesc bărci atât de rapide, cum e cea pe care o urmărim...

Puteau fi, teroriștii... Lui Malko îi veni dintr-odată o idee.

— Dacă este ceață și în Abu Dhabi, înseamnă că nici delegația oficială nu poate decola?

— Depinde, explică pilotul. Pot folosi avioane mici până în insula Pas, care se află la câteva minute de Umm Shaif.

— Atunci nu avem de ales. Zburați deasupra stratului de ceață până aproape de Umm Shaif, apoi vom încerca să coborâm.

— Cum doriți, dar vă atrag atenția că nu prea mai avem combustibil. Să nu ne trezim în apă.

După patruzeci de minute de zbor, printr-o crăpătură a norilor, agentul zări o platformă:

— Aterizați aici!

— Dar e o nebunie, mormăi pilotul. Ceața e foarte densă...

Toți își țineau răsuflarea când aparatul începu să coboare, cu viteză minimă. Nu se vedea nici la un metru.

— Dacă ne lovim de platformă, vom muri cu toții, mai spuse Mahoney.

Nimeni nu răspunse. Secundele se scurgeau, interminabile. Deodată, Jim efectuă o înclinație bruscă... Malko apucă să zărească o structură metalică pe care fuseseră aproape să o zdrobească.

Ceața se mai risipi și apăru platforma care se întindea sub ei. Într-un ultim efort, pilotul puse elicopterul jos și își șterse fruntea.

— Eu nu mă mai mișc de aici, anunță el. N-aveți

decât să vă continuați nebuniile, înotând.

În jur, ceața se întindea peste tot. Puțul care domina platforma, avea înscris pe el numărul 24.

Capitolul XVIII

Jim Mahony oprise rotorul elicopterului, rămânând aplecat peste harta sa.

— Mai sunt douăzeci de minute de zbor de Umm Shaif.

— Suntem obligați să ajungem acolo. „Barca de aur" nu a fost împiedicată de ceață. Nu ne putem asuma riscul...

Pilotul înălță din umeri.

— O.K.! Dacă ne vom sparge capetele, voi ați vrut-o!

Aparatul se înălță și străpunse repede stratul de ceață, zburând spre vest. Marea apărea, puțin câte puțin. Bucuros, Malko zări o pată întunecată pe scânteierea valurilor.

Era o barcă, imobilă, la ancoră.

— Apropiați-vă, îi strigă lui Mahony.

Elicopterul începu să se rotească deasupra apei. Barca părea pustie, când, brusc, agentul zări părul blond al Beatei Steiner.

Când îi observă, tânăra femeie luă un Kalașnikov, îndreptându-l spre ei. Pilotul se înălță la timp, pentru a nu fi nimerit de rafalele armei.

Apucară să vadă cum din interiorul bărcii apăreau și alți oameni înarmați.

— Mergeți spre Umm Shaif, ordonă Malko, sigur deja de ceea ce se punea la cale.

De data asta, Jim nu se mai lăsă rugat, virând deasupra cetei, razant cu marea. Chris scoase brusc un strigăt:

— Iată-i!

Malko privi în jos și zări opt plonjori, dintre care trei împingeau scutere submarine. La mică depărtare se observa și complexul , ca o structură ce se înălța deasupra mării, mult mai mare față de puțurile care o înconjurau. Acolo nu exista nici cea mai mică pază sau protecție, făcând astfel posibil raidul plonjorilor. Când ajunseră chiar deasupra complexului, agentul strigă.

— Coborâți!

Jim Mahoney se supuse. Malko zări grupul oficialilor, care se îndrepta spre complex. Se observa clar escorta șeicului Zayed, înarmată până-n dinți.

Gărzile începuseră deja să îndrepte armele către elicopter.

— Intrați în contact cu ei, ceru Malko. Să-l cheme urgent pe colonelul Haddad.

Pilotul vorbea deja la microfon, apoi îi traduse ce se anunțase în arabă:

— Vor să plecăm. E interzis să survolăm complexul în timpul vizitei oficiale. Ne amenință că vor trage asupra noastră.

— Insistați. Trebuie să vorbim cu Haddad. Explicați-le că i-am văzut pe plonjorii cu scutere, care se pregătesc pentru a face să explodeze întreaga zonă.

Tot rotindu-se deasupra, Jim transmise exact ce îi ordonase Malko. Cortegiul oficial se oprise și toată lumea privea spre elicopter.

Agentul zări înotătorii care se apropiaseră deja de unul dintre pilonii complexului. Dacă acesta sărea în aer, întreaga structură se prăbușea și se scufunda în mare. La cinci sute de metri depărtare, Malko văzu un puț, de unde ar putea comunica, mai apărați de gloanțe.

— Aterizați acolo, spuse agentul, arătându-i pilotului zona.

Elicopterul ateriză pe platforma puțului. Malko era furios, fiind sigur că aparatul său servise teroriștilor, ca diversiune. Brusc, Mahoney îi strigă:

— Colonelul Haddad e pe fir!

Îi smulse microfonul și auzi vocea colonelului.

— Aici Malko Linge. Prietenul lui Nader. Niște teroriști sunt pregătiți să facă să explodeze unul dintre pilonii complexului. Totul va sări în aer. Mă auziți?

— Unde sunt?

— Pe mare! Îi puteți vedea.

Nu se mai auzi nimic, dar agentul observă un du-te-vino pe pasarela cu oficialități.

— Decolați, ordonă din nou Malko. Acum nu vor

mai trage în noi.

Văzând că li se face semn de pe platformă, ceea ce însemna că situația lor se schimbase, agentul luă microfonul și strigă în engleză:

— Evacuați imediat toată zona. Totul va sări în aer!

Bucuros că în sfârșit erau crezuți, văzu cum jos se dădea alarma. Dichdachelele o luau la fugă spre elicoptere, cu șeicul Zayed în frunte, urmat îndeaproape de invitatul său.

În același timp, înotătorii se îndreptau în viteză spre barca lor. Șeicul Zayed tocmai se pregătea să urce treptele aparatului de zbor, când o formidabilă explozie făcu să tremure totul. Din mare se ridică o coloană lichidă, măturând soldații care rămăseseră pe loc, urmată imediat de o jerbă de flăcări, care apăru din jurul complexului.

Dacă Malko nu l-ar fi avertizat pe colonelul Haddad, acum ar fi fost cu toții cuprinși de foc.

Prin radio, deja salvați, colonelul întreba unde se află teroriștii. Agentul îi explică despre „barca de aur" ultrarapidă.

— Încercați să-i urmăriți, îl rugă iordanianul.

Malko reperă cu ușurință vasul, dar nu prea avea cum să intervină. În plus, barca se depărta în viteză, îndreptându-se spre coasta iraniană. Momentul era de importată crucială. Toată poliția și securitatea erau la posturi. Urmăriții nu mai aveau nici o șansă...

Colonelul Haddad ieși din baraca de lemn și alergă spre elicopterul care ateriza, într-un nor de praf. Acesta îl strânse în brațe pe Malko, vorbind în arabă și engleză, gâtuit de amoție. Jim Mahoney sări din aparat și-i arătă două mici găuri din elice.

— În Vietnam am văzut tipi sărind în aer pentru mai puțin decât atât...

Capitolul XIX

Un șir dublu de soldați înarmați străjuia drumul ce ducea spre intrarea în Palatul Mării, aparținând șeicului Zayed. Toți aveau figuri sălbatice, indiferente la trecerea Rolls-Royce-ului în care se găseau Mandy și Malko.

Trecuseră opt zile de la atentat. Chris și Milton se întorseseră în S.U.A. și agentul fusese invitat personal de șeicul Zayed, să mai petreacă ceva timp la Abu Dhabi, ca oaspete oficial. Se folosise din plin de această perioadă, vizitând deșertul și făcând amor cu Mandy...

Un alt șir de soldați închidea perimetrul. În față se afla un singur bărbat, cu pantaloni bufanți, sprijinit de un paloș lung, puțin curbat. Era călăul oficial al Emiratelor Arabe Unite.

— Mi-e frică, spuse Mandy. N-am văzut niciodată așa ceva. Trebuie să coborâm din mașină?

— Nu. În principiu, nu sunt admiși străinii la o astfel de execuție, dar nu uita, noi suntem aici din partea șeicului Zayed.

— Privește! strigă femeia.

O furgonetă zăbrelită se oprea și din ea începură

să coboare prizonierii, cu mâinile legate la spate. Întâi iranienii, apoi căpitanul Numeiry. După el urmară Amina, câteva personaje necunoscute de la palat și ultimul, șeicul Khalid.

— Dumnezeule! oftă Mandy.

Călăul îl luă pe primul iranian de umeri și-l obligă să îngenuncheze, cu fața spre public. Fără ca măcar să-l lege la ochi, trecu în spatele lui și ridică paloșul. Totul fusese extrem de rapid, încât nici nu sesizară momentul desprinderii capului de trup.

Femeia scoase un țipăt de groază.

— E oribil, șopti ea.

Impresionată, dar excitată, ea îi luă mâna lui Malko și i-o sprijini pe pieptul transpirat. Instinctiv, el o trase mai aproape de el, simțindu-i șoldurile legănându-se ritmic lângă ale sale. Senzația era stranie...

Călăul își făcea în continuare datoria, bine antrenat pentru această meserie. Ajunsese deja la căpitanul Numeiry, care se lăsă cu greu, fiind tras aproape cu forța.

Malko o așeză pe Mandy pe genunchii lui și o penetră cu o mișcare abia perceptibilă. Femeia scoase un geamăt înăbușit și se înfipse cu hotărâre, continuându-și mișcarea ritmică a șoldurilor.

Călăul ajunse la Amina și aici avu loc o schimbare. Lăsă paloșul și scoase un revolver, pe care-l îndreptă spre capul victimei.

— E oribil, repeta Mandy. Acum strânge-mă tare.

În culmea excitației, nepăsându-i nici de șofer, nici de cei ce puteau privi în interiorul mașinii, trăia momentul foarte intens.

Ajungînd la șeicul Khalid, călăul așteptă puțin, ca pentru a permite spectatorilor să se bucure mai mult de ceea ce vedeau.

Mandy scoase un oftat ciudat, exact în clipa în care paloșul reteza capul șeicului. Malko nu se putu abține nici el și explodă în pântecul oferit.

Întorcând spre el un chip pe care se citea emoția, femeia spuse, oftând ușor:

— A fost îngrozitor! Nu voi mai asista în viața mea la o execuție!

Redactor: ***Ani Sângeorzan***
Redactor tehnic: ***Ioana Sandu***
Tehnoredactare computerizată: ***Ani Sângeorzan***
Publicitate: ***Nelu Georgescu***

Tiparul executat sub comanda nr. 350

Compania Națională a Imprimeriilor
„CORESI" S.A. București
România